

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

БЕОГРАД,
СЕПТЕМБАР 1997.
ГОДИНА VIII,
БРОЈ 421

БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК • СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

**АЛЕКСАНДАР
ВУЧИЋ**

генерални секретар
Српске радикалне странке

ЗА ВЛАСТ ПОШТЕНИХ ЉУДИ!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

1. Александар Вучић

2. Стево Драгишић

3. Божидар Вучуровић

4. Мирослав Васиљевић

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника:**
Душан Весић

**Помоћник главног
и одговорног уредника:**
Дмитриј Јанковић

Редакција:
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић,
Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Ранко Вујић, Драган Тодоровић,
Ратко Горди, др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Зоран Красић,
Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчетић, Владимир Башкот

Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

**Технички уредник
и компјутерски прелом:**
Северин Поповић

Лектор:
Зорица Илић

Штампа:
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д.д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Тираж: 50.000 примерака

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија" Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1 алинеје 10. за чији промет се плаћа основни порез по столи од 3%.

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

При покушају да младог генералног секретара Српске радикалне странке ових, последњих дана предизборне кампање доведемо пред мали редакцијски диктафон, у некој од (малобројних) пауза између (многобројних) путовања на релацијама север – југ – исток – запад Србије и (опет многобројних) гостовања у емисијама разних локалних радио и телевизијских студија, који нису одлучили да њихова врата до 21. септембра остану затворена за српске радикале, добијали смо (углавном) исти одговор: "Може, може – али после избора! Сад немам времена".

Уз објашњење да је о њему већ доста тога написано, шармантан осмех и извињење, следио је и савет да "покушамо из свега тога нешто да извучемо". Јер, он сада (као и обично), може и мора само да ради за странку и Србију.

Па, ево тог "покушаја".

ПОСЛАНИЧКИ КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ИЗБОРНА ЈЕДИНИЦА 3 БЕОГРАД, НОВИ БЕОГРАД

1. АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

Александар Вучић је рођен 5. марта 1970. године у Београду. Завршио је Основну школу "Бранко Радичевић" у Блоку 45, Земунску гимназију и Правни факултет са највишим оценама.

Свему овоме, можда, треба још додати да је генерални секретар Српске радикалне странке, од скора и ожењен.

За ове четири године, колико је активно у политици, о њему је заиста, пуно тога написано. Па, можда није згорег погледати како су га доживљавали новинари. "Најсвежији" је интервју дат "Земунским новинама".

Члан је Српске радикалне странке од септембра 1993. године.

Као апсолвент Правног факултета, осам месеци провео је у Републици Српској, два на фронту, а шест као сарадник Српске Радио Телевизије.

После избора 1993. године посланик је у Републичкој Скупштини и заменик шефа посланичке групе Српске радикалне странке. Генерални секретар странке је од маја 1995. године.

Од 1996. године је директор Спортског, културног и пословног центра "Пинки" у Земуну.

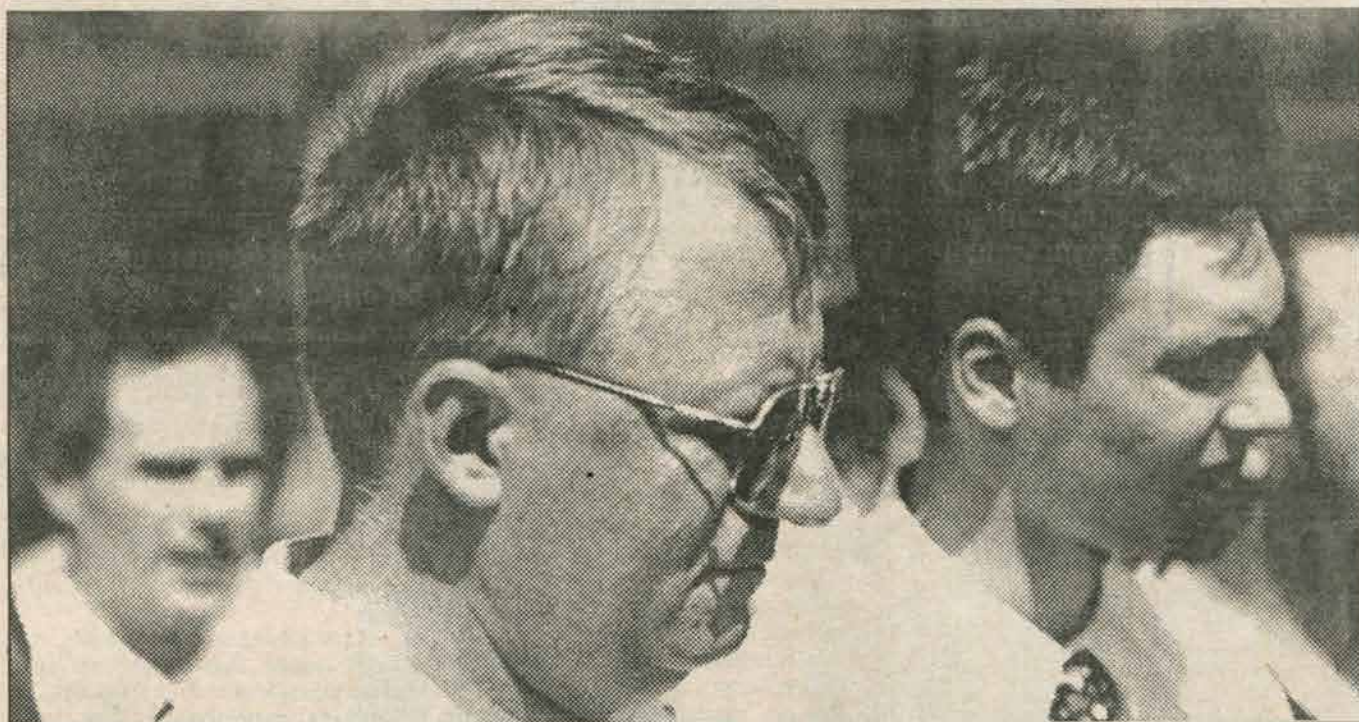
Александар Вучић има само двадесет и седам година. Поред свега што је урадио за себе и странку којој пуним срцем припада, Александар стиже и да изађе са пријатељима, погледа неки добар филм или оде на "Звездину" утакмицу, иначе утакмице највише воли да гледа са "севера", а понекад и заборави да је оно што се обично зове "јавном личношћу". Живот овог младог човека је у сваком тренутку испуњен, то му је донело више искуства него што је уобичајено да поседују његови вршњаци, али и више седих него што је за његове године нормално, хроничан умор и потребу за константном интелектуалном спремношћу, непрекидном информисаношћу и сталним усавршавањем. Он се, наравно, не жали.

Александар Вучић воли свој посао и своју Српску радикалну странку. На питање шта очекује од ових избора, кратко и са осмехом је одговорио:

ПОБЕДИЋЕМО!
Верујемо му.

"ЗЕМУНСКЕ НОВИНЕ" У ПОСЕТИ ДИРЕКТОРУ СПОРТСКОГ, КУЛТУРНОГ И ПОСЛОВНОГ ЦЕНТРА "ПИНКИ", АЛЕКСАНДРУ ВУЧИЋУ

Најближи сарадници – председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ и генерални секретар Александар Вучић

ПОЛИТИКА ЈЕ МОЈА СТРАСТ

Посланик захваљујући успешним медијским дуелима
"Пинки" – будућа кућа врхунских спортиста

За својих двадесет седам година Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке, посланик у Народној скупштини Србије и директор Спортског, културног и пословног центра "Пинки", постигао је све оно на чему му његови вршњаци могу само позавидети. До сада блистава политичка каријера имала је и своју цену у животном искуству које би пре пристајало уз особу са дужим овоземаљским "стажом", хроничном недостатку времена за приватни живот и лично усавршавање. Чак и дуго чекани разговор са Вучићем водили смо (у етапама) више дана, због бројних обавеза нашег саговорника.

Александар Вучић је постао члан Српске радикалне странке септембра 1993. године, у време захуктавања кампање

за избор посланика у Народној скупштини Србије. О свом политичком опредељењу, он прича:

"Још као студент Правног факултета у Београду осетио сам климу у којој подједнаком снагом делују и опозиционе и снаге актуелне власти. Тих година није било лако мислити другачије, нити окупити већи број истомишљеника. Владала је атмосфера линча према свима који нису подржавали било једне било друге, слична овој данашњој, те сам неретко улазио у жустре полемике и са својим професорима.

У том заиста кризном периоду за наш народ нашао сам се у дилеми која је морила многе, посебно млађи свет, коју је разрешио мој четрдесетодневни боравак као добровољаца у Сарајеву.

По повратку са ратишта, отишао сам на једну трибину Српске радикалне странке, јер ми се у то време највише допадало оно што је заступао и говорио др Војислав Шешељ. Сматрао сам да говори из срца, а тај стил и начин на који је наступао био је и једини на политичкој сцени Србије који је могао да ме привуче".

На поменутој трибини, Вучић по сопственом признању није био посебно одушевљен оним што је чуо од тадашњих челника странке.

"Био сам свестан да нека питања боље разумем и да у одговору на њих могу више да пружим, и због предности у директном познавању ситуације у Републици Српској, ратне кризе, евентуалним модусима решавања кључних политичких питања".

Уследио је позив Александра Ђорђевића, тадашњег потпредседника Градског одбора Српске радикалне странке да се учлани у странку, који је Вучић прихватио.

"Одмах сам почео да радим као активиста, наступах на трибинама, лепим плакате. Никада се у животу нисам стидео ниједног посла, а камоли у страници и за странку, зависно од онога што је ситуација налагала", каже Александар Вучић о својим почелима.

Права прилика да до изражаја дођу истински квалитети елоквијентног и образованог јуноше (студија права у Београду, завршио је у року, просеком 9,70) указала се врло брзо после приступања странци:

"Десило се да због презаузетости важнијих чланова странке, који су се били разлетели свуда по терену, није било никога да гостује у једној контакт-емисији на "Радио индексу", па су послали мене. Кући сам се данима спремао да говорим о нашем економском програму, слушаони су и нападнали и бранили ставове странке, али мислим да сам успео да се носим са њима и сувисло одговарам на сва њихова питања. Овај мој наступ није остао непримећен. Мислим да је Мира Бобић тада Шешељу за мене рекла да сам "наметан мали", а то му је поновио и Драган Ђодоровић. После тога, двадесетак дана пред изборе, први пут ме је на разговор позвао сам др Војислав Шешељ. Разговарали смо о ситуацији у Републици Српској, расположењу нашег народа у Србији према

кризи у бившој БиХ и сличном. Шешељ ми је саопштио да ћу гостовати у некој емисији на "Студију Б" на тему "Србија као правна држава". Питао сам га о чему да причам, на шта ми је он узвратио "Снађи се, прилика се једном указује, видећемо шта ћеш да урадиш".

Речитошћу до посланика

Садашњи генерални секретар српских радикала био је четрдесет трећи на листи од 47 кандидата странке за посланике у републичком парламенту. Са београдске листе шансу да уђу у Скупштину Србије имала су прва седморица.

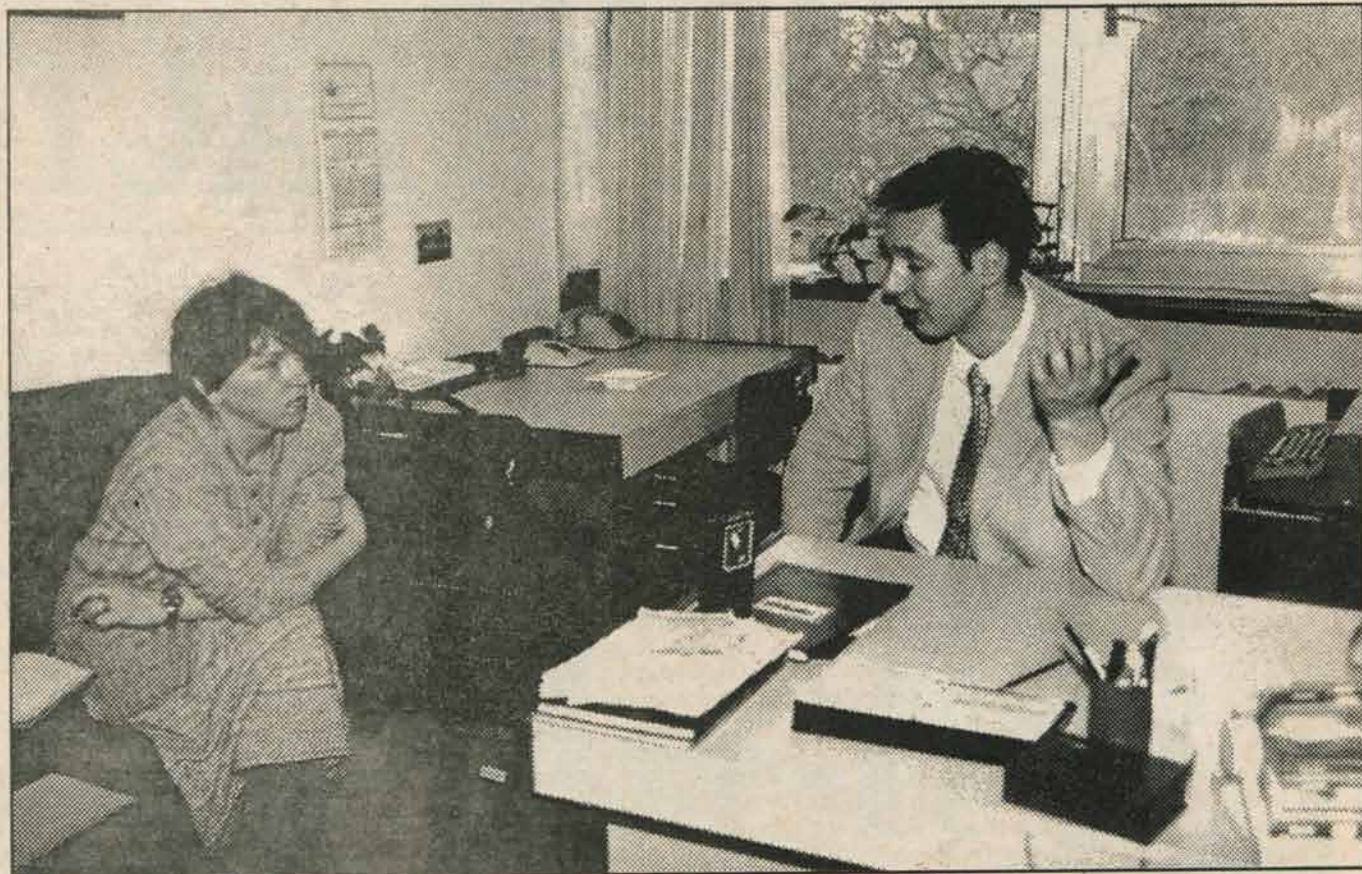
"Мислим да др Шешељ није имао, Бог зна, какву веру да ћу у телевизијском дуелу са познатим политичким именима из других странака моћи да се снађем. Послужио сам се триком на који су моји саговорници насели. Пре једноипочасовне емисије консултовао сам се са свима њима око тога о чему да причам. Вероватно су мислили да сам млађи и наивнији него што сам изгледао, и да ће ме лако надговорити. А онда сам им приредио неочекивано изненађење, борио сам се срчано, јер сам се припремао, обновио сво градиво с факултета. Сам сам говорио колико сви моји саговорници заједно, нависно сам их стручно и политички. Толико да после емисије нису хтели ни да се рукују с оним смушеним момком с почетка ове епизоде".

Вучић је и данас убеђен да је управо ова емисија на Независној телевизији "Студио Б" одиграла кључну улогу у његовом напредовању, јер су на иницијативу председника Српске радикалне странке највиши страначки органи обезбедили спретном говорнику посланичко место међу првом седморком са београдске листе кандидата за републички парламент.

После републичких избора одржаних 1993. године, Александар Вучић је изабран и за заменика шефа посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини Србије.

"Када је др Шешељ у више наврата хапшен, поприлично сам се ангажовао у његовом одсуству, радио сам и оне послове које други у странци нису прихватили. Док су челници били у затвору, нашао се простор и за мене, те сам тада био медијски врло експлоатисан, тако да се сазнало да осим Воје, Томе и Маје има и других радикала. У мају 1995. године изабран сам за генералног секретара" – прича Вучић.

Српска радикална странка никада није имала званичног портпарола, због заједничког става челника да не желе да се прикривају иза његових изјава, већ да говоре шта мисле и што је јасан страначки став, али је Александар Вучић у "опису посла" имао и то да информише јавност о активностима своје странке, њеним политичким циљевима, опредељењима, ставовима по појединим политичким питањима.

Увек на располагању новинарима – Александар Вучић у разговору са новинарком "Земунских новина"

На једном од митинга Српске радикалне странке у Београду

Медијски једна од најексплоатисанијих личности у Српској радикалној странци, Александар Вучић свакако је и најпозванији да прокоментарише актуелну ситуацију у информисању.

Медији свађају народ

"Данас у Србији делују две врсте медија, једни под контролом Социјалистичке партије Србије и Југословенске левнице и други, такозвани опозициони, иза којих стоји значајан страни утицај. Први су, пре свега, Радио-телевизија Србије, и цела кућа "Политика", мислим ту и на новинско-издавачко предузеће, телевизију и радио, и црвена "Борба". Други, посебно после ове кризе када се народ окренуо против Милошевића, али острашћени на исти начин као и први на потпуно су другој страни и апсолутно се не разликују од такозваних "државних". Осим тога, они су под значајним, углавном америчким утицајем. То су "Б 92", "Наша борба", "Демократија", "Блиц", "Дневни телеграф", који је, узгред буди речено, најстрашнија и најпрљавија новина која је могла да се појави на овим просторима. Ускоро ће такав бити и "Студио Б" – констатује генерални секретар Српске радикалне странке.

Између такозваних "државних" и "опозиционих" медија, према Вучићевом мишљењу нема суштинске разлике, чиме је најзакинутија читалачка публика, на коју овакви необјективни и једностранни медији врше далекосежнији утицај.

"Наш проблем је у томе што на тржишту имамо седам-осам дневних новина, али нам је тешко, и то свако себи може да призна, да се одлучимо коју да купимо. Искључено је да иједна понуди објективну информацију, те смо принуђени да комбинујемо – да решимо део једне истине потражимо у "Политици", друге на другој страни. О ономе што прећуткују и једни и други можемо сазнати из гласина" – тврди Вучић, кога у свему чули да нико у Србији не налази интерес да направи објективну и непристрасну новину.

"Овде нема места повлачењу било какве паралеле с "Великом Србијом", из простог разлога што је то страначки лист и служи да би информисао наше симпатизере и бираче, чланство Српске радикалне странке, а не да би давао потпуно објективне и непристрасне вести о свакодневним политичким догађајима. Што би "Велику Србију" занимало шта ради Милошевић, Ђинђић или Драшковић? Ту нас занима шта ради Српска радикална странка и који су њени политички ставови, што већ мора бити занимљиво за сваку дневну новину, јер једна парламентарна странка заслужује да се њено саопштење поводом неке ситуације или догађаја може прочита, али то није пракса.

Генерални секретар Српске радикалне странке сматра да је "Наша Борба" највећи називи опозициони лист, који напада власт само онда када то чине и Американци, хвали када је ови некуда – те заузврат добија награде као

једина новина која се залаже за мир. Такве награде, по Вучићевом мишљењу, обично следе за доследно спровођену антисрпску политику.

Проблем је, међутим, и у, код Срба јако изражене, невероватне потребе да се жигосе она супротна страна, те сви они који су против Социјалистичке партије Србије нападају искључиво Радио-телевизију Србије или "Политику", али немају ни речи критике за "своје" медије. И овим присталице коалиције "Заједно" показују да се ни по чему суштински не разликују од власти у Србији.

"Они под ослобађањем медија мисле само на ослобађање Радио-телевизије Србије или "Политике", али не и "Наше Борбе" од америчког утицаја, или "Блица", "Демократије", "Дневног телеграфа" од објављених глупости, које одговарају интересима друге стране. Никома, ни једнима ни другима, не пада напамет да кажу – ево, тај је медиј потпуно на нашој страни, овај на њиховој – хајде да то уравни тежимо, хајде да направимо једну нормалну ситуацију" – каже Вучић.

Оваква ситуација, по његовом мишљењу, ствара страховиту политичку тензију и напетост у народу, поларизујући смишљено две стране, правећи две политичке опције, између којих је сталан сукоб и опасност да се он решава и ванпарламентарним средствима, на улици, са несавесним последицама.

"Народу се могла и не може дати потпуно објективна истина ни непристрасна информација, али она мо-

Снагом аргумената

ра бити што је више могуће објективна како би се примириле тензије и напетости, како би се што непристрасније сазнавало и разумевало оно што се догађа на политичкој позорници Србије и Савезне Републике Југославије”.

У таквој ситуацији некаква ”трећа” опција нема много изгледа да се чује и види.

”Српска радикална странка нема ”пролаз” ни у државним ни у медијима под америчком контролом, већ нас и једни и други најрадије прећуткују. Буквално се боримо за наслов, једну реченицу.

Односом медија закинута је првенствено истина”, истиче Вучић.

”Када имате један такав однос у коме сте апсолутно занемарени, у коме је однос представљања владајуће и странка под америчко-немачким утицајем према вама у односу сто према један, страшно је тешко да се политички борите. Јер, иако имате најисправније ставове и говорите потпуно истините ствари – ако неко 50 пута понови да је то неистина – мало ћете кога убедити у своју истину, и то је наш суштински проблем”.

Искуство с Пала

Мало је познато да је Александар Вучић својевремено покренуо српско-енглеску редакцију телевизије на Палама. Он свој допринос скромно крсти као ”помоћ”.

”Надам се и мислим да колеге и сарадници нису били незадовољни мо-

јим радом, јер сам давао све од себе. Сачувао сам и бројна пријатељства, склопљена у то време.

Живео сам у католичком жупном уреду, у собичку који сам делио са Јадраном Пандуровићем, и то је за мене лепо искуство кога ћу се увек сећати.

У ратним условима је немогуће објективно информисање – нормално је да се чак отворено навија за своје. То нема везе ни са политичком странком којој припадате. Ваљда је природно да сваки Србин осећа невољу свога народа и да се труди да му помогне. Ако мислите да сам се залагао за Хрвате или муслимане – нисам и не пада ми на памет да се стидим тога. Волим свој народ, не мрзим друге, али свој народ волим и на његовој сам страни. Никада нећу моћи да схватим оне који су се међу нама залагали за бомбардовање Београда, који су били против свога народа у Републици Српској и Српској Крајини, а данас су челници коалиције ”Заједно” и причају о некој демократији овде”.

Из ”сарајевског” периода, додуше кратког, Вучић памти свакодневно писање београдске штампе о томе како Срби туку град, а да нико никада није причао о муци Срба у Новом Сарајеву, српском Сарајеву, Вогошћи, Илици, Рајловцу, Илијашу, Хаџићима. Свакодневно је гинуло више Срба него муслимана, а сарајевско бојиште је вероватно било и највеће стратиште Срба. Милошевић је, каже Вучић, све то предао у пијаном стању, а народ мисли да су то биле замке високе по-

литике. Усудно се да каже да су муслимани заслужили престоницу бивше БиХ, јер су је Срби бомбардовали с Пала и не знајући да су то измишљотине оних који никада нису видели ове терене – иначе би знали да се с Пала не може гађати Сарајево! Исти не знају, нити су игде могли да прочитају о томе колико је српске деце пострадало у игри, да је Српско Сарајево редовно имало мање воде и струје од турског...”

”Најстрашније што је неко могао да јавно напише је писање ”Наше борбе”, за коју је новинар при предаји Илијаша муслиманско-хрватској федерацији пренео ”Коначно се староседеоци враћају својим кућама”. Изгледа да није знао чак ни званичну статистику, јер према попису из 1991. године Срба је ту било 47 одсто, муслимана 41, а остало Хрвата. Једини циљ је био блаћење српског народа пред међународном заједницом. Овакво срамно писање допринело је да се направи мит о Србима као народу који једини воли барут, а осталима као мученицима и жртвама” – с огромним огорчењем се данас присећа Александар Вучић.

Радикали не признају окупацију

Истина коју је Александар Вучић тада добро осетио делећи судбину свога народа, је сасвим другачија.

”Наш народ није желео ништа више од других, већ напротив, мање. Док су сви желели отцепљење од Југославије, међународно признате су-

верене државе, наш народ је желео да у њој остане. Данас се неки из коалиције "Заједно" и СПС-а хвале како је све могла требало другачије да се уради, да се мирним путем раздвоје републике и народи. Није требало да се раздвоје републике, требало је сачувати српски народ унутар исте државе у којој је био од 1918. године, јер је он и створио, а и последњи референдуми Срба у Хрватској и БиХ су ту вољу потврдили.

Те границе и идеју националних слобода наслеђену од комуниста здружено су бранили челници "Заједно" говорећи како то није наш рат, позивајући омладину на дезертерство.

А каква је разлика између Пирота и Книна? У Книну је живело 90 одсто Срба, Доњем Лапцу 97, пропорционално више него у Београду данас. Зна ли данас неко да је Доњи Лапац био српски!?

Границом поред Уне пролазник гледа градове и села с друге обале, некада српске, вековима српске, а сада пусте. Хрвати су добили трипут веће територија од оних из "хиљадугодишњег сна", али је на тој лијепној њиховој некада било места за 20 милиона, а они не могу да населе ни једно Кистање".

Александар Вучић ову битку не сматра изгубљеном, ризикујући да своје имену дода фразу "национални романтик". Будућу мисију Српске радикалне странке у повраћају вековних српских територија види на следећи начин, искрено признајући:

"Немам крупних идеала, иако сам душом и телом предан страници, трудећи се да свим политичким средствима ширим идеје српских радикала. Оно што ме најчвршће држи ту је национални програм, који нас опредељује да оформимо нашу српску државу и сазнање да је Српска радикал-

на странка једина политичка партија која не признаје окупацију Републике Српске Крајине и дела Републике Српске.

Ми нисмо будале за које неки, упрошћујући ствари, воле да кажу да смо спремни да се боримо с целим светом. Али, ако дођемо на власт у Србији свакодневно ћемо подсећати да су ове територије наша вековна земља и кршити отпор који су деценијама комунисти неговали против истога народа с оне стране Дрине. Они се, као и ми, крсте с три прста, славе исте славе, говоримо истим језиком.

Касније ћемо поправљати свој положај у међународној заједници, што је незамисливо у садашњим условима у којима постоји један светски жандар који несметано заводи свој поредак. Мора се кад-тад променити констелација снага у свету.

Др Војислав Шешељ уобичајава да каже како су Французи чекали 47 година, од француско-пруског рата у коме су изгубили Алзас и Лорен, до Версајског уговора из 1918. године, када су своје територије вратили. И ми ћемо Срби бити стрпљиви да своју земљу поврагимо, јер се мора појавити нова супер-сила, која ће успоставити поремећену равнотежу снага. Нећемо тражити ничију помоћ, само неутралност, да нас нико не туче са стране, не бомбардује и да усамљени не подносимо притисак целог света. Онда ћемо рећи Туђмановом наследнику да више нема туђу залеђину и да треба да нам врати оно што је наше или ћемо да враћамо сами. Одрекнемо ли се наших територија, наше свете српске земље, отићи ће и Косово и Метохија, Расински округ, изгубићемо и Крушевац и Краљево и Лесковац и Бујановац.

Једном морамо да покажемо зубе да нас више не би дирали.

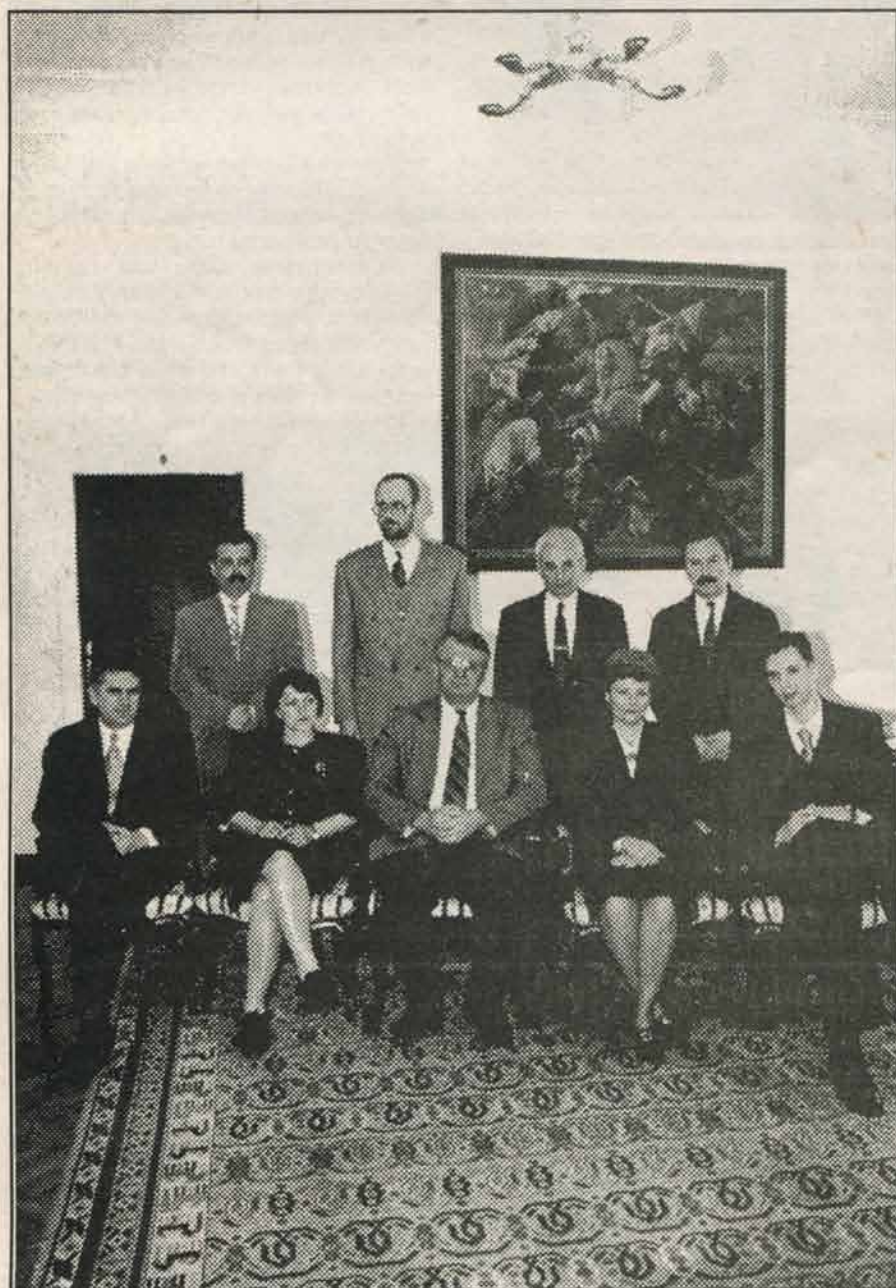
Својевремено, почетком 1992. године, примера ради из не тако давне прошлости, говорили су из СПС, ДС, СПО-а, који данас само глуме да су у сукобу, да Венс-Овенов план мора да се прихвати. Србима је нуђено 42 одсто територије БиХ, без коридора међу енклавама и Сарајево под такозваном федерацијом. Немогућ план је за ове политичке снаге био најбоље и прихватљиво решење, те су се на Пале, да убеђују руководство босанских Срба запутили и Ћосић и Милошевић и Миџоћакис и вратили се необављеног посла.

Само пет месеци касније Контакт група нуди план по коме Срби добијају 49 одсто територије, чак за седам процената више него по Венс-Овеновом плану, везе међу енклавама, коридор са Републиком Српском Крајином – лош, али бољи од претходног.

Ваљда нам је најзад јасно куда воде уступци, а да истрајност у постизању циља на уступке тера наше противнике" – закључује Вучић.

Наличје власти

Актуелна власт у Србији је, према мишљењу генералног секретара Српске радикалне странке, Александра Вучића, својом потпуно промашеном по-

За препород Земуна – руководство земунске општине

Са Владимиром Жириновским у петњи Калемегданом

она негативна искуства. Чак мислим да ће сарадња са представницима коалиције "Заједно" бити тежа него што је била са социјалистима.

Уосталом, коалиција "Заједно" је била на власти у неколико градских општина и направила страхан русвај. У најбогатијим деловима града, Старом граду и Савском венцу станова, локали, радње ишли су возачима, телохранитељима, љубавницама. На страну то што су општински функционери за себе прибављали богату материјалну корист, коалициони партнери су се у централним и најбогатијим градским општинама посвађали око тога како ће поделити паре.

Ја ту не видим срећу, али ме будућност можда и демантује, оставимо места сумњи", вели Александар Вучић.

На питање шта се може очекивати од новог Закона о територијалној организацији и локалној самоуправи, господин Вучић каже да су социјалисти сами свој ранији предлог повукли из процедуре, како би вероватно у међувремену за себе "испословали још који бољитак". У сваком случају, може се очекивати да ће нови закон "наштимовати" за оне области у којима имају највише интереса, што за остале опозиционе општине може значити додатно оптерећење или мање пара у буџету.

Александар Вучић оно нешто слободног времена које му преостаје, за себе користи за игру испод кошера. Има слуха за спорт (и рођени брат му се професионално у "Чукарничком"

бави кошарком), и тврди да није чуо за спортисту који се одао пороцима или криминалу. Вероватно су и овакви афинитети, удружени с младомћу, превагнули када је општинско руководство одлучило да га именује за директора Спортског, културног и пословног центра "Пинки" у Земуну.

Кров – болна тачка "Пинкија"

Вучић нам је, када смо начели причу о овом важном објекту, коме гравитирају житељи Новог Београда, Земун, читавог Срема, најпре обавестио да је неке спортске објекте у граду преузела "под своје" републикчка Влада. Нада се да ће градска скупштина за одржавање својих објеката имати сада више пара.

У старту је уведено да се плате за посленима исплаћују од прихода Центра, првенствено захваљујући максималној искоришћености базена и од закупа пословног простора. Принадлежности су првог месеца повећане за неких пет, а другог између 10 и 12 одсто, радницима су компензацијом обезбеђени пакети билетине, један пензионер "Пинкија" је "чашћен" са 800 динара, којима му је покривен рачун за седмодневни боравак у Нишкој Бањи...

Ствари полако крећу с мртве тачке, али углавном наслеђених проблема има...

"Претходно руководство новац није трошило у капиталне инвестиције, као што је уређење свлачионица у које, ипак, с времена на време сврате

врхунски спортисти, већ на кречење просторија, на пример. Бивши директори су мирне душе подносили да на вратима туш-кабина нема исправне браве, оставили су наред и крш у једном делу базена (који годинама није одржаван) и са којим не знамо ни шта ћемо ни где ћемо.

Нисмо наследили ни сјајну финансијску ситуацију, а за ово кратко време смо успели да дуг "Пинкија" смањимо за 300 хиљада динара", прича Александар Вучић, нови директор ове куће.

Вучић у наставку разговора истиче да управа "Пинкија" одлично сарађује са Општином Земун и да је то нормално, пошто су један на друго упућени председник Странке и њен генерални секретар, први испред оснивача, други испред овог спортског, рекреативног и пословног центра. И даља сарадња је неопходна да би Центар успешно функционисао.

"Просто је невероватно да претходни директор Слободан Поповић и председник СО Земун Ненад Рибар, нису чак ни говорили међусобно, иако су припадали истој партији и морали тесно да сарађују" – прича Александар Вучић.

Најкрупнији наслеђени проблем у "Пинкију" је свакако – раван кров, који је саниран у три наврата, али и даље прокишњава.

Корито за кишницу

Риплијевско модерностичко архитектонско чудо "Пинки" грађено је 1973. године, пре више од 20 година. Аутор

окупао у 23 часа, ако му то можемо приуштити, а узгред и зарадити? Доживљај би био потпунији са подвоним рефлекторима. Улагања би се исплатила, јер би у пријатној атмосфери уз воду, али не као у хотелу "Југославија", где се само седи и пијуцка, могло да обезбеди и брчкање у оближњем базену. Овај простор бисмо у одређеним терминима могли давати и у закуп, чак и заинтересованим предузетима и фирмама" – гласно размишља Вучић.

Да би се овакве идеје оствариле, морају се у најскорије време поправити тушеви, средити кабине, што је немало улагање, уврштено међу приоритете.

Богат пословни фонд

"Чак ни у пројектној документацији не пише колико квадрата заузима "Пинки", нити га је ико икада измерио. У сваком случају, расположиви пословни простор није занемарљив и и те како може доносити приход. Раскинули смо многе уговоре са приватним закућима и склопили нове, уносније. Добит није био једини критеријум, јер смо приоритет дали културним, васпитним, спортским садржајима и уз минималну надокнаду. Иако смо свесни да је можда профитабилније у једном простору где је, рецимо теретана, гајити купус или печурке – задржали смо теретану. Она је неопходнија у "Пинкију". Нису нам дужници ни клубови који овде вежбају, јер бављење спортом од младих људи ствара боље грађане од оних који су препуштени улици, те у овак-

вом пословању видимо и шири друштвени интерес.

И књижара у "Пинкију" плаћа минималну цену закупа, али на њу су се посетитори "Пинкија" навикли и она приходује колико приходује – не као рецимо, видео-клуб или флиперии, те смо водили рачуна да власник има интереса да остане, макар и за кирију која нама није исплатива" – објашњава ситуацију са пословним квадратима у Спортском, културном и пословном центру "Пинки" Александар Вучић.

Нови директор у својим плановима рачуна и на подршку спонзора, не велику, али драгоцену, као и на приход од утакмица, концерата и других јавних манифестација.

"На турниру можемо да зарадимо тридесетак хиљада динара, дупло више уз максималну организацију посла".

Сав приход иде у планирана улагања, дотеривања, плате. Уз људско опхођење према запосленима, уважавање њихових потреба, вредновање сваког посебног рада стимулацијама, колектив функционише скоро "као сат".

"Чим сам дошао рекао сам куварници Ленки да настави да бесплатно служи репрезентацију, али сам уредно евидентирао шта се и колико потроши. Следећег месеца сам рекао "Нема више бесплатно, већ кафа кошта 80 пара, а сок динар". И шта се десило? Чим је уведена "тарифа" потрошња пића смањена је за 90 одсто. Они који су пили 10 кафа у току радног времена, сада су куповали по једну, иако је била сигурно најјефтинија у граду. Такав је наш менталитет, али људи и оваквим ме-

рама морају да схвате да троше своје и да је "Пинки" и њихов, а не туђ дом и хлеб" – прича о једном свом искуству и експерименту Александар Вучић.

И сам, како вели, плаћа све комерцијалне услуге у дворани или теретани, јер мора поштовати да је неко у свој рад уложи средства, потрошни материјал, стручност тренера, којег мора да обештети за рад.

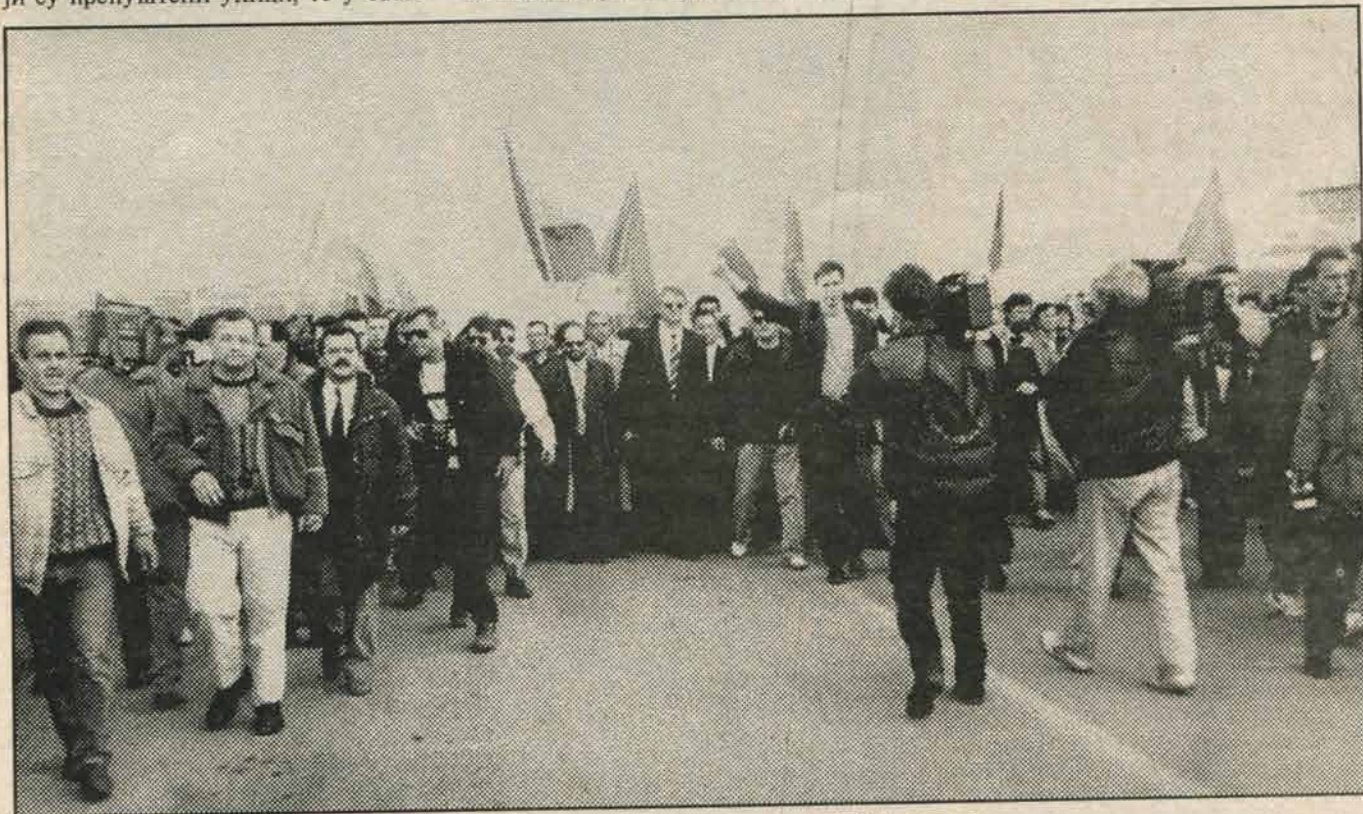
Тениски центар на платоу

"Пинки" намерава да уреди кошаркашки терен који користе ђаци ОШ "Мајка Југовића", у непосредном суседству. Ту треба заменити дотрајалу бетонску подлогу, која је и опасна за мале играче.

У плану је, према директоровим речима, и уређење тениских терена испред "Пинкија", који ће служити Земунцима, житељима Руме, Старе Пазове... Подлога ће бити од квалитетне шљаке, а ово ће унапредити "бели спорт", за који нема услова, нада се млади директор Вучић.

Сажимајући оно најнеопходније што мора да се уради, Александар Вучић набраја довођење у ред велике спортске дворане, идеалне за кошаркашке и рукометне мечеве, санацију равног крова, замену дотрајалог паркета јасеновим, ремонт уређаја за климатизацију, после чега очекује да ће се клубови отимати за термине у "Пинкију".

"Као директор овде не примам плату за свој вишечасовни свакодневни рад, већ добијам посланичку плату у Скупштини Србије. Не живим богато, немам за расипање, станујем у за-

"Марш на Дрину", Лозница 14. априла 1995. године

једничком стању са братом и родитељима" – прича Вучић.

Пре студија на Правном факултету у Београду, Александар Вучић је био ђак земунске гимназије. "И то јако добар, сећам се да сам у трећем и четвртном разреду једини имао просек чисту петицу" – каже генерални секретар Српске радикалне странке, народни посланик у републичком парламенту и директор Спортског, културног и пословног центра "Пинки".

"Не мислим да је завршен факултет пресудан у политичкој борби, јер се многи политичари са нижом школском спремом, ако пораде на себи и свој образовану, могу сасвим солидно да снају. Факултет свакако није на одмет, јер омогућава да се и стручно подмениш с политичким противницима и мени је свакако користио у напредовању у политичкој каријери", тврди Вучић.

Наводи своје успехе, при чему не крије задовољство постигнутим, Александар Вучић истиче да је због недостатка времена до даљег занемарио сопствено усавршавање и "рад на себи".

"Без лажне скромности мислим да сам могао отићи и даље, до магистеријума или доктората, али ове планове, као и многе друге личне, остављајем за боља времена".

Вучић није сигуран да је својим избором усређио родитеље, који су за сина желели мирнији и спокојнији живот.

"Докле ће ово трајати и држати ме, ни сам не знам. Свестан сам тога да политика, пута неизвесности, није умирујуће решење за моје ближње, иако су сви из моје породице чланови Српске радикалне странке, па ме свакако боље разумеју него да је нека другачија ситуација.

У ове три-четири године преживео сам свашта, и прогоне и шиканирања и претње, сатанизацију преко медија, што није могло да остави равнодушним ни моје укућане. Сигурно би бити спокојнији да им је син и брат остао у свом послу, засновао породицу, кући се.

Ја сада морам да решавам и сопствене egzистенцијалне проблеме, а како ћу не знам то ни сам. Још увек живим на грбачи својих родитеља, јер имам велике службене трошкове за путовања једном недељно у Ваљевски округ, ручкове са људима са којима морам дуго да разговарам, али... Политика је моја актуелна страст, предан сам јој сасвим. Бавим се њом свугде и у свако време, на бензинској пумпи и у дискотеци, уколико за провод нађем времена. Задовољство ми је да придобијам околинду за идеје Српске радикалне странке, у којој још увек видим своју значајну мисију", вели саговорник "Земунских новина".

Овај млади, али искусни политичар, има и друге страсти, увек налази времена за занимљиве утакмице и баљвање кошарком. После сусрета с

одговорним, вредним, скромним, али самоувереним генералним секретаром Српске радикалне странке, послаником у Народној скупштини Србије, директором Спортског, културног и пословног центра "Пинки", кога од самих почетака каријере прати фама "паметног малог" неизбежно се намеће утисак да тек наступа време Александра Вучића, време младих који знају шта хоће и могу.

"Мали вук" оштрог језика

Иако се "тек" 1993. године појавио на српској политичкој сцени, већ наредне – 1994. године нашао се у књизи "СРЈ 1994. – личности године". Пре четири године, аналитичари домаће политичке стварности, доживели су га овако:

Млади лав Српске радикалне странке, Александар Вучић, направио је прошле године муњевиту политичку каријеру, каква је изгледа могућа само у Америци и Србији, мада вишегодишњи симпатизер радикала у странку се учланио тек у октобру 1993. ("чекао сам да раскрсте са социјалистима") да би у новембру исте године добио 43. место на београдској листи радикала, у децембру постао посланик број 1 из главног града, а убрзо потом заменио шефа посланичке групе Српске радикалне странке – најјаче опозиционе странке у Србији.

Пред шефом странке главно доказивање је обавио у предизборном дуелу са својим професором, Мирком Васиљевићем из Социјалистичке партије Србије, кога је тако преслишао

На забрањеном митингу Српске радикалне странке у Новом Саду

да је човек изгубио све шансе за улазак у Парламент.

У страначким активностима Вучић је "девојка за све": саставља слогане за транспаренте, организује трибине, пише саопштења, игра фудбал за страначку репрезентацију...

За скупштинском говорницом један је од мирнијих и вербално вештијих радикала, али када се камере и микрофони искључе, језик му лако остане оштар, па и прљав, што посебно добро зна Милорад Вучелић "лизач".

Након хапшења Војислава Шешеља, Вучић је постао десна рука Томислава Николића и многи га већ сада виде на некој радикалској позицији, чим поменути двојица оду у пензију.

Сам Александар Вучић, међутим, каже да ће се политиком бавити само до момента рушења комуниста-социјалиста са власти, те да ће потом отићи у Сједињене Америчке Државе на постдипломске студије. Када су чули за то, млади социјалисти су му поручили да не тражи америчку визу, већ да се припреми за дуготрајно бављење политиком...

После тога био је још и "Љутко", "Терминатор нежног лика" и "Пинки".

Љутко

Прво што је Шешел учинио након што је у "Дуги" прочитао најаву по којој ће убрзо престати да буде председник омиљени политичар било је да припреми "затворске потрепштине", а пре него је допао казamatског казана и јеловника у коме нема ни слова "ш" од његових омиљених шампита, направио је неколико међупотеза који су од Српске радикалне странке направили озбиљну партију: централизовао је странку; очистио њен врх и на политичку сцену извео нове свеже фацие – од Томислава Николића, преко Маје Гојковић, све до Александра Вучића... Реновирање свог најближег окружења, већ се испоставило, био је Шешелев убедљиво најјачи политички потез. У прилог томе иде и настојање власти да "тамо где треба", а "они знају како" стрпају и Александра Вучића!

Иако је Вучић давних дана најавио да ће се политиком бавити до рушења комуниста-социјалиста са власти, све надајући се како ће после тога скокнути у Сједињене Америчке Државе, на постдипломске студије, наговештена нам будућност гарантује да ће се овај млади заменик шефа посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини Србије, ако држи до речи, одрећи "заната" за који се школовао. Његове колеге ће рећи – "Штета", јер Вучић је на београдском Правном факултету дипломирао као један од најбољих студената. Вероватно ће зажалити и америчко правосудје: од осам месеци колико је провео у Републици Српској, Вучић је два месеца био на фронту – ето, дакле, доказа о новом "ратном злочинцу". Неће бити драго

ни СПС-овцима који с демократски невиним изразом лица сведоче о "радикално-радикалним иступима оног малог из Српске радикалне странке"! Али, томе ће се сигурно обрадовати радикали и онај део јавности који поздравља Вучићеву склоност да, без пардона, прихвата ризик арбитра и за микрофоном, и у ходницима, и на терену, и на улици!

Још од Рачића и Радића, дијалог за говорницом је на овим просторима имао велику конкуренцију дијалога "у партеру"! Вучић је идеални манекен и једног и другог "дијалога" и у свом политичко-грађанском наступу је на фантастичан начин сапео све врсне особине и једног и другог. И то још од свог првог јачег медијског наступа кад је у предизборном дуелу просто растурио свог професора Мирка Васиљевића из СПС-а.

У мисији мира – са Томиславом Николићем у Словачкој

Наравно да то није прошло незапажено па је био један квалитетни пратећи новинарски вод придодан, као зачеље, шпијунском батаљону који је имао задатак да у биографији овог политичког малишана открије "мрље" или "сиве рупе"! Резултат је био поразан: Вучић је пре пар година, на турниру опозиционих странака у малом фудбалу, као "најпрљавији играч", примио пехар из руку Милице Кубуровић, уредника "Радио Б92"; учествовао је у обрачуна радикала и "непознатих" специјалаца у Скупштини Србије и, чак, два пута замахнуо ру-

ком; претукао је Драгана Животића, функционера АСЈ, на последњем "вечитом дербију", јер, просто, не подноси мирис алкохола и врећање, истовремено; "ћушћу" је неког из РТС-а; уплашио бившег радикалског саборца Дерету; и, коначно – одбио је да са "Тетка комесарком", Соњом Ђурић, дакле, поније кафу, с ногу...

То је, ипак, било довољно да неки нови теоретичари политичке културе, који од размишљања добијају главобољу, закључе како "пред нашим очима тоне читав један састав политичког понашања, а Вучић, и његови, граде нови"! Е, то се, изгледа, неће дозволити! Јер, не може овде свако испаливати жаоке које нису апстрактне и нису без адресе и не тичу се неких периферних појава!

Живи били па видели!

Терминатор нежног лика

Дечко који обећава. Терминатор нежног лика. Паметан, амбициозан, непријатан према неистомисљеницима. Један од најбољих студената Правног факултета, о коме су професори и колеге, на почетку његове радикалске каријере са жаљењем коментаришали "шта ће он тамо". Након његових упечатљивих, што скупштинских, што медијских наступа, ова запитаност преименована је у тврдњу "тамо му је и место".

Било како било, он спада у онај клас Српске радикалне странке за који се каже "кога радикали уопште имају, ако им се одузме млади Вучић?"

Они који га не воле замерају му арогантношћу и "его-трип", који за последицу има то да му већина реченица почиње са "Ја знам", "Ја ћу да вам објасним", итд.

Но, и мада без сумње спада у најелоквентније јуноше српске политичке сцене, Вучић није успео да, у својим медијским наступима, оствари неподношљиву лакоћу сатирања саговорника "а ла Шешел", који остаје његов недосегнути политички узор.

Александар Вучић је искрено убеђен у валаност и моралност метода и циљева своје странке и свог председника. Његова инвестиција у Српску радикалну странку је апсолутна: образованост, младост, ентузијазам. Зауврат, није тражио ништа. Тек недавно, када су радикали "освојили" Земун, добио је свој први прави посао, наиме, постао је директор Спортског центра "Пинки". Упућени тврде да тај посао обавља успешно и ревностно.

Тешко је предвидети како ће се развијати даља каријера овог младог човека, чија је индивидуалност и политичка аутономност у сенци лидера и странке нејасних, контроверзних и променљивих стратегија, "колаборирања" и циљева.

Имајући на уму да му је тек двадесет седам година, није искључено да би овај страсни навијач "Црвене звезде", тек могао пронаћи своју аутентичну политичку звезду водилу.

ВУЧИЋ ИЗБЛИЗА

Почетак: '70. у Београду. Дипломирани правник.

Каријера: од '93. године у Српској радикалној странци.

Функције: генерални секретар Српске радикалне странке, заменик шефа посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини Србије, директор Хале Пинки.

Породица: тазе ожењен.

Патриотизам: крајем '92. отишао у Босну и за УНПРОФОР и ТВ Пале преводио вести с енглеског језика.

Напредовање: "Само Српска радикална странка није наставила комунистичку традицију, па немамо ни омладински покрет" ('94).

Знање: "У време потписивања Венс-Овеновог плана радикали у Босни су срамно блаћени. С њима сам делио хлеб на ратишту и знам да су поштени људи" ('94).

Вера: "Код националног питања једино је Српска радикална странка доследна" ('94).

Сан: велика Србија.

Објашњење: "То не би била велика Србија у пежоративном смислу. Била би то Србија по мери, али не социјалиста, већ читавог српског народа" ('94).

И обећање: "Када бисмо то остварили, повукао бих се из политике" ('94).

О Српској радикалној странци: "Функционишемо као породица у којој се, да се не лажемо, зна ко је газда".

О председнику: "Шешел је једини који око себе има харизматичне људе који су способни да придобију гласаче".

Темперамент: "Да сам био на Шешелевом месту, не знам шта бих урадио Баровићу, али се сигурно не би добро провео" ('97).

И још: "Да будем искрен, умет да погрешим и да реагујем на прву лопту. Шешел – никада".

Детинство: "Када је Тито умро, био сам у IV разреду основне школе и једини у разреду ни сам плакао. Чак сам се и смејао, а учитељица је била страшно љута на мене".

Интересовања: више од 10 година изучава прилике у БиХ.

Амбициозност: био је један од најбољих студената Правног факултета.

Карактеристике: елоквијант, добар у ТВ наступима, дуелима и "на терену". Увек говори оно што мисли и не избегава новинаре.

Спорт: тренирао кошарку у Младости. Сада, развија мишиће тренирајући бокс у Пинкију.

ТВ ДУЕЛ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ И ГОРАН ВЕСИЋСУКОБ ИСТЕ
ГЕНЕРАЦИЈЕ

Водитељ: Добро вече, ово је тет-а-тет, а вечерас лицем у лице Горан Весић, дипломирани правник, секретар председништва Демократске странке, члан Извршног одбора града, и Александар Вучић, такође дипломирани правник, генерални секретар Српске радикалне странке, директор "Пинкија". Горан Весић је 1969. годиште, Александар Вучић 1970. годиште. Наша политичка садашњост и, највероватније, политичка будућност.

Весић: Надамо се. Зато смо овде.

Вучић: Ја не бих давао баш такве процене, никад се не зна. У политици данас јесте, сутра нисте.

Водитељ: Како то, па Ви сте доста млади, 27 година пуните ове године, врло брзо сте постали генерал, генерални секретар...

Вучић: Генерал још нисам!

Водитељ: Каква омашка, Александар Вучић је генерални секретар једне велике странке, за сада опозиционе, да ме не исправљате.

Вучић: Опозиционе, а ми се надамо врло брзо владајуће. Очекујемо да победимо на предстојећим изборима, па више нећете морати да говорите о нама као опозиционим политичарима.

Александар Вучић – није генерал него генерални секретар

Горан Весић (десно), заговорник "Кумровачке политичке школе"

Али, мислим да је то доказ колико је Српска радикална странка посвећивала пажње младима, и мислим да је то најбољи пут да се с људима који имају доста енергије, с људима који желе да са својим вршњацима учине нешто ново на политичкој сцени, на политичкој позорници Србије, нешто коначно промени. У крајњој линији, добар део политичких странака се потрудио да пронађе такве људе. Ми у Српској радикалној странци мислимо да имамо најбоље људе баш међу млађим људима. Мислимо да имамо и највећи број симпатизера управо код тог дела популације. Због тога, очекујемо да у наредном периоду, у скоријој будућности, добијемо и највеће поверење бирача.

Водитељ: Мислите, или сте правили нека истраживања?

Вучић: То је било јасно из више истраживања, која су спроводиле разне агенције. Али, могли сте да приметите да Српска радикална странка има

поприлично уједначено гласачко тело. Дакле, кад говоримо о старосној структури, мало је наглашенији тај део млађе популације, где имамо за нијансу већи број симпатизера него у старијој популацији, а што је, речимо, обрнут случај са владајућом странком, Социјалистичком партијом Србије. Мислим да је то повољан тренд за нас.

Водитељ: Да, сва истраживања показују да је највећи део бирачког тела преко 55 година за Социјалистичку партију Србије, а да све друге странке имају млађе бираче, па и Демократска странка.

Весић: То је тренд опозиције уопште да међу млађим категоријама становништва, значи средње старосне доби, има више симпатизера, док углавном пензионери, и нешто сељака још увек гласају за владајућу странку. Мада се и ту, ја сам скоро баш гледао неко истраживање јавног мњења, примећује опадање у односу на 1990. годину, чак и у тим категоријама. А што

Залутао у Градску скупштину
– Београђани месецима чекају Ђинђићеве аутобусе на гурку

се Демократске странке тиче, она је позната по томе да има организован страначки подмладак, једна од ретких странака уопште која има од 1990. године подмладак који делује као организација, који тако наступа, који је члан разних међународних омладинских асоцијација у категорији тих странака, значи либерално демократских странака каква је Демократска странка. Млади људи заиста заузимају доста важних позиција. Уосталом, неколико кључних места у Демократској странци, почев од генералног секретара до портпарола, па и сада у Скупштини града, заузимају млади људи. Мислим да ти људи на прави начин користе ту шансу.

Вучић: Ја бих само рекао, ако дозволите, да ће већина радника, сељака и пензионера на следећим изборима сигурно гласати за Српску радикалну странку. Рекао бих нешто поводом омладинских организација. Ми смо се ту спорили, нас двојица, а мислим и

наше политичке организације, око потребе постојања тих омладинских покрета. Ми мислимо да нема потребе за стварањем омладинских организација унутар једне политичке странке. Зашто сам то рекао? Сматрамо да су то рецидиви комунистичке прошлости. Мислимо да нам није потребан нови СКОЈ, нама је потребно тржиште. Тржиште унутар једне политичке организације. Дакле, они који су бољи, они који се исказују својим знањем, својим политичким вредностима, својом марљивошћу, својом популарношћу, они морају да добију значајније место у политичкој организацији. А то није важно и није уопште везано за то колико година ко има. У суштини је питање нечије способности, питање нечијег ангажовања, нечије активности, а не питање година. Мислимо да је стварање тих омладинских покрета прављење некакве одступнице за уклањање младих политичких кадрова са политичке сцене. "Ето,

ми имамо омладински покрет, али немојте да нам сметате, немојте да улазите у..."

Весић: То сам управо хтео да питам. Колико је то борба са старијим вуковима који...

Вучић: То обично на то изађе, и ми смо то у Српској радикалној странци на најбољи начин превазишли. Код нас нема тога "ви сте млади, ви сте старији", већ има да ли је неко способнији или није способнији, дакле, то није скопчано с годинама. То је, рекао бих, прави либерални тржишни принцип унутар једне политичке организације, и то је прави принцип функционисања једне политичке организације. Мислимо да је то далеко боље него некога оивичавати тиме што ће моћи да се бави само омладинским темама, јер то није у суштини политика.

Кумровачка школа

Весић: Ми имамо управо супротна искуства. Наиме, традиција организовања политичких подмладака је ипак традиција која је наравно постојала и у тим комунистичким партијама, али постоји и на Западу. Не постоје велике странке на Западу, значи у земљама развијене демократије, које немају подмлатке. Штавише, постоје чита-

Вучић: "Попут младих лабуриста или младих конзервативаца".

Весић: ... Познатих у оквиру својих организација. Штавише, постоје читаве организације које окупљају подмлатке, тзв. "флоридемик" и још неке организације које постоје, које су врло јаке, врло моћне. У Демократској странци штавише, постојање подмлатка омогућило је многим људима да се брже афирмишу. Значи, то је очигледно примерено нашој структури странке, можда код вас није, свака странка има неку своју организацију. Ми радимо по систему кампова, то је такође по угледу на развијене партије на западу. То су јако добри кампови, где људи проводе по двадесет дана заједно. Уосталом, биле су репортаже са тих кампова где имају...

Вучић: Брдско-планинске физичке припреме.

Весић: Наравно, чак имају и физичко...

Водитељ: Шта та обука подразумева?

Весић: Подразумева, решимо...

Вучић: Политбиро школе, попут оног у Кумровцу.

Весић: Нема то везе са Кумровцем, мислим да ту грешите. Далеко је од тога.

Вучић: Ове се само одржавају на Копаонику, то је једина разлика!

Весић: Проблем је што наши људи нису имали прилике да науче било шта из основе политике. Рецимо, на Правном факултету реторика је уведена пре годину-две, на факултету где би то одавно требало да буде обавезан предмет. То је прилика да можете да разговарате са људима о основама по-

литике странке, да их упознајете са реториком, да вежбају, на крају крајева да се друже, да се упознају.

Вучић: Извиђачи!

Водитељ: То је прва асоцијација...

Весић: Али, то је више примерено структури Ваше странке, ви имате физичке вежбе, у сталној сте организацији.

Вучић: Нису то физичке вежбе.

Весић: Код вас је то више хијерархиски, имате лидере који раде склекове...

Вучић: Ја не знам. Нормално је то, сасвим је природно.

Водитељ: А да ли господин Шешељ ради склекове?

Весић: Не знам да ли може...

Вучић: То морате њега да питате, али знам да сигурно може више него што може господин Ђинђић.

Весић: Тешко, тешко да може!

Вучић: Немојте, господин Ђинђић се само слика како трчи!

Весић: Господин Ђинђић је истрчао 5 километара.

Вучић: Истрчао?

Весић: Што мислим да господину Шешељу не би пошло за руком због стомака. Али, ако буде вежбао, рецимо у "Пинкију", можда следеће године истрчи!

Вучић: Господин Шешељ има у глави, не мора у ногама да има, за разлику од неких.

Весић: Господин Шешељ би морао као политичар да покаже и на делу нешто...

Вучић: Човек показује својом пашећу, својим образовањем, не мора баш да трчи на маратону да би нешто показао.

Водитељ: Знате ли да вас двојицу у граду зову мали Ђинђић и мали Шешељ? То сте вероватно чули?

Весић: Ја први пут чујем да ме зову тако.

Вучић: Кад неко то хоће да каже верујући да говори нешто лоше...

Водитељ: Нисам ја сигурна да је то нешто лоше. То је због тога што толико поштујете своје шефове странака и доста учите, и као да сте типични...

Вучић: Свако на политичкој сцени учи доста. Ако ме питате да ли данас знам више него што сам знао пре 3-4 године када сам ушао у политику, знам више. Научио сам, ако ништа друго, низ политичких трикова.

Водитељ: Од кога, од Шешеља или од осталих?

Вучић: Од Шешеља највише, јер сам у његовој близини. Научио сам доста. Мислим да је реч о озбиљном политичару, најозбиљнијем на домаћој опозиционој политичкој сцени. Нисам, додуше имао прилику да се упознам са председником Србије и неким другим политичарима из владајуће странке.

Водитељ: А да ли познајете господина Ђинђића?

Вучић: Знам господина Ђинђића. Баш сам због тога рекао да је господин Шешељ најозбиљнија личност на опозиционој политичкој сцени. Доста сам тога од њега научио, али, нарав-

но, учио сам и од других, као што сам сигуран да су и сви остали доста тога научили, и многе ствари примењују које су научили од других лидера. А што се тиче поређења са Војиславом Шешељем, то је добро за мене, знате. Врло је тешко у 27 година да Вас неко упоређује с неким као што је др Војислав Шешељ. Ја сам поносан на то ако неко каже да могу брзо да мислим као што то може Војислав Шешељ, или да на сличан начин могу да заступам интересе политичке странке којој припадам као што то чини Војислав Шешељ. Мислим да је слична ствар и са господином Весићем.

Још нешто бих желео да додам око теме о којој смо мало пре говорили. Нама у Српској радикалној странци није потребно да се ми учимо основама политичког организовања.

Пред Шешељем је будућност

Водитељ: Враћате се на камп.

Вучић: Да, враћам се на камп. Али врло озбиљно, желим да кажем нешто неvezано за извиђаче и остале брдскопланинске подухвате који се примењују у камповима демократске странке. Људи се учлањују у Српску радикалну странку на основу тога што су прочитали политички програм. Зато што знају политичку платформу српских радикала, зато што имају одређену идеологију и због тога приступају Српској радикалној странци. Они ће, после, кроз наше страначке

Увек у првим радикалским редовима

ВЕЛИКА СРБИЈА

наступе у јавности, кроз наша информативна гласила, кроз све оно што ми говоримо моћи да виде какве су наше идеје по свим тим питањима. Моћи ће својим представкама да мењају и програм и статут странке и мислимо да је то пуно бољи метод него да некога приморавате да мора да научи оно што сте ви већ решили да је најбоље и непроменљиво.

Водитељ: Кажите, колико се уопште политичке странке – ја сам сигурна да је пракса то показала – држе до словце свог програма и свега онога што пише у статутима странака?

Вучић: Ми смо урадили једну ствар за коју не знам да ли су је урадиле остале политичке странке. Мислим да нису, мислим да је Српска радикална странка јединствена по том питању. Издали смо радикалски програм у 100 тачака и одмах га публиковали у 100.000 примерака. Дакле, свако у Србији је добио могућност да прочита за шта се залаже Српска радикална странка. И ја сам као представник странке, дужан да заступам тај програм. Ја не могу да одступам од тог програма. Дакле, ми се не везујемо за личности, не везујемо се ни за Милошевића, ни за Ђинђића, ни за Драшковића, нити за било кога другог. Везујемо се просто за политичку платформу српских радикала, за оно што су највиши страначки органи донели као програм који ће странка заступати, са којим ће изаћи пред бираче. То је суштина. То свако може у сваком тренутку да провери. Уколико бисте то кршили, онда постајете неозбиљна политичка организација.

Водитељ: Има кршења, не кажем код вас, али има кршења.

Вучић: Код нас нема, код њих има.

Водитељ: Нисам ни то мислила. У вези с овим што је господин Вучић одговарао...

Весић: Наравно, ако се налазите у једној политичкој странци, ако имате

изабраног председника и ако сарађујете с њим, и ако је тај човек старији од вас, он има много више искуства и сасвим је нормално и сасвим је бизарна ствар...

Водитељ: Господин Ђинђић није много старији од вас.

Вучић: Морам одмах да кажем да је господин Шешељ значајно млађи од господина Ђинђића.

Весић: Значи, господин Ђинђић има више искуства.

Вучић: Можда има више искуства, али господин Шешељ је далеко образованији. Пред њим је будућност, далеко је млађи од господина Ђинђића.

Весић: Нисам сигуран да је далеко образованији, али, добро, да се вратимо на тему. У сваком случају, сасвим је нормално да на мене утиче господин Ђинђић, ја сам од њега пуно научио, као и од многих других људи у Демократској странци. Демократска странка је позната као странка која има велики број интелектуалаца и заиста велики број људи од којих нешто можете да научите, и ту мислим и на господина Перишића, и на господина Ђога и на многе друге људе који су у Демократској странци и са којима је заиста понос бити у истом органу, слушати њихове расправе, на крају крајева, учествовати заједно са њима у доношењу некаквих одлука. Тако да ја не сматрам то поређење никако лошим. Штавише, то је природна ствар. Наравно, свако гради своју личност независно од тога. Свако има неки свој наступ, али утицаји су нормални, увек имате некога ко утиче на вас било шта да радите у животу.

Вучић: Ја сам задовољан не само интелектуалцима, ја слушам на трибинама, радио-емисијама по селима у Србији, учим и од сељака, учим и од радника, учим од свакога ко је унутар наше странке.

Један према шест

Водитељ: Ко је унутар Ваше странке?

Вучић: Наравно, учим од оних који нису чланови Странке, али најчешће се срећемо с нашим људима.

Весић: Којим људима, бирачима?

Вучић: Код нас их има много, ми смо на то поносни.

Весић: Па добро, и ми смо врло поносни.

Вучић: Немате их баш нешто много.

Весић: Имамо их јако пуно, то су избори показали.

Вучић: На последњим изборима имали смо бар четири пута више гласова од Демократске странке.

Весић: Где сте имали више гласова од Демократске странке?

Вучић: Ево, ми смо добили 800.000 гласова, а коалиција "Заједно" од шест странака 960.000.

Весић: Колико се сећам, коалиција "Заједно" је добила више странака од вас. Ваш циљ је био...

Вучић: Не више странака него више гласова.

Весић: Господине Вучићу, ваш циљ је био, ако се не варам, милион гласова. То сте Ви причали и господин Шешељ. Што значи да сте ви у односу на тај ваш циљ подбацили. Према томе, све друго испод тих милион гласова за вас је неуспех.

Вучић: Јесте, али ми смо вас убедљиво победили.

Весић: Нисте. Само сте у једној општини победили, а ми смо победили у 45 општина. Према томе, није баш тако.

Вучић: Сада ћу ја то Вама да објасним.

Весић: Хајде, пробајте.

Вучић: Видите, српска радикална странка је на претходним савезним изборима добила 800.000 гласова, а 960.000 је добила коалиција "Заједно". Је ли тако? Сачињена од пет политичких странака, Демократске странке, Демократске странке Србије, Српског покрета обнове, Грађанског савеза Србије, Демократског центра, синдиката разних, и је ли био још неко? Дакле, најмање шест политичких организација и удружења је било унутар коалиције "Заједно". Поделите 960.000 са шест, па не морате ни са толико...

Весић: Само што су после тога...

Вучић: Сачекајте, само да Вам објасним ово око локалних избора и савезних...

Весић: Само што су после уследили локални избори где сте катастрофално најгори.

Вучић: Ми смо на локалним изборима добили једнак број гласова.

Весић: Па, колико сте добили одборника у Скупштини града?

Вучић: Али Ви, господине Весићу, могли сте да кажете људима да је то због изборног система, то је због већинског изборног система, ми смо изузет-

Реч српског радикала

Са делегацијом Националног фронта Француске у посети Палама

но задовољни бројем гласова који смо добили. Али већински изборни систем...

Весић: Господине Вучићу, изборни систем нема никакве везе с тим да ли сте ви успели да имате...

Вучић: Довољно је да имате један глас више, значи 301:300.

Весић: Па, то значи да нисте имали добру политичку опцију чим сте изгубили на локалним изборима.

Вучић: То нама није био политички циљ у овом тренутку.

У Земуну часно и домаћински

Весић: Шта, није вам циљ да победите?

Вучић: Био нам је политички циљ да победимо, али нам није био политички циљ да идемо с било ким у коалицију да бисмо прошли овако катастрофално као што сте ви прошли.

Весић: Зато сте и изгубили!

Вучић: Не, ми смо победили тамо где можемо да покажемо како се влада поштено и како се влада часно и домаћински.

Весић: Ма немојте о томе како се влада у Земуну. О томе ћемо тек да причамо.

Вучић: Сачекајте, сачекајте, ево ја управо о томе причам. Тамо се најбоље влада и влада се у интересу грађана Земуну.

Весић: Без закона!

Вучић: Ми закон апсолутно поштујемо у интересу грађана. Поштујемо и Устав, за разлику од Вас.

Весић: Не поштујете.

Вучић: У Београду, Нишу, Крагујевцу, Новом Саду...

Весић: Добро, ви знате како поштујете закон, али о том потом.

Вучић: Видите сада како је Српска радикална странка направила најбољу политичку тактику и стратегију. Сада бирачи у Србији могу на најбољи начин да виде каква је разлика између свих релевантних политичких фактора, дакле Социјалистичке партије Србије односно левог блока с једне стране, Српске радикалне странке и коалиције "Заједно". Сада се практично види да нема никакве разлике у начину владања између коалиције "Заједно" и Социјалистичке партије Србије, односно левог блока. Кажите ми, молим Вас, какве су то промене, да ли је ико видео икакве промене у Београду или било којем другом граду у односу на оно што је некада било под социјалистичким режимом? Кажите нам где су они аутобуси који су требали да стигну из Будимпеште, 50 аутобуса је обећано а још ни једног нисмо видели! Обећавани су аутобуси из Мадрида, Штокхолма, Бона, Берлина, ваљда се и у Лондон ишло због аутобуса. Онда сада опет нека нова обећања долазе, милиони долара, итд. То су све неозбиљне ствари, у томе се Српска радикална странка разликује од коалиције "Заједно" и Социјалистичке партије.

Весић: У чему? У озбиљним стварима?

Вучић: Наравно. Ми смо изузетно озбиљна странка и никада нећемо да обећамо оно што не можемо испунити. Ја никада нећу да кажем да ће да цвета цвеће у Земуну и да ће да тече мед и млеко. Биће много проблема, биће много мука, али нећемо да обећавамо оно што никада не можемо да испунимо. Замислите, каква је то измишљотина, на који би начин градоначелник Будимпеште могао да оправда дефицит у свом буџету од 50 милиона марака својим одборницима, својим посланицима, зато што је поклатио господину Бинђићу или Београду 50 аутобуса? Апсолутно немогуће.

Весић: Господине Вучићу, Ви очигледно те ствари не разумете. Да се вратимо на то...

Вучић: Ја сам то одлично разумео, али грађани нису јер се и даље стискају по аутобусима.

Весић: Да се вратимо на то како се влада у Земуну.

Вучић: Сачекајте да завршимо с Београдом.

Весић: Хајде пробајте да завршите па да...

Вучић: Дакле, што се тиче аутобуса...

Водитељ: Морамо дати шансу и господину Весићу.

Весић: Не, мислио сам да закажете посебну емисију са господином Вучићем, господин има невероватну потребу да прича а не да води дијалог.

Вучић: Ја долазим на политички дуел, ја се трудим да докажем исправ-

ност теза Српске радикалне странке, ви се изборите за своје време.

Дакле, измишљали сте за аутобусе, то се показало као потпуна неистина. Дакле, свим грађанима је то потпуно јасно, осим оног једног аутобуса који је Човић направио, који је донесен да га Ђинђић провоза. Ништа више од аутобуса није било.

Данас је чак Студио Б, гледајте докле се иде у мржњи према Српској радикалној странци у свакодневним оптужбама на рачун Војислава Шешеља и српских радикала...

Весић: Зато правите своју телевизију у Земуну!

Вучић: Сачекајте, то ћемо да видимо да ли ћемо да направимо.

Весић: За коју Радмила Милентијевић даје већ унапред фреквенце.

Вучић: Није нам нико дао фреквенцију.

Весић: Да, да. Које Ви треба да будете директор.

Вучић: Како ја да будем директор? Не могу ја да будем директор два предузећа.

Весић: Знате Ви добро.

Вучић: Не могу никако да будем директор.

Весић: Добро, да чујемо све те оптужбе, па да разговарамо.

Вучић: Друга ствар је, каже Студио Б, данас у Земуну има много нечистоће, много смећа има. Зоран Ђинђић је одговоран за смеће, Градска скупштина је одговорна за смеће а не Скупштина општине Земун. То ја само да кажем свим људима у Земуну и Новом Београду.

Спречена

еколошка катастрофа

Весић: Није, сада ћу да Вам кажем, господин Шешељ је предложио 3. априла у дневном листу "Политика" да се смеће износи тако што ће се ставити у баржу и пуштати низ Дунав. Пошто је господин Шешељ генијалан...

Вучић: А где је то писало?

Весић: Дневни лист "Политика", господине Вучићу 3. април...

Вучић: А Ви бисте желели да направите еколошку катастрофу тако што ћете да направите у Угриновцима депонију! Еколошку катастрофу за цео Нови Београд и Земун!

Весић: А што се тиче Угриновца, господине Вучићу, то што је господин Шешељ радио је кршење свих закона и...

Вучић: Какво кршење свих закона?

Весић: Врло добро знате да је већ десет година...

Вучић: Гледајте шта је ту урађено!

Весић: Ево то је најбољи пример, мислим, мораћу на крају ја нешто да кажем. То је најбољи пример како ради општина Земун и како ради Војислав Шешељ.

Вучић: На најбољи могући начин!

Весић: Десет година већ постоји земљиште које је предвиђено као градско грађевинско земљиште за депонију, зато се затвара депонија у Батајници. Затвара се депонија у Винчи, јер је пре десет година направљен систем децентрализованих депонија.

Вучић: Када уништите Земун и Нови Београд!

Весић: Није, чистимо Батајницу где живи Ваш лидер.

Вучић: Оставите Ви Батајницу. Немојте да штитите Батајницу, немојте ви да штитите било шта, молим Вас.

Водитељ: Господине Вучићу...

Весић: Ја Вас молим, Ви водите емисију...

Вучић: Весић када Вас замоли морате...

Весић: Ја Вас молим да не имитирате свог лидера, дозволите нешто да кажем.

Вучић: Ја се не трудим, али ми Ви много личите на Ђинђића, па морам да Вас победим.

Весић: Ако будете радили као што је радио господин Шешељ, неће Вам бити добро.

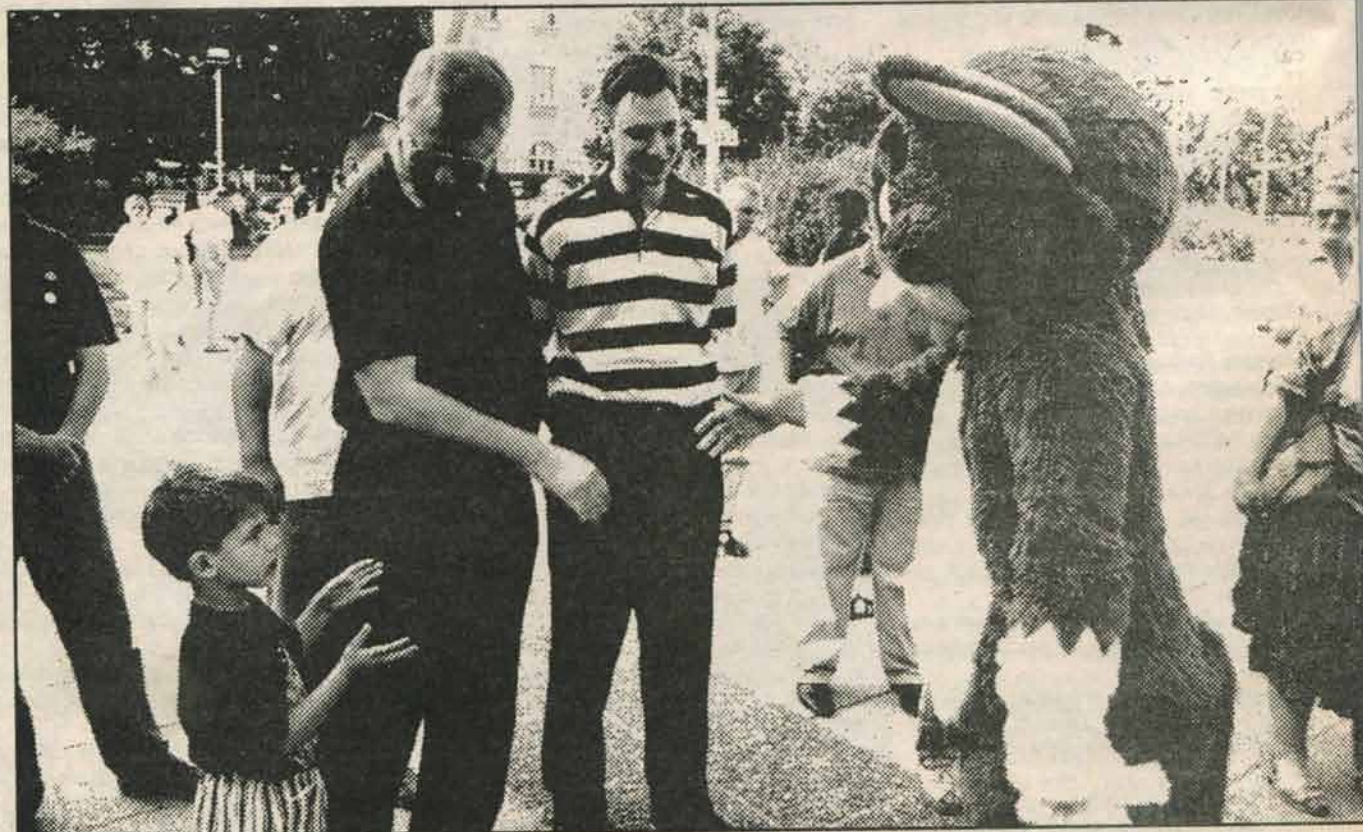
Вучић: Ако буде радио као он биће одлично!

Водитељ: Да завршимо са комуналним темама.

Весић: Постоји земљиште које је планирано, то је тзв. Бусија у Угриновцима. Затвара се тренутно депонија у Батајници због тога што тамо више не може да се одлаже смеће, затрпава се, сади се зеленило да би се то заштитило у складу са свим прописима. Шта се сада дешава? Господин Шешељ тачније општина Земун, парцелише то и продаје избеглицама или другим људима, није важно. Важно је да то људи купују.

Вучић: Што, је ли Вам жао што то купују и избеглице?

Весић: Не. Али, шта се сада дешава? То земљиште, које, прво, није предвиђено за изградњу, то је земљиште

"Пинкијада" – програм за најмлађе Земунце

Уместо депоније, на овом месту биће изграђено стамбено насеље

на коме нема водовода. Иначе, када смо већ код обећања...

Вучић: Ми то већ радимо!

Весић: Господин Шешел је 6. априла обећао у дневном листу "Политика" пошто се ви само у дневној "Политици" рекламираете, да ће до 1. маја бити готово.

Вучић: Нисте добро прочитали, писало је да ће 1. маја кренути радови. Погрешно сте прочитали.

Весић: Не, до 1. маја ће бити готов водовод.

Вучић: Па, покажите ми то!

Весић: Показаћу Вам.

Вучић: Па, покажите!

Весић: Наравно да ћу Вам показати, ту се налази све о томе шта радите.

Вучић: Па, покажите!

Весић: Ја и Ви можемо...

Вучић: Па, покажите, немојте да говорите "ту су", зато што је то измишљотина.

Весић: О том потом, господине.

Вучић: Нема тога господине Весићу... То је измишљотина.

Весић: Господине Вучићу, можете да питате господина Шешела.

Вучић: Господин Шешел је рекао да ће 1. маја да почну радови, господине Весићу.

Весић: Није тачно. Није тачно.

Вучић: Ја знам шта господин Шешел говори, ја му организујем конференције за новинаре, па немојте господине Весићу.

Весић: Ја чујем да се за ваше конференције за новинаре плаћа.

Вучић: Шта се плаћа?

Весић: Сви у Српској радикалној странци...

Вучић: Ја нешто плаћам? Ја никоме ништа не плаћам.

Весић: Осим Вас, Томе Николић и Маје Гојковић, сви у Српској радикалној странци плаћају да седе поред господина Шешела.

Вучић: Ја Вас стварно не могу да разумем.

Весић: Ја сам рекао да сте Ви изузети од плаћања.

Вучић: Немојте да измишљате. То су, наравно, измишљотине. Друго, молим Вас...

Весић: Госпођо Јордовић, ја бих вас молио, Ви водите ову емисију, да ја завршим то што хоћу да кажем.

Радикали не обмањују народ!

Водитељ: Али морате аргументовано!

Весић: Господине Вучићу, свако ко жели може да узме дневни лист "Политику"...

Вучић: Нађите то!

Весић: Немојте да се нервирате.

Вучић: Рекли сте да имате!

Весић: Па смирите се господине Вучићу, смирите се.

Вучић: Потпуно сам смирен.

Весић: Па, смирите се.

Вучић: Измишља. Рекао је да има, ја сам тражио да покаже, а он нема. Ви сте измислили.

Весић: Ако имате прес-клипинг у Српској радикалној странци...

Вучић: Ви сте то измислили јер сте рекли да имате ту, код себе.

Весић: Није тачно, Ви лажете. У Српској радикалној странци...

Вучић: Видите...

Весић: Ја Вас молим, господине Вучићу, господин Вучић очигледно не жели да разговара. Ја Вас молим, господине Вучићу, да ме пустите да завршим. Имаћете прилику, ово Вам, господине Вучићу, није пијаца. Ово је телевизија и научите се реду.

Вучић: Јесте, али Ви нисте...

Весић: Ја Вас молим, госпођо Јордовић, Ви водите ову емисију, да Вашег госта смирите.

Вучић: Шта Вама пијаца смета? Ја сам свакако потпуно хладан.

Водитељ: Ја не успевам Вас двојицу да надгласам.

Весић: Ја бих сада, ако се Ви слажете. Значи већ десет година...

Вучић: Али, немојте да вређате не-го лепо кажите.

Водитељ: Молим Вас, ало, дама сам, ако ништа друго, женско сам.

Вучић: Ми радикали смо увек били центлмени.

Весић: Господин Вучић је, изгледа, изгубио концентрацију. Да се договоримо, као што сам рекао, у дневном листу "Политика" од 3. априла, господин Војислав Шешел је дао интервју преко читаве странице, где је између осталог рекао...

Вучић: Какве су то измишљотине опет?

Весић: Читаоци могу да провере, рекао је да ће...

Вучић: Никада није дао интервју на целој страници!

Весић: Да ће водовод бити завршен 1. маја. И то је а пропо оних обећања, да видите како господин Шешел др-

Аукција икона Ликовне колоније "Св. Прохор Пчињски"

жи обећања. Но, да се вратимо на депонију у Угриновцима.

Вучић: Ви сте се већ испричали. Већ 15 минута причате о томе.

Весић: Ту нема водова, нема телефона, нема ничега од инфраструктуре, људи се обмањују.

Водитељ: А може ли се направити та инфраструктура?

Весић: Може, али то се никада тако не ради, јер се предвиђа детаљним урбанистичким планом где може да буде, где може шта да се гради, па се онда прво изради инфраструктура, па се гради. Значи, ти људи којима општина Земун узима паре су два пута обманути. Прво су обманути јер су на нелегалан начин добили дозволе. Друго, обманути су зато што им се узимају паре, а земљиште није припремљено за индивидуалну изградњу. Али, то није једина ствар.

Вучић: Никог радикали не обмањују, а народ, за разлику од вас.

Весић: Господине Вучићу...

Вучић: Јесте ли завршили?

Весић: Не, нисам завршио. Постоји неколико локација...

Вучић: Ја сада да одговорим. Знате, има нешто око Угриноваца, хајде само да одговорим.

Весић: Не, сачекајте да завршим.

Вучић: Стрпите се мало, па немојте, толико сте тога рекли да нема смисла да остане без одговора.

Весић: Постоји неколико локација на територији општине Земун, то су улице Божидара Ашије, Јанка Чмелника, Максима Горког, Босанска, то су улице где постоји грађевинско земљиште које је било предвиђено за стамбену изгра-

дњу. То су високе зграде где може да живи јако пуно људи. Општина Земун илегално издаје дозволе за индивидуалну изградњу. Тиме је обманула те људе, узела им је паре, зна се како они то раде.

Вучић: Како то раде?

Весић: Зна се добро како то Војислав Шешељ ради.

Вучић: Скупља паре за кампању. Уосталом, биле су оптужбе на његов рачун.

Весић: Сачекајте, за кампању скупља?

Водитељ: То су доста тешке оптужбе.

Весић: То се све дешава.

Вучић: Дајте, немојте, сачекајте сада мало да одговорим. Гледајте, има једна ствар на коју су сви научили, када се боре против српских радикала. Вечерас је господин Весић изрекао неколико тешких увреда на мој рачун. Неколико тешких увреда, а ја ниједну од тих речи нисам употребио. То сте приметили.

Град дугује "Пинкију"

Водитељ: Шта значи то "тешке увреде"?

Вучић: Рецимо да радикали лажу итд.

Весић: Ви сте рекли да сам слагао.

Вучић: Ја сам рекао да сте измишљали!

Весић: То је исто, господине Вучићу.

Вучић: То је различито.

Весић: Ја сам Вас позвао да проверите да ли је Ваш лидер дао интервју.

Вучић: Сачекајте сада да ја говорим. Знате, ја поштујем културу дијалога, ја Вама нисам рекао да лажете, а могао сам. Ја знам шта су синоними.

Весић: Какву Ви културу поштујете?

Вучић: Ја сам Вам рекао да измишљате. Знате, друго, ја на пијацу одем понекад, не често, знам како тамо људи лепо разговарају. То је једно лепо место. А Ви изгледа на пијацу не идете често, па не знате како тамо фино разговарају.

Весић: Идем, господине Вучићу, и знам добро како изгледају пијале.

Вучић: Стрпите се мало док завршим. Да објасним неколико ствари. За разлику од Скупштине града Београда, која ништа није радила, ама баш ништа, немате за много шта ни да их нападнете осим за то да нису ништа урадили, Скупштина општине Земун...

Весић: Обично...

Вучић: Стрпите се мало, немојте да сте нервозни.

Весић: Хајде господине Вучићу, немојте да се нервирате толико.

Вучић: Стрпите се мало док завршим, господине Весићу. Ја се уопште не нервирам.

Весић: Зашто се не нервирате?

Вучић: Видите да сам насмејан, врло.

Весић: 'Ајде, изволите.

Водитељ: Обојица сте општрији један према другоме него према социјалистичкој власти.

Вучић: Само да ово објасним. Што се тиче депоније у Угриновцима, Војислав Шешељ и Српска радикална странка свој опстанак на власти на тери-

торији Скупштине општине Земун везали су за то да не сме да се дозволи изградња депоније у Угриновцима која би представљала еколошку катастрофу за општине Земун и Нови Београд. Господин Весић нешто не зна, а не знају изгледа ни остали у Скупштини града, с чим ћу ја сада да Вас упознам, а и остале гледаоце. Ви знате да су тамо подземне воде на висини од 1,5 метара, да ли Ви знате да је тамо брисани простор, знате ли каква би еколошка катастрофа настала да се ту депонија направила? И ми смо продали општинску земљу, онде где општина има власнички лист, и не може се продавати никаква друга земља, то је вама потпуно јасно и то добро знате. Дакле, оно чиме општина располаже то је продато. Да ли је продато избеглицама или обичним грађанима, имали су једнаке услове, људима је учињено нешто где ће моћи да живе. Тамо се радови обављају, не знам да ли сте обишли то место. Ја јесам, господине Весићу.

Весић: Обишао сам, господине Вучићу.

Вучић: Како сте обишли, још нисте били у "Пинкију" као човек који је задужен...

Весић: Осим неколико места.

Вучић: Има само једно место, то је између Угриновца и Батајнице.

Весић: Добро, завршите, па да Вам одговорим.

Вучић: Да завршим ја око депоније и свега осталог. Дакле...

Водитељ: Ја Вас молим да пожуримо, да бисмо још...

Вучић: Ми смо у интересу грађана Земуна и грађана Новог Београда учинили то, али и у интересу оних грађана који су ту добили плацеве, којима ће питање инфраструктуре у најбржем и у најхитнијем року бити решено. Видите, у питању изградње водо-

вода Скупштина општине Земун може да уради једну ствар, може да обезбеди финансијска средства. Да договори рокове. Скупштина општине Земун је договорила да се 1. маја крене с почетком радова.

Водитељ: То је тај спорни 1. мај?

Вучић: Наравно, то је оно што сам ја рекао, господину Весићу.

Весић: Није тачно, господине Вучићу.

Вучић: Стрпите се мало.

Весић: Морате да купите "Политику".

Вучић: Међутим, то ће бити врло брзо, морате Ви да је донесете, следећи пут мало боље да се припремите.

Весић: Морате Ви да је купите да прочитате интервју свога лидера.

Вучић: Овде код мене има свега. Дужни сте 500.000 динара "Пинкију", град Београд, али ја за то одмах извадим папир. Ево, изволите да можете да се информисете.

Весић: Ја ћу Вам показати колико је општина Земун дужна граду Београду.

Вучић: Што се тиче других ствари, посебно илегалног издавања итд., општина Земун може да даје само оно над чиме она има власнички лист. Само чиме она има право да располаже, а наводни дугови су обична глупост.

Весић: Над чиме имате власнички лист? Над депонијом у Угриновцима?

Вучић: Над земљом имамо, то није депонија. Јесте ли Ви тамо направили депонију?

Весић: На шта Ви имате власнички лист, господине?

Вучић: Ви бисте покушали, господине Весићу, тамо депонију да правите. Али је то општинска земља. Ви бисте покушали да упропастите живот грађанима Земуна и Новог Београда, али... Немогуће, господине Весићу.

Скупштина града као "заштитник закона"

Весић: Господине Вучићу, Ви покушавате да упропастите живот грађанима Новог Београда и Земуна тако што неће имати где смеће да оставе!

Вучић: Како грађанима да упропастимо, ми нисмо на власти у Новом Београду!

Весић: Зато што је та депонија предвиђена за Нови Београд и Земун, господине Вучићу. А ја ћу Вам рећи само једну ствар. Сва истраживања су радили Завод за водопривреду, метеоролошке станице, Хидрометеоролошки завод Србије, Војно-геодетски институт, значи све институције које су у овој земљи овлашћене да дају мишљење о томе.

Вучић: Чије су то институције? Чије?

Весић: Да дају мишљење о томе каква је земља. Чињеница је да је господин Шешељ прекршио Закон о грађевинском земљишту, Закон о просторном планирању и Закон о градњи, на шта је упозорен од Скупштине града и Скупштина града га је упозорила на то.

Вучић: Скупштина града, велики заштитник закона?

Весић: И господин Шешељ, на крају крајева, као неко ко је прекршио законе као председник општине одговара за то. И имаће прилике да одговара.

Вучић: Замислите Ви да Вам неко ни мање ни више него из Демократске странке говори о кршењу закона. Једино што раде у Скупштини града – то је већ постало јавна тајна у Београду – једино прекопавају архиве, траже пословне просторе, траже станове, и траже плацеве које ће себи и својим рођацима да подаре.

Весић: Само, господине Вучићу, Скупштина града није доделила ниједан стан, а општина Земун је поделила све станове.

Вучић: Општина Земун није имала ниједан стан.

Весић: Реците ми где станује Тома Николић и његова породица?

Вучић: Томислав Николић живи у Крагујевцу са двоје деце и својом супругом.

Весић: А-ха. Видим да су смештени у Београду.

Вучић: Где су смештени?

Весић: Чујем да су смештени у Београду.

Вучић: Где? Где су смештени?

Весић: Господине Вучићу...

Вучић: Где су смештени? То сте измислили.

Весић: Ваш лидер, када је дошао на власт у општини Земун...

Вучић: Војислав Шешељ живи у Батајници, а Зоран Ђинђић живи усред центра града у двоспратном стану.

Весић: Позвао је грађане отворено да упадају у општинске станове.

Вучић: Ви не разумете, господине Весићу.

Коалиција "Одвојено" – прохујало са вихором

Весић: Позвао их је на кршење закона.

Вучић: Он је тиме решио значајне социјалне проблеме.

Весић: Шта је решио? Тако што је поставио 1228 киоска?

Водитељ: Молим вас...

Вучић: Само да објасним две ствари господину Весићу.

Водитељ: Важи, нема проблема.

Весић: Само господин Вучић да се прибере десет секунди и смислиће шта ће да каже.

Вучић: Ја увек имам смишљене...

Весић: Па, добро.

Вучић: Да ја сада одговорим.

Водитељ: Могу ли ја? Господин Вучић има реч. Имамо још јако мало времена и доста питања гледалаца. Врло сте причљиви вас двојица!

Вучић: Што се тиче станова, Војислав Шешел је урадио једну изванредну ствар из Скупштине општине Земун у интересу грађана Земун. Решено је 300 стамбених проблема људи који нису имали где да станују, нису имали где да живе. За то неки нас оптужују, потпуно без разлога и потпуно бесмислено. Људи који су имали станарско право а имали су своје куће, своје станове, издавали су оне станове над којима су имали станарско право, које су најчешће добијали од комунистичког система. Имали су дакле, на претек, па су могли то на такав начин да рале. Ми смо с тим људима правили уговоре о откупу тих станова. Ти људи су изузетно задовољни, јер су коначно добили прилику да добију оно што им објективно припада. На тај начин смо решили до сада проблем око три стотине породица, и решили значајне социјалне и економске тензије у Земуну и учинили добру ствар.

Што се тиче киоска које сте поменили, јер скачете са теме на тему, мени није никакав проблем...

Весић: Не, има много проблема у Земуну, па онда морате редом да одговарате.

Вучић: Нема никаквих проблема, видите да врло једноставно то објашњавам, то што сте измишљали за синагогу итд.

Весић: А синагога, аууу, она тек сада долази, киосци, Ратно острво, па депонија, отцепљење Сурчина, па шта већ...

Вучић: Немојте да отцепљујете нешто. Ево Вам купопродајни уговор где јеврејска општина продаје Скупштини општине Земун...

Весић: Где продајете синагогу?

Вучић: Не продајемо ми, то је јеврејска општина продала Скупштини општине Земун.

Фалсификат

градске инспекције

Водитељ: Да ли постоји у оквиру "Пословног простора Земун" паравојна полиција и чија наређења слуша? Ово је занимљиво. Први пут чујем!

Вучић: Не знам шта бих рекао, не знам шта му то значи "паравојна полиција".

Водитељ: А јесте ли Ви чули за то, господине Весићу?

Весић: Паравојну полицију? Ово је уређена држава!

Вучић: Код нас је све уређено и у складу са законом и Уставом и нема никакве паравојне полиције. О томе би можда могао градоначелник Ђинђић нешто да каже, јер се он бави нечим другим.

Весић: Тешко да градоначелник Ђинђић има паравојну полицију, с обзиром да се зна ко је ратовао и ко је имао паравојне формације.

Водитељ: Да ли сте служили војску вас двојица?

Вучић: Наравно да сам служио војску. Свих 12 месеци сам служио и нисам добио наградно одсуство.

Водитељ: А ви, господине Весићу?

Весић: Наравно да сам служио војску. Могу да кажем и где сам служио војску. У Хрватској.

Водитељ: Јесте ли били примеран војник?

Вучић: Јесам, био сам примеран војник.

Водитељ: Само објасните ово око киоска.

Вучић: Тако решавате значајне егзистенцијалне проблеме људима, сваки киоск запошљава најмање двоје људи. Кома смета тржиште? Кома смета конкуренција? Зашто Вам то смета?

Весић: Господине Вучићу, мени не смета, али Ваш лидер је направио Нови Пазар од Земунa.

Вучић: Чека се од града десет година да донесе план изградње киоска!

Весић: Није тачно. Прошли сазив је донео пре две године план.

Вучић: Није донео. Ваљда ја знам, ја сам...

Весић: Јесте, ја знам боље од Вас, господине, 1995. донета је одлука за читав град.

Вучић: Како можете боље да знате? Ви сте, као члан Извршног одбора за нешто задужени, а не баш за све.

Весић: Онда Ви не знате о томе ништа као директор спортског центра.

Вучић: Погледајте колико новца дугују, погледајте!

Весић: Знате шта, спортски центар господина Вучића припада општини Земун. И мораће општина Земун, која је поставила директора, да решава проблеме у "Пинкију" на начин на који решава.

Вучић: Али, ви сте дужни...

Весић: Не. Није тачно, нема никакве везе Скупштина града, то ћете морати да зовете претходни сазив Скупштине града. Да се вратимо на киоске.

Вучић: Сачекајте. Ви сте преузели обавезе, сачекајте да ја завршим.

Весић: Поставили сте 1228 киоска.

Вучић: Претерали сте!

Весић: 1228 киоска сте поставили.

Водитељ: Одакле Вам тај податак?

Весић: Инспекција града иде и снима.

Вучић: Фалсификује инспекција града, фалсификују гласове унутар странке, фалсификују...

Весић: Немојте, ако већ долазимо код гласова, ту је супруга господина Шешелa познатија, бројала је...

Вучић: Није никада фалсификовала.

Весић: Није била у изборној комисији у Земуну?

Вучић: Јесте, али она је чувала кутије.

Весић: Чувала! Зато је тако успела да сачува како сте прошли. Немојте.

Вучић: Како смо прошли када су социјалисти ту имали већину? Бора Кузмановић, професор филозофије, каже да сте фалсификовали гласове.

Наставак дуела – са "опозициом" посланицима у скупштинском ходнику

Весић: Очигледно да господин Вучић има потребу за халуцинацијама. Као што је његова странка халуцинирала о Карловцу, Карлобагу, Книну, Риједи, бомбардовању Рима, рушењу Ђердапске бране, као што су ваше паравојне формације харачиле по Зворнику.

Вучић: Какве паравојне формације?

Весић: То је господин Шешељ признао у емисији ББС-а, господине Вучићу.

Вучић: Наши добровољци су се борили за српски народ. За разлику од вас.

Весић: Господин Шешељ је рекао у емисији ВВС-а да вас је Слободан Милошевић наоружавао.

Вучић: Јесте. Слободан Милошевић је давао оружје за одбрану слободе.

Весић: Тако вам је дао и Земун, исто као што вам је дао оружје, господине Вучићу.

Вучић: Вама боље да ништа није давао. У ствари, за њега би најбоље било да вам је све дао јер би тако показао како сте неспособни.

Весић: Нама ништа није дао, ми смо се уз помоћ грађана за то изборили. А ви сте Земун добили на поклон исто као што сте добијали и оружје за време рата.

Вучић: Ми смо Земун добили од грађана Земуна, а не од грађана Београда.

Киосци са дозволама

Весић: Да се ми вратимо на киоске.

Вучић: Да се ми вратимо на спортски центар где сте дужни 400.000 динара!

Водитељ: Чекајте, аман!

Весић: Значи, 1228 бесправно постављених киоска.

Вучић: Како бесправно, општина је дала дозволе!

Весић: Општина је дала дозволе, а где су Вам градске дозволе? Где Вам је дозвола Градског секретаријата за саобраћај?

Вучић: Да ми чекамо дозволе Градског секретаријата за саобраћај?

Весић: Господин Вучић је управо признао да немају све дозволе у општини Земун.

Вучић: Имамо све дозволе.

Весић: Није тачно. Где Вам је дозвола Секретаријата за саобраћај?

Вучић: Шта ће нам дозвола Секретаријата за саобраћај?

Весић: Треба Вам, прочитајте закон. Треба Вам.

Вучић: Где то пише, у ком закону? Измислили сте да постоји такав закон, не постоји такав закон...

Весић: Није тачно, господине Вучићу, не имитирајте Шешеља. Ја Вама да показујем закон?

Вучић: Да ли Ви имате неке проблеме, господине Весићу? Ја сам много пре Вас завршио Правни факултет, немојте да се секирате. Имате ли неки проблем са господином Шешељем?

Весић: Идите, господине Вучићу, изволите идите, па питајте какве су све дозволе потребне за издавање киоска.

Киосци у Земуну – могућност за отварање нових радних места

Вучић: Имате проблема чим Вас ја подсећам на господина Шешеља. Ја сам сваки дан у општини Земун, па знам.

Весић: Нису Вас онда добро научили. Потребна Вам је дозвола Градског секретаријата за саобраћај.

Вучић: Ја сам сваки дан тамо и знам да се све ради по закону.

Водитељ: Морам да захвалим Вашој центлеменској култури, молим Вас, не знам више шта да радим.

Весић: Не само то, секли су дрвеће...

Вучић: Наравно, када неко ништа не ради, мора да измишља!

Водитељ: Ја се извињавам што сам присутна, вас двојица се очигледно нисте дуже видели. Ја, ево, јавно обећавам још један дијалог. Врло скоро. Крај је, нећете веровати!

Весић: Било је бар занимљиво, је ли тако?

Водитељ: Ја имам још 1001 питање, гледаоци имају још 1001 питање, Вама двојици је очигледно мало ово времена. Мени је било занимљиво, надам се, и гледаоцима. Само за крај, молим вас, кратко. Кажите ми колико је политика утицала на одређење у Вашем животу? Не знам ни зашто Вам дајем ову шансу за ово једно питање, брзо.

Весић: Напросто, то Вам је посао. А ја се, наравно, трудим да радим и друге ствари у животу и мислим да је политика само једна врста посла коју не морам увек да се бавим.

Водитељ: Јесте ли ожењени?

Весић: Нисам ожењен.

Водитељ: Господине Вучићу, исто питање.

Вучић: Нисам ожењен, хвала богу. А што се тиче овог другог питања, бавим се политиком професионално, то је најнормалније. Једва чекам, као и остали грађани Србије, да сада на

предстојећим изборима победе Српска радикална странка и Војислав Шешељ.

Водитељ: А знате ли зашто нисте ожењени? Жене поред вас двојице не могу да дођу до речи.

Вучић: Бар се зна ко је газда!

Водитељ: Кажите ми на крају ове емисије, шта мислите искрено о господину Весићу?

Вучић: Ми имамо жестоке политичке дуеле, и то је сасвим природно и нормално. Али оно што Ви нисте рекли, господин Весић и ја се познајемо.

Водитељ: Из школске клупе Правног факултета.

Весић: Седам година.

Вучић: Заједно смо кренули на факултет. Али, без обзира на све наше политичке разлике, оне неће променити наш лични однос.

Водитељ: Је ли истина да Вас је господин Весић наговорио на политику?

Вучић: Не, он ме је наговарао да уђем у Демократску странку, то је било 1991. године. Али, имали смо и тада политичка размимоилажења. Међутим, остали смо пријатељи, без обзира на све.

Весић: Знате шта, господин Вучић и ја смо јуче седели на кафи, и то ћемо чинити вероватно и сутра. Ми се исправљамо овако жестоко, зато што заступамо различите политичке опције, али, као што је господин Вучић рекао, ми смо пријатељи и то ћемо остати.

Вучић: Без обзира што ће Српска радикална странка победити.

Весић: Врло тешко.

Водитељ: Хвала. Била је ово емисија тет-а-тет, до следеће среде останите уз БК, пријатно.

РАДИО ДУЕЛ ГЕНЕРАЛНОГ СЕКРЕТАРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДРА ВУЧИЋА И ЧЕДЕ ЈОВАНОВИЋА ЧЛАНА ГЛАВНОГ ОДБОРА
СТУДЕНТСКОГ ПРОТЕСТА

ДА СВИМА БУДЕ ЈАСНО

После емисије многа питања Александра Вучића остала су без одговора: Зашто су студенти на улицама тек сада, а не када је пала Република Српска Крајина, када су отети посланички мандати Српској радикалној странци као и то кога, у ствари, представља Главни одбор студентског протеста. На моменте варничава дискусија није изашла ни једног тренутка из граница дозвољеног

Водитељ: Добар дан поштовани слушаоци. Гости у нашем студију су господин Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке и господин Чедомир Јовановић, члан Главног одбора студентског протеста.

Ово је емисија "Ин медиас прес" Радио Индекса, а повод за данашњу емисију догодио се у уторак, а коментатор уторком у Радио Индексу, као што сигурно знате, јесте генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић. Дугачак коментар од једно 6-7 минута у коме је имао примедби, Бога ми и на рачун Радио Индекса, али и на све оно што се догађа на београдским улицама.

Непосредно после тога стигла је иницијатива из наше редакције да се организује једно сучељавање мишљења господина Вучића и некога са друге стране. Са друге стране из студентског протеста господин Чедомир Јовановић, студент драматургије и члан Главног одбора студентског протеста.

Добар дан господе и добро дошли.

Вучић: Добар дан вама и свим вашим слушаоцима.

Јовановић: Добар дан и поздрав свим студентима и професорима Београдског универзитета, честитам им 50. дан студентског протеста. Нека буду верни идејама које су их покренуле првог дана. Хвала свим Београђанима који су нам ноћас пружили подршку, заиста су нам пуно помогли и нека буду и даље са нама.

Можемо да почнемо са разменом мишљења. Можете почети.

Вучић: Пре свега, нисам сигуран колико је господин Јовановић упознат са оним што сам говорио. Дакле, у уторак...

Јовановић: Нисам слушао.

Вучић: Зато сам и спреман да вам то отприлике поновим и кажем шта сам тада, у том свом коментару рекао.

Директор Спортског, културног и пословног центра "Пинки"
– у сталном трагању за новцем који му дугује Градска скупштина

Рекао сам да у Србији нема медија који се понашају објективно и непристрасно, на нашу велику жалост и несрећу, већ имамо медије који се налазе на супротним половима, на различитим крајевима, дакле – Радио телевизију Србије, са једне стране, кућу "Политика" такође, са исте стране, а са друге стране имате све оне медије који нису под државном контролом, дакле "Нашу Борбу", "Б-92", "Радио Индекс", "Демократију", који су исти као и РТС само на апсолутно другој страни. Дакле, нигде не можете добити и нигде не можете сазнати шта се заиста десило. Осим што можете сазнати мишљење једне стране.

Дакле, са те стране сам говорио о Радио Индексу, између осталог.

Друга ствар о којој сам говорио, била је да сасвим разумем оправдане захтеве и протест сваког из коалиције "Заједно". Ја наравно не могу да подржим неке ствари које су они радили, нити позиве на ношење пајсера, нити на пример Вукову, заиста полуидиотску причу о томе како је сазнао да ће њега неко да убије, па ће да нестане, па о томе како он има своје специјалне јединице, које ће реаговати на то. Знате, то већ спада у домен патологије, а ја не бих о томе, нити ме занимају америчке и немачке заставе чије је ношење за најгору осуду. Али није то суштина.

Остаци комунистичке свести

Ти људи ипак немају легитимитет да се представе и да траже то што траже. А траже да им се признају резултати избора од 17. новембра прошле године. Дакле, то је суштина, они су учествовали на тим изборима, добили су одређен број гласова. Нека су социјалисти добили 1.800.000, они су добили 900.000, а ми 800.000 гласова, дакле сваки од нас има одређени легитимитет да некога представи, да некога заступа. Они могу да траже да им се призна изборна победа, односно да добију оно што су на изборима остварили. И сасвим су разумљиви протести грађана по том питању.

Међутим, поставља се једно друго питање. Шта значе у оквиру свих тих демонстрација посебно и студентски протести?

Прво, код нас, у нашој земљи одавно, као и у већини земаља, некада источноевропског комунистичког блока постоји тзв. идолатрија студената, идолатрија студентских протеста. То је заиста остало из Брозовог периода, не треба много да подсећам ваше слушаоце на чувено Брозово "Студенти ја вас волим, студенти су били у праву". Па знате како је то ишло на свим телевизијама: "Тито је рекао да су студенти у праву" итд. Ту је и Милошевић направио кључну грешку као уосталом и Соколовић, и Перишић. Проблем у нашој држави је што сви пате од тога да се некемо улизују и нико нема петље да каже искрено шта о свему мисли. Милошевић који мора да прими легитимне представнике оних људи који су покрадени мора да прими лидере коалиције "Заједно", ма шта ја о њима мислио, он мора да прими све оне који њих представљају, они су учествовали на изборима, њима је победа отета. Он мора да их прими. Мора да прими и нас или било кога коме су отети посланички мандати ако ми протестујемо па то тражимо. Али, апсолутно је немогуће да он прима представнике студената када се не зна кога представљају, како и на који начин представљају. Јесу ли то били избори на факултетима? Ја сам студент постдипломских студија, факултет сам завршио поодавно. Бога ми, а ето мене нико није питао, нити сам где гласао за неког, ко ће да ме представља. Прво, са те стране, такође, сулудо је издвајати једну социјалну групацију било да су то студенти, било да су радници, или било пензионери, било ко други.

Шта значи то студенти? Што су студенти бољи од мог оца или мајке? Ако су будућност Србије, будућност су и сви остали. И друго, шта значи ако је 15.000 или 20.000 њих на улицама, шта ћемо са осталима? Јесу ли то спроведени неки фер и поштени избори да се виде на који начин то функционисе и шта функционисе?

Реците ми – јесу ли одржани избори на факултетима? Зна ли неко за то? Ја сам, рекао сам већ, студент постдипломских студија, мој брат је још увек студент, па ни он не зна да су одржани некакви избори. Нико од нас не зна. Да се оформљава Иницијативни одбор, Главни одбор итд. Дакле, ако хоћете то да тражите, мора да постоји начин да се добије легитимитет и легалитет. На овај начин када се формира нешто онако – ад хок, и неко сам за себе каже – е, ми смо ти и ти, који те и те представљамо, "ја не знам шта то значи. Ако хоће да се занимају, а имају истоветне политичке захтеве, а заиста су у питању политички захтеви – не студентски синдикални, захтеви да се тражи

умањење хранарине, да се тражи побољшање студентских услова живота, бољи режим студија итд. Дакле, говорим о правим студентским проблемима. То се не тражи, већ се тражи искључиво испуњење политичких захтева. Касније ћу причати о томе да се сада чак подржава и некакав ОЕБС итд. Дакле да ту нико живи не говори о правном легитимитету, али суштина је у томе ти људи нису бирали.

Водитељ: Хоћемо ли да кренемо редом па да пустимо и господина Јовановића?

Вучић: Само да објасним, мене је странка овде предложила, изабрала и то странка која је учествовала на изборима. Ја имам легитимитет. Цен-

Више од годину дана Александар Вучић је редовни коментатор Радио Индекса, понедељком у емисији "In medios pres", а у оквиру рубрике "Слесна – улево". Чак и коментари од пре годину и више и данас су више него актуелни:

"Ове недеље уследили су нови терористички напади на српску полицију и полицијске станице на Косову и Метохији. Некоме је можда чудно да се то понавља, када имамо, под знацима навода, јаке полицијске снаге у том делу наше државе. Мени то не представља никакво изненађење, пре свега зато што је очигледно да Шиптари нису били спремни на такве методе борбе против државе Србије и српског народа – те да иза њих директно стоји Стејт Департамент и њихове обавештајне службе, очигледно је да им они дају логистичку подршку и помоћ за сваки од тих напада и да је циљ тих напада политички циљ, а он је, пре свега, тај да се врши жесток притисак на Србе, да се они заплаше, да поново почну да се праве страже у српским селима на Косову и Метохији, и онда ће се појавити "велики спасилац" Слободан Милошевић, који ће рећи – ево вам, готово конфедерална јединица Косово и Метохија, само да ви останете у нашој Југославији. Имаћете сва права, сву државност, максималан суверенитет, своје територије, само престаните са терористичким нападима. Онда ће, у неком новом Дејтону, рећи – ево, постигли смо највише што се могло постићи, важно да је наш народ сигуран и безбедан. То је опасна и опака тактика западних моћника, коју покушавају да спроведу уз помоћ председника Србије Слободана Милошевића. Од једног западног дипломате сам чуо да је било договора да се састану Ругова и Милошевић, али да је минимум онога на чему Ругова инсистира независност Косова, док је Милошевић у старту нудио аутономију из '74. године..."

Да подсетимо – недуго затим, уследило је потписивање договора о повратку младих Шиптара у школе широм Косова и Метохије из којих су пре пар година својевољно отишли.

"... Назови преговори које је водио амерички преговарач Ричард Холбрук са председником Србије, Слободаном Милошевићем, нису били преговори, већ притисци, претње и уцене и он је преко Милошевића успео да утиче на председника Републике Српске (Радована Караџића – прим. ред.) да донесе одлуку какву је донео. Тиме је показан антидемократски и антицивизацијски однос САД према српском народу".

"... Поново ће се, изгледа певати песма, која је у Херцеговини већ хит, а која гласи – Од гатачких муслимана најгори су Вук и Дана – још им придодати Слобу и милина жива. Почео је скуп једних те истих "Савеза за мир и прогрес".

Данашња изјава Милана Божића, да ће СПО преговарати са СПС, нас нимало не чуди, јер сви западни аналитичари говоре да ће се у Србији покушати са нечим сличним – формирањем тзв. Савеза за мир и прогрес, као сад пред изборе у Републици Српској. Е, тај савез ће у Србији чинити СПС и СПО, али то је већ њихов проблем. И, као што у Републици Српској немају никакве шансе, а боравио сам три дана на митинзима у Зворнику, Палама и оним деловима Српског Сарајева који још контролишу и "држе" Срби, сигуран сам да неће имати шансе ни у Србији..."

И, заиста, ових дана, непуних годину дана касније, пред изборе у Србији, сведочи смо савеза који је млади Вучић најавио још крајем августа '96.

Čeda Јовановић – губитник радио дуела са Александром Вучићем

трална отаџбинска управа Српске радикалне странке је одредила Вучића да у нечему учествује. Ја не представљам овог тренутка себе, него 800.000 бирача. Шта значи представљати студенте када никакви избори нису држани?

Водитељ: Питаћемо господина Чеду Јовановића кога заправо представља Главни одбор студентског протеста и кога он лично представља. Пружаћемо му прилику наравно, да говори.

Јовановић: Да ли је потребно да персирамо једни другима с обзиром да је ово студентски радио, а и сви смо приближно истих година?

Вучић: Може.

Јовановић: Је ли у реду да пређемо на "Александре" и "Чедо"?

Вучић: Мени није никакав проблем.

Јовановић: Онда овако, прво да се разумемо, студентски протест није дефинисао своје односе ни према једној политичкој организацији па тако ни према Српској радикалној странци, а ни према коалицији "Заједно". Ти си у малој заблуди, ми ни не очекујемо од председника Милошевића да нас прими. Ми то нисмо ни тражили.

Вучић: Неке студенте је примио.

Да ти буде јасно

Јовановић: То мораш да видиш са студентима из Ниша, они су имали захтев, председник је тај захтев уважио и са њима разговарао. С обзиром да ти разговараш са мном, да сам ја члан Главног и Иницијативног одбора, пред-

ставник студентског протеста, морам да ти објасним да ми нисмо тражили пријем код председника, нити мислимо да до икаквог пријема треба да дође, с обзиром да су њему наши захтеви познати. Оно што он треба да уради јесте да те захтеве уважи.

Да ли ће то он урадити за 30 дана или 70 то већ није наша ствар. Очигледно је да овај протест има енергију и да ће он трајати све до испуњења наших захтева.

Оно што о теби треба исто да буде јасно, јесте да се...

Вучић: Само бих вас молио без тога да се мени објасни и да мени треба да буде јасно. Знате, нити сам ја тако говорио и бесмислено је да се један озбиљан човек другом озбиљном човеку на такав начин обраћа. Ако мислите да ћу ја то да толеришем нећу. Ако мислите да ћу вам са мањом жестином узвратити такође нећу. Али, заиста ако хоћете један нормалан, пристојан и људски разговор да водите онда дајте мало речник упристојите.

Јовановић: А, можемо бар да саслушамо један другог?

Вучић: Знам, ја сам слушао, али ово заиста нема смисла.

Јовановић: Па добро, немој тако, тек је почетак разговора. Значи ствари су много простије од онога како си их ти сагледао. Ми не представљамо никакву студентску организацију. Значи твој брат и ти имате апсолутно право да поставите питање где смо ми то изабрани, на којим је то изборима било.

Једино место на коме се ми бирамо јесте Плато и тамо се бирамо сваког дана. Ни у једном тренутку ми нисмо рекли: "Господо ви разговарате са свим студентима Београдског универзитета". Ми смо само рекли: "господо ми смо представници студената који су у студентском протесту". Значи, све друге студентске организације нису место на коме треба да тражиш покретаче студентског протеста.

Што се тиче оног другог дела у коме кажеш – постоји легитиман начин, пут да се све то уради. Постоји – студенти Београда су имали алтернативу – то је Независни студентски покрет и дефинитивно...

Вучић: То су глупости, ако мислите мени да кажете да је подржавам Немању Ђорђевића или тако некога то су глупости, наравно.

Јовановић: Не, апсолутно не, само покушавам да ти кажем да постоји алтернатива, то је Независни студентски покрет који пролази тако како пролази, ја о њима не знам ништа више осим тога да се они тако зову, видео сам им просторије у Градском одбору СПС-а на Студентском тргу па вероватно из тога и онај други део њиховог имена – студентског, значи. Људи имају могућност, могу да се определе. Наши избори су сваки дан на Платоу. Ти си покренуо питање ко сада ту шта хоће, како хоће, зашто то не раде људи који су изашли на изборе? Суштина овог што ми радимо јесте протест. Значи, овај протест има јасан први захтев то је признавање избора од 17. новембра, и наравно поред тог захтева, има и искључ-

чиво студентске захтеve, и мислим да би потпуно бесмислено било, ја не верујем да ћеш се ти томе супротставити да рецимо коалиција "Заједно" или твоја странка, тражи оставку ректора Величковића, да траже оставку студента проректора, траже промену Закона о Универзитету, или на пример раде оно што раде наши људи од јутрос, снимају камерама расподелу места у домовима. Значи, ако ти мислиш да то треба да ради коалиција или ваша странка, или било која друга странка.

Вучић: Промену Закона о Универзитету разумљиво је да тражи политичка странка, али ја сам управо рекао да је требало да и ви то радите, али ви то нисте радили, него сте радили нешто сасвим друго – односно позивали сте се на резултате избора 17. новембра...

Јовановић: Наравно, позивали смо се и позиваћемо се. Има људи који мисле да то није у реду, ти људи треба да остану доследни својим идејама, да раде оно што мисле да је у реду. Ти си поменуо ту комисију ОЕБС-а, ми никакву комисију нисмо звали, то није био политички мудар потез ове власти.

Вучић: Али су вам се допали њени резултати, па сада тражите да се прихвати извештај комисије ОЕБС-а.

Јовановић: Морам да ти објасним да нема ту...

Вучић: Немој да ми објашњавате него ми одговорите.

Јовановић: Могу и да ти објасним.

Вучић: Нема потребе мени да објашњавате, само одговорите.

Јовановић: Хајде овако – ти кажи шта хоћеш да ја теби кажем!

Вучић: Наравно да вам нећу говорити шта да ми кажете.

Јовановић: Да смо се заљубили у ОЕБС. Да смо се заљубили у Гонзалеса.

Вучић: Не знам да ли сте заљубљени у ОЕБС, али не би било чудно ни то, пошто су долазили и Иван Ђурић и Раде Шербетија и разне белосветске усташе да вам говоре.

Јовановић: Што не кажеш како су прошли?

Вучић: Па, како су прошли? Иван Ђурић је, чуо сам, добио аплауз, то сам чак и слушао на Б-92.

Јовановић: Ти си једини човек који је чуо да је Иван Ђурић добио аплауз.

Вучић: Знате, ја нисам био тамо на Платоу, нити мислим да ту треба да долазим. Али када сам чуо Ивана Ђурића и када сам видео да је дошао да говори, и он и Раде Шербетија, и остали непријатељи мога народа, уопште не могу да се нађем у свему томе и не могу да имам ништа заједничко са тим.

Водитељ: Морам само за секунд да те прекинем да кажем нашим слушаоцима, пошто се већ много њих јавља – Радио Индекс емисија "Ин медијас прес", гости Александар Вучић генерални секретар Српске радикалне странке и Чедо Јовановић члан Главног иницијативног одбора студентског протеста 1996/97.

Вучић: Морам само да кажем да и овде у кабинџи, у студију постоји ка-

лендар Студентског протеста 1996, вероватно је то са рачуна студентског протеста направљено. Ја не знам већ на који начин, како то послује као предузеће или као фирма или то заједнички радите са "Индексом"?

Јовановић:.....са РТС-ом.

Вучић: Можда, али на страну сада то, нешто бих рекао око Независног студентског покрета.

Ако неко очекује да ми њих подржавамо, или да ћу ја сада да кажем нешто лепо о председнику Србије – нећу. На памет ми не пада!

Јовановић: Што се мене тиче можеш, ми не мислимо да ти треба да кажеш...

Вучић: Ја знам шта ви мислите, али ја то не мислим. Моја странка то не може да мисли, која је три године била склањана, којој су хапшени лидери, а да не говорим о томе шта сам лично доживљавао. Тако да ми не пада на памет то да говорим. Ја ћу да говорим оно што заиста јесте.

Јовановић: А шта ми мислимо?

Кога брани "студентски протест"

Вучић: Сачекајте мало. Милошевић је заиста отео изборну победу у појединим местима у Србији. И то је чињеница. Али, ако ми говорите о принципијелности да се ту људи сада буне због тога што су изборни резултати такви какви јесу односно направљени другачијим, што се онда принципијелно не буните зато што су нама,

Блиски сусрет студената и полиције

најпринципијелније, најдоказаније, и најјасније отети пет посланичких мандата у републичкој Скупштини? Па сада, на овим изборима, отети посланички мандати на Косову и Метохији. Ви сте студенти, ви се то независно од свих странака ваљда буните. То су посланички мандати – не одборнички. Далеко већи број гласова је ту покраден и далеко је већи број људи изигран тиме, што смо ми на седници Савезног уставног суда и доказали. Дакле, то и не помињете.

Пре ће бити да је нешто друго у питању.

Друго, још нешто. Сваки протест могу да подржим и нема ту ништа лоше у протесту, то је легалан облик борбе. Али кажите ми још једну ствар, што се студенти нису бунили када је Крајина пала? Како се то студенти нису бунили када је западни део Републике Српске пао? Како се то студенти нису бунили онда када је Милошевић одговарао Американцима – 1993. године, када је била хиперинфлација. Није се нико бунуо. Није у то време.

Што се тиче Независног студентског покрета стварно је бесмислено да ја о томе говорим. Још горе можда мислим него што ви мислите, јер мислим да ту нема ни три човека него су то четворица активиста Социјалистичке партије Србије и Југословенске левице "Направили независни студентски покрет". То је као сада када бих ја рекао – ево од овог тренутка функционише Радикални студентски покрет, па морате са нама да преговарате или имате алтернативу. То је бесмислено. Када има 10.000, 15.000 људи на улици то је број људи за поштовање, у сваком случају, и ти људи морају да се поштују, са њима мора да се разговара, али оно што је суштина онога што ја кажем, то је да не може да се прави идолатрија једне социјалне групације. Ништа више од тога. Можете ви да идете са осталим грађанима, са пензионерима, радницима, сељацима, са овим, са оним, са било ким. Али не разумем зашто су то студенти виши, бољи, јачи од осталог света. То никако не могу да схватим и никада нећу.

Јовановић: То је твоје право.

Вучић: То је проблем. Наравно, није то моје право, то нико не може да схвати.

Водитељ: Пусти ти Чеду Јовановића да одговори на нека од ових питања.

Вучић: По чему су студенти бољи од свих?

Јовановић: Хајде да видимо, могу ли нешто да те питам?

Вучић: Свакако.

Јовановић: Како ти то мислиш да нико не може да схвати? Ако ти не можеш да схватиш, немој да извлачиш такву аналогију. Свака врста такве аналогije је хрома. Значи ако ти не можеш да схватиш ја ћу покушати да ти разјасним ствари.

Вучић: Ако ја не могу да схватим – ви тек не можете никако схватити ни

за 100 година. Суштина је размишљати о томе објективно и не улазити са пуно страсти у све то.

Дакле, ако то ја не могу да схватим то значи да ви тек никада нећете схватити. То је објективно. Али није у томе проблем и није то суштина.

Јовановић: А шта то, чекај сада, пази...

Вучић: Све ово о чему сам мало пре говорио, ваљда сте слушали шта сам говорио?

Јовановић: Не, ја сам слушао али ти си сада почео да говориш.

Вучић: Па сте заборавили?

Јовановић: Нисам.

Вучић: Има једна друга ствар...

Јовановић: Могу ли ја сада нешто да кажем, пошто ти држиш овде банку већ пет минута.

Вучић: Не држим банку – ја говорим. Ја никакве банке овде не држим, а пословну банку још немам.

Јовановић: Покренуо си једно озбиљно питање а то је однос студентског протеста 1996/97. према дешавању из 1993. године. С обзиром да ми тала нисмо били студенти, ја не могу да ти кажем зашто тада студенти нису кренули рецимо за Вашингтон па рекли Клинтону – немој да радиш то што радиш. Нити имам намеру више да разговарам о таквим стварима.

Вучић: Крајина и Република Српска?

Јовановић: Шта Крајина и Република Српска?

Вучић: То су наше земље.

Јовановић: Да ли ти знаш како сам ја јуче почео говор на студентском Платоу? Да ли знаш коме је прво честитана слава јуче и Дан државности?

Вучић: Коме?

Јовановић: Републици Српској.

Вучић: А што кала је падао Дрвар, што тада нисте некоме нешто честитали?

Јовановић: Да ли ти знаш да нас подржава председник Републике Српске, подржава нас Скупштина Републике Српске.

Вучић: Али вас Момчило Крајишник не подржава. Скупштина Републике Српске вас такође, не подржава, тако да је то измишљотина, најординарнија. Одлично познајем прилике у Републици Српској тако да сте то измислили на лицу места.

Јовановић: Ти мораш да погледаш њихову одлуку од пре два дана.

Вучић: Никаква то није одлука. Чак можете и тонцима овде да кажете да не морају да отварају уста толико, да би доказивали своје политичко опредељење. То бих молио водитеља овде. Друга ствар њихова одлука...

Водитељ: (упада усред реченице) Сада ћу да прекинем овај разговор, кренуће музика, у овом тренутку. Ово су стварно ниски ударци, тако нећемо да

Застава спонзора студентског протеста

Конференција за штампу у прес центру "Пинкија"

радио. Музика креће, молим Кепо крени музику (после музике).

Слушате још једно издање Ин медијас рес у коме су овај пут гости господин Александар Вучић генерални секретар Српске радикалне странке и Чедомир Јовановић, студент драматургије и члан Главног иницијативног одбора студентског протеста.

Слушалац: Дobar дан. Хтео сам да поставим питање овом Вучићу, ја знам да је он много паметан, као и његов шеф странке, који ако они не схвате мисле да нико не схвата неке ствари. Али, да би видео колико је паметан и колико је златан нека дође у 12 сати на Плато или у 15 часова па ће да виде колико људи схватају нешто или не схватају. А то што он не схвата то је збиља његов проблем. Ту му нико не може да помогне, ни њему, ни његовој странци.

Водитељ: Да ли ви имате неко питање?

Слушалац: Само сам то хтео, тако да дође, нека дође на Плато или нека дође у 15 часова да види ко схвата а ко не схвата. И шта има да се схвати или да се не схвати?

Водитељ: Добро, хвала вам што сте се јавили.

Вучић: Као што сам и претпоставио шта ће људи да говоре и на који начин ће да се обраћају мени, и каква ће да постављају питања. Прво, да дођем у 15 часова не бих видео колико људи схватају и шта схватају немам разлога. Као што немам разлога ни ово друго. Ја прво никада не потцењујем број људи на улици нити потцењујем оне који

се ту налазе. Нити сам о томе једног јединог тренутка говорио.

Пре него што се то догоди хтео бих да се вашем тонцу извиним пошто је било у питању нешто друго, а не оно о чему сам ја мало пре говорио.

Сада бих само рекао, о ономе што се тиче схватања. Можда сте ви много паметнији па ви то схватате, али оно о чему сам ја говорио, дакле, о постојању легитимитета или нелегитимитета и легалитета – ко може да изађе на улицу ко не може и у чему је разлика. Због чега постоји разлика око одређених социјалних групација, односно зашто се прави идолатрија студентских протеста и зашто се они одвајају од свих осталих. То заиста не могу да схватим. Можда је господин много паметнији, као и Весна Пешкић, Зоран Ђинђић и Вук Драшковић, али ето ја и моја странка, нисмо толико паметни, да би то могли да схватимо. Сигуран сам да ће нас тај господин следећи пут просветлити па ћемо постати паметнији.

Јовановић: Ја бих замолио све људе који желе да зову Радио Индекс, да схвате да студентски протест 50 дана гради мост између две стране. И да ми не желимо да долази до разговора каква је реџимо био сада у овом тренутку. Немојте молим вас да се свађамо међу собом. А Саши бих одговорио на оно његово питање, пре неколико минута, зашто студенти нису протестовали због пет мандата радикала са Косова.

Пет мандата Српске радикалне странке

Ја сада кажем – студенти протестују и за тих пет мандата, студенти протестују због непоштовња Устава и то не значи да студенти протестују само за коалицију "Заједно". Студенти су се дигли против једне безличне злоупотребе, кршења изборне воље народа и ми тражимо само једну ствар да власт ма чија била, никада не уради оно што ради ова. То је просто и нисмо никада правили неку селекцију ко је чији мандат узео. Једино ми није јасно како сте ви успели у томе да препознате подршку свима другима осим вама. Значи коме год је узет мандат нека му мандат буде враћен, коме год је узет глас вратите да не бисмо морали то да тражимо и наредних 50 дана. Учините то одмах сада.

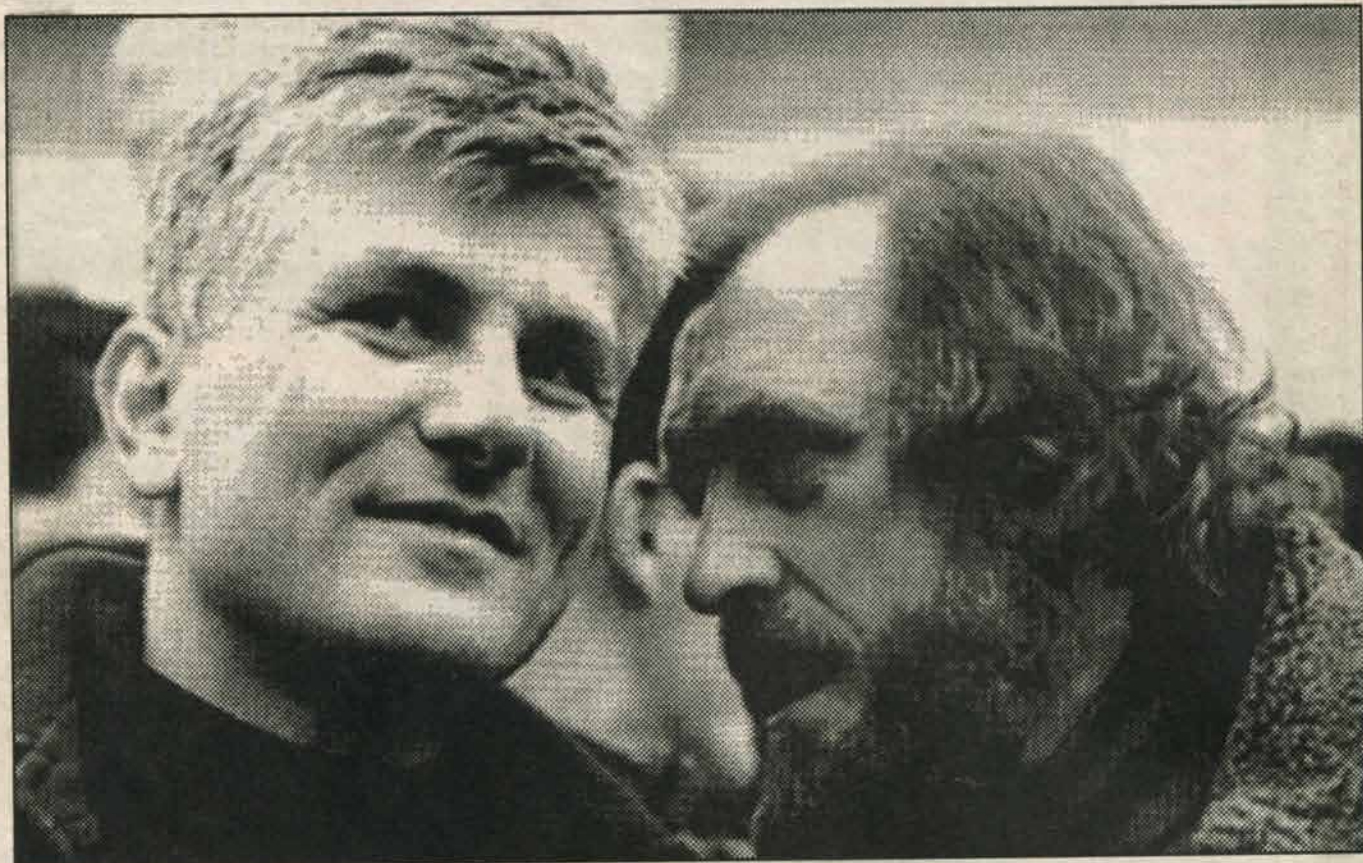
Вучић: Само на 30 секунди, да одговорим.

Водитељ: Чека слушалац на вези, хајде...

Вучић: Прво, колико знам господине Јовановићу ти ваши захтеви су и у писменој форми достављени свим редакцијама и могли су да прочитају и у новинама, међутим у тим новинама нисам могао да прочитам да се траже мандати Српске радикалне странке.

Јовановић: Мислим, могу да прочитам шта се тражи, мандати неког другог или се тражи само поништавање.

Вучић: Чуо сам да се тражи враћање резултата од 17. новембра а ово је украдено још 3. новембра на савез-

Пукла тиква

ним изборима, још је пре тога украдено у Републичком парламенту, када су оформљене неке посланичке групе. "1. децембар" или не знам које већ, које су на тај начин прављене.

Јовановић: Доставите нам записнике.

Вучић: Ми смо те записнике достављали Савезном уставном суду па је Савезни уставни суд рекао да смо ми сасвим у праву, да можемо чак да покренемо и кривичну одговорност, али не можемо да добијемо изборе зато што је приговор био неблаговремен. Из простог разлога што наши људи нису могли да добију увид у материјал на време, јер им једноставно нису дозволили улаз у зграду Скупштине општине, односно тамо где су избори одигравани. То је једна прича.

Што се тиче друге приче, ја заиста не мислим да су сви студенти који се ту налазе симпатизери коалиције "Заједно". То заиста не мислим.

Водитељ: Ја сам рекао 30 секунди, а већ је 2 минута.

Вучић: Добро, ево наставићу други пут.

Водитељ: Имамо слушаоца на вези.

Слушалац: Дobar дан, ја бих хтео да кажем да ми је драго што је рашчишћена дилема око тога шта студенти заговарају. Ја се надам да је свима јасно да се ради о томе да студенти заговарају некршење Устава и грађанских права свих грађана. То значи и оних грађана који су гласали за све странке, значи и за СПС и за радикале и остале. То је ваљда толико јасно свима.

Друго, молила бих господина Вучића да објасни ситуацију – како поставља питање зашто студенти нису раније демонстрирали у неколико ситуација пре 4-5 година, а сви се добро сећамо да је лидер Српске радикалне странке господин Шешељ на студенте када су демонстрирали једном приликом вадио пиштољ испред републичке Скупштине. Само толико. Хвала.

Први степен одбране

Вучић: Прво ћу да одговорим на ово друго. Данас када смо улазили у студио, ја сам рекао господину Васићу и господину Јовановићу да баш таква питања и очекујем, зато што се већ неколико пута, кад сам на Радио Индексу, понављају слична питања.

Мислим да сам већ једанпут на ово питање одговорио, баш на вашем радију али ћу сада поновити. Прво, суштина није у томе да ли студенти траже једну или другу ствар. У овом случају ти захтеви заиста су исправни. Али, суштина онога о чему ја говорим је да је студент једнак као и сваки други грађанин, да се не сме правити идола трија једне друштвене групе у односу на остале друштвене групе. Дакле, није он ништа различит од мог оца и мајке, ни од неких пензионера ни од било кога другог, радника, нити од сељака. Потпуно исти легитимитет имају и они као и сви остали. Дакле, не могу бити ни бољи ни гори од свих осталих.

И то да ли је неко вадио пиштољ на студенте или на грађане. А сада ћу

вам објаснити ту целу ситуацију како, зашто и шта се дешавало тада. Видите, Војислав Шешељ је тада био народни посланик Скупштине Републике Србије. Он је у складу са својим виђењем радио часно, поштено, морално, онако како је он мислио да треба да ради као народни посланик, као неко ко је представљао политику за коју је народ гласао у одређеном проценту, наравно. И Војислав Шешељ излази из зграде дакле са свог радног места из зграде Народне скупштине Републике Србије, и ту га дочекају не само псовке већ га дочекују каменаци, јабуке, парадајз, јогурт. Чак је са три од тих предмета и погођен. У том тренутку када вас напада толика маса, ви знате како човек реагује када га нападне један или два човека, али када напада руља имате три степена одбране. Први степен одбране је да узмете пиштољ и да га једноставно извадите. Други степен одбране је да пунате у ваздух, и трећи степен одбране је да пунате у неког да бисте се одбранили. Војислав Шешељ није уперео пиштољ ни у кога, само је извадио пиштољ превентивно да покаже да ће се бранити и да жели да прође кроз ту масу. Никога није додирнуо. А размислите шта бисте ви урадили да изађете са посла, и да вас дочека неко ко се разликује од вас, политички или било како другачије. Неће са вама да разговара, него жели да вас гађа каменацима, да вас гађа јајима, јогуртом, парадајзом. Шта бисте учинили, да ли бисте се бранили и на који бисте начин поступили?

Мене да питате шта бих урадио, ја не знам да ли бих могао да се контролишем онако као што се контролисао Војислав Шешељ.

Водитељ: Добро, дакле ово је други пут што смо то објаснили и ја предлажем да уколико у неким даљим вашим гостовањем овде слушаоци буду имали таква питања да више не објашњавају.

Вучић: Онда ћете ви уместо мене.

Водитељ: Да, све је разјашњено. Јављају ми да имамо још једног слушаоца на вези.

Слушалац: Дobar дан. Александар овде, имењак господина Вучића. Студент ветерине. Имао бих два питања за њега. Једно се тиче њега, мало пре је рекао када је полемисао са овим мојим представником, рекао је мог народа. Који је његов народ?

А друго питање је невезано за њега.

Вучић: Одмах да кажем: мој народ је српски народ, као што је можда то и ваш.

Слушалац: Нисте то тако рекли.

Вучић: Не, тако сам рекао. Ја увек за народ кажем – мој народ, или наш народ, а мислим на српски народ.

Слушалац: Волео бих да се онда изражавају – српски народ, а не ваш народ, ја нисам ваш. Ја сам Србин од главе до пете, али нисам ваш.

Вучић: Знате, то је ипак мој народ, а ви случајно њему припадате. На срећу не намерно, већ случајно.

Слушалац: А ја мислим да ипак ви случајно припадате мени.

Вучић: Ја не припадам вама ни по чему, то је смешно.

Слушалац: Па ни ја вама, да завршимо, то смо објаснили.

Вучић: Не, ја сам рекао да је то народ, а ви случајно том народу припадате.

Слушалац: Друго питање, тј. више молба пошто је лидер ваше странке и професор на Приштинском универзитету колико ја знам, био би ред да и он нешто каже јер је много паметан. Уопште не кажем ово иронично, са слушајте ме; мислим да је стварно паметан човек и мислим да би имао шта да каже чак и овим студентима који се окупљају код Платоа. Хвала велико.

Вучић: Он је био професор, мислим. Више није професор, посветио се политици. Сада је председник Српске радикалне странке. До сада није имао никакав званичан позив нити му је ко рекао било шта око доласка на Плато.

Водитељ: А ако би добио позив?

Вучић: Па сада ја могу да кажем своје лично мишљење. Мислим да из свих разлога које сам ја навео, не би прихватио. Он може да се обрати било којој групи грађана, а да се обраћа посебно социјалним групама због тога што оне размишљају на исти начин као неке друге политичке организације – чисто сумњам у то.

Водитељ: Ви господине Вучићу, да ли бисте дошли ако би вас студенти позвали на плато?

Вучић: Нисам још размишљао морао бих да размислим.

Јовановић: Али си шетао.

Вучић: Нисам шетао. Гледао сам, стајао сам док сте шетали, стајао и гледао, мислим – сасвим нормално и пристojно.

Водитељ: Да ли би студенти позвали радикале да им кажу нешто на Платоу?

Социјална група, не – случајеви

Јовановић: Студенти имају један генерални став а то је да не допустимо да на Платоу дође до страначког обраћања, не због тога што ми мислимо да је једна странка боља од друге, већ једноставно због тога што се политика странке води у оквирима странке. Странка има чланство, има симпатизере, они могу да се окупљају око своје странке. Због тога наш протест увек заврши у 15 часова. И онда, студенти нису нека социјална група.

Вучић: Студенти су социјална група.

Јовановић: Добро, можда код Мирјане Марковић.

Вучић: Па немојте код Мирјане Марковић, у науци то су све социјалне групе, ваљда је то јасно. То су социјалне групе као и пензионери, као радници, као сељаци, то су друштвене групе.

Јовановић: Па, добро.

Вучић: То су дакле друштвене групе, не социјалне у смислу социјалних случајева, како ви замишљате, већ одређене друштвене групе.

Јовановић: Па добро то је једна категоризација која је овако прилично архаична.

Странка будућности – слава припада њима

Вучић: Није архаична, она важи свуда.

Јовановић: Добро, у реду твоје мишљење. Ја ти кажем да ми себе не посматрамо као социјалну групу, поготово што смо сви међусобно толико различити да би нас тешко било окупити око идеје реџимо спортске деце.

Вучић: То је прилично контрадикторно...

Јовановић: Могу ли да завршим. Наш став је да се политика странке води у оквиру странке и то ће бити и будуће. Ми смо неколико пута, истина, дозволили тим људима са страначким предзнаком да тамо говоре, мислимо да нисмо погрешили. То је један дубоко морални чин. Мој лични став је да тамо треба да прича свако, али заиста да говори оно што мисли и да је ред да се студентима прича, да нам каже оно што не говори само симпатизерима своје странке. када буде тако не верујем да ће бити неког озбиљног проблема, неке препреке. Нек говори чак и Војислав Шешељ. Ми ником нисмо забранили да прошета са нама и ту нема проблема, тако ће бити и будуће.

Вучић: Само бих у једној реченици одговорио.

Водитељ: Али у једној.

Вучић: Мислим да је заиста елементарна контрадикторност рећи да то није социјална група, а све време инсистирати да су то посебни људи, студенти који немају везе ни са ким другим. Мислим да је то...

Водитељ: Мислим да је то јасно. Имамо још једног слушаоца на вези, хало!

Слушалац: Добар дан. Овде један слушалац из Београда, хтео сам да поставим питање Вучићу, ја сам га иначе раније слушао на Индексу и био је сјајан. Хтео сам да поставим питање, пошто скупштина није конституисана у Београду, да ли Српска радикална странка има изборне резултате, значи списак ко је победио, тј. колико посланика има која странка. И ако може то да каже? Значи, каква је истина Српске радикалне странке?

Вучић: Хоћете ли да останете на вези или...

Водитељ: Није проблем.

Вучић: Ево, ја ћу вам рећи – према записнику који поседује Српска радикална странка коалиција "Заједно" је имала 60 или 61 мандат, немојте ме држати за реч, али свеједно то је апсолутна већина, тако да би могли да владају Скупштином града Београда. А Српска радикална странка има 17 мандата, међутим, сада има 10 после трећег круга, пошто нам је отето 7 мандата. Социјалистичка партија Србије има 21 или 22 мандата. Дакле, то су резултати, у начелу, који су прави резултати. А сада су ови успели да промене те резултате у потпуности.

Једну бих још информацију дао за вас и за све ваше слушаоце, социјалисти су успели, онако тихо из потаје, да нико не сазна, у Новом Београду да покраду још мандата и да су сада до-

терали већ до апсолутне већине. Имају 28 мандата, тако да више тамо нема никакве такозване "политичке клацкалице". Мислим да су чак осам кругова терали док нису истерали својих 28 мандата. Дакле, ето то је оно што се заиста дешавало.

Јовановић: Разлог више да на то не гледате као хигијеничари, већ у оном што ми радимо препознате и заштиту ваше изборне воље.

Прасе

Вучић: Ми не гледамо, нити јесмо хигијеничари, али гледамо као политичари, као рационални и разумни људи, дакле посматрамо то на најнормалнији начин, ко има колики легитимитет, ко има какво право да изађе са одређеним захтевима и шта на који начин да тражи.

Ако ме још једну ствар питате, мени се допада хумор са којим студенти излазе, мени се допадају штосеви, вицеви које студенти праве, али не може ми се допасти провоцирање припадника Министарства унутрашњих послова, чак ни оно што се ноћас дешавало са оним прасићима. Јер сам чуо од неких припадника Министарства унутрашњих послова да им је било јако тешко док су то трпели. Ти људи нису

ни криви ни дужни, то је требало рећи Соколовићу или некоме од њих, али не полицајцима. Ти људи недужни само стоје и немају никакве везе са тим.

Јовановић: Ја сам... ми немамо никаквих проблема са Министарством унутрашњих послова. Напротив, између нас постоји дубоко разумевање, то су показали сви претходни сусрети, на којима није дошло ни до каквих инцидента. Могу ти рећи да оно што се десило са кордоном у Васиной да су пали пољупци, да је било руковања, никаквих прасића или било чега сличног.

Вучић: Па о томе је чак и Радио Индекс извештавао ноћас!

Јовановић: Није било пред кордоном, они су нас нудили кафом, нудили су чај, они су део нашег народа, за њих има места увек код нас.

Вучић: Али они нису студенти.

Јовановић: Ко је рекао да су студенти?

Вучић: Како онда – код вас, ви само студенте окупљате, нећете неке друге људе.

Јовановић: Ти си то погрешно разумео, не окупљамо ми само студенте, студентски протест делује и ко год

Митинг у Смедереву

У делегацији Српске радикалне странке у Државној думи Русије

хоће да нас подржи то може да уради кад год осети за потребно.

Вучић: А што се онда зове студентски протест?

Јовановић: Зато што је инициран од стране студената, шта ти није јасно, када Факултет драмских уметности каже "апелујемо на своје колеге из позоришта да нас подрже", исто тако апелујемо...

Вучић: Сада бих ја молио, пошто је ово заиста крајњи безобразлук, јер је прешао све границе.

Јовановић: Не, кажи ти.

Вучић: Сачекајте мало, ми смо се малопре нешто договорили.

Јовановић: Ако тражимо од наших колега у позоришту да нас подрже, са истим правом тражимо...

Вучић: Није то проблем, сада говоримо о нечему другом. Да се односите са ипак извесним поштовањем, као што се ја односим према свим слушаоцима и као што се односим и према вама, и према свима који се налазе у студију, без обзира на ситуацију у коју сам доведен на овај начин.

Јовановић: Ја се извињавам слушаоцима.

Вучић: Али, не морате да се извињавате слушаоцима већ мени. Јер ни сте њима рекли ништа него сте говорили мени, јер су слушаоци мени постављали питања до сада, колико сам приметио.

Јовановић: Постављали су и мени питања.

Вучић: Нису, али ја могу да вам постављам питања, и може било ко, али ви на то питање не одговарате – него

говорите ми студенти смо за све грађане и тако даље.

Има једна друга ствар на коју хоћу да укажем. Ако је то начин на који ви желите да разговарате то што ћете ви мени рећи "да ти буде јасно", "да ти то разумеш", и тако даље, то није начин. Мени тако никада неће бити јасно, нити ће ми тако дрско понашање икада бити јасно.

Ако је ваша идеја исправна, људи ће гласати за ту идеју. А не бахатим и охолом односом према саговорнику коме ће се рећи "е – знаш да ти то буде јасно" или "знаш да ти ја сада то објасним".

Ја говорим своје мишљење па слушаоци нека процене, као и ви ваше, то је суштина. Нисмо ми овде један другог да убедимо, јер је сасвим сигурно да сте ви политички острашћени као и ја, односно да сте острашћени на страни студентског протеста, а то је ипак једна политичка борба. И ту нема ништа друго.

Водитељ: Ми ћемо сада да чујемо нашег следећег слушаоца, хало!

Слушалац: Добар дан. Желим да поздравим вашег госта и само бих желео да га питам. Ја сам са ове стране као грађанин, мислим да је ово најлепша и најважнија револуција која се догађа комплетном српском народу и неvezано више само за политичке странке. Због чега радикали ако већ не могу да помогну, због чега сметају? Није ми јасно више, њихова политика је више него централна. Они не могу да се одреде ни на једну ни на другу страну. Једном им не ваљају једни, други пут други. Није ми јасно у че-

му је радикалност те странке. Желим да ми овај господин објасни која је платформа радикалне странке, због тога што они стално седе у некој средини, сметају и једнима и другима. Ово је тренутак када сваки човек треба да се одреди на којој је страни. Ја бих само то. Хвала.

Водитељ: Хвала што сте се укључили.

Вучић: Хвала на питању, и добро да је покренута још једна, рекао бих, кључна политичка тема. И сам слушалац је добро рекао. Дакле, не можемо да подржавамо ни оно што ради коалиција "Заједно", ми можемо да имамо разумевања за њихове захтеве, али већ сам говорио о начину на који то спроводе, као и о оним заставама које су се ту налазиле. И о подршци од људи који добијају, ми то никада нити можемо нити хоћемо да подржимо. Знате, када Угљанин подржи тај протест то је нама најбољи знак да то никада не смео и не можемо да подржимо.

Нема разлике

Такође говорим и о Сједињеним Америчким Државама, о свима онима који су тражили и бомбардовали Републику Српску и наш народ у западним српским земљама. Па сада зову на Клинтонovu инаугуралну свечаност и неке студенте и неке од тих лидера.

Тако да је то још један доказ природе тих скупова.

Рекао бих нешто са позиције Српске радикалне странке и о политици Српске радикалне странке и у чему је радикалност и зашто смо ми у центру,

да укратко објасним целокупну ту ситуацију.

Ми сматрамо да нема апсолутно никакве разлике између коалиције "Заједно" и Социјалистичке партије Србије и Југословенске левнице са друге стране. Зашто сам ово рекао?

Сматрамо то из простог разлога ако сте приметили, ако читате сваку новину, ако без острашћености желите да прочитате и "Нашу борбу", и "Блиц" и "Демократију" дакле, те новине у којима они могу да кажу шта хоће, приметите да нема никакве програмске и политичке разлике између СПС-а и коалиције "Заједно". Ниједан политички проблем се не износи, дакле на свим овим демонстрацијама, 50 дана колико трају скупови коалиције "Заједно". Пошто сам њихове говоре рекао бих чешће пратио, нисам чуо никакву кључну политичку разлику. Они не кажу – ми ћемо бранити Вуковар. Они не кажу – ми ћемо Републику Српску припојити Србији. Они не кажу – ми ћемо бранити Косово. Они не кажу ништа.

А што се тиче унутрашње политичке сцене, немојте да вас подсећам да је стање на Старом граду и Савском венцу 10 пута било горе него у социјалистичким општинама. Упоредите то са Земуну данас, у коме се, ипак, поштује и рад, и ред и дисциплина. Уосталом, није чудо што би велики број људи више волео да има такву општинску власт као што је данас у Земуну.

То је нама најбољи доказ да никакве разлике између једних и других овде нема. Ето то је суштинска политика Српске радикалне странке. Наш је посао

да убеђујемо људе да гласају за нас, ако то не радимо добро, немојте гласати за нас. Ако вас је убедио неко други гласајте за њих. Избори су ваша воља, ваш глас, дакле ваш папир, можете да изаберете кога хоћете. Ми мислимо да смо ми бољи, они мисле да су они бољи. Ти људи се боре за власт, као што се и свако други бори за власт у овој земљи, с тим што ми мислимо да постоји политичка разлика између нас. Јер ми бисмо рекли, Вуковар не бисмо дали, да дођемо на власт. Ми бисмо Републику Српску припојили Србији, па нека раде Американци шта хоће, па нас не би звали ни на какве инаугуралне говоре, нити било где друго. Па нека раде било шта са Косовом и Метохијом, али ми не бисмо то дали. И наравно, већ су познате економске реформе о којима сада не бих говорио.

Водитељ: Последњи слушацац пред вести у 14 сати.

Слушалац: Дobar дан. Жељка Савић овде, исписник 1962. годиште, хтела бих питати вашег госта Александра Вучића када ће престати да говори искључиво као политичар а почети да говори као човек.

Моје друго питање у име ког чланства говори и критикује један сјајан грађански покрет, када се зна да од око 150 општина радикали су освојили само Земун, а сви други су резултати маргинални. Хвала.

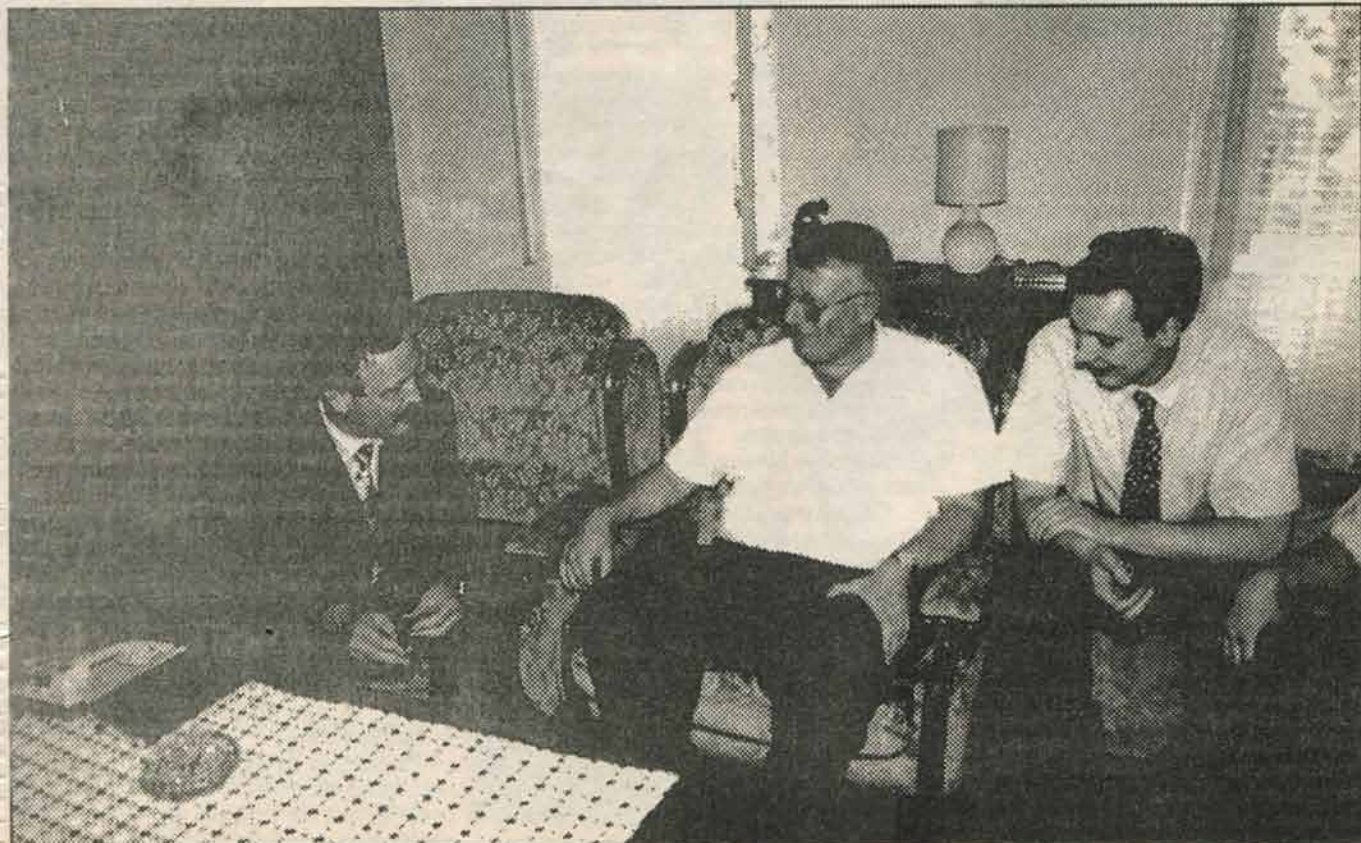
Вучић: Није баш тако, радикали су освојили још неке друге општине, на пример Темерин али то није нарочито важно јер су то били већински избори.

Изборни систем

Дакле, није суштина колико сте општина узели, већ у томе колико сте гласова добили. Рецимо ја да добијем 300 гласова, господин Васић да добије 301 глас, он је изабран, а и он је победио без обзира што он не може да представља све, већ има готово једнак број људи који је гласао за неког другог. Најбоље одређена моћ и одређене бираче можете да видите на тај начин кроз савезне изборе, републичке изборе или тамо где су пропорционални избори направљени. На тај начин. Или гледајући број гласова, а не гледајући број мандата. То је једно пецање на социјалистичку воденицу, јер они увек имају највећи број мандата, па људи мисле да су они добили далеко већи број гласова. Не, није истина. То је већински систем, већински систем је на локалним изборима или један пропорционални систем који се све више приближава већинском систему на савезном нивоу, који њима даје у суштини ту предност, па то тако изгледа. Иначе то није таква ствар.

У Земуну смо добили апсолутну већину, преко 50% гласова, па зато имамо власт, дакле то је суштина.

Иначе ја сам рекао да говорим у име бирача Српске радикалне странке, без обзира да ли су они на власти или не. То су наши бирачи, бирачи странке, избори су сада одржани, дакле скоро, недавно је проверена воља тих бирача. Тих бирача је било свиђало се то вама, мени или неком другом или не, можда бих ја волео да је више – ви да је мање, али тих људи је 800.000 у

Скуп српских патриота

Александар Вучић: "Не прихватамо окупацију западних српских територија"

Србији, што сигурно није број за потцењивање, сложите се. Е, у име тих бирача ја наступам све док, наравно, легални и легитимни органи странке не одлуче другачије.

Водитељ: Јављено ми је из режије да су вести одложене за 14,15 часова, тако да можемо да укључимо још слушалаца.

Слушатељка: Дobar дан овде Јелена. Ја сам студент из Београда. Желела бих да поздравим ваше госте поготово Александра Вучића. Да кажем да ми је драго што је Српска радикална странка на власти у Земуну, имам пуно пријатеља који су задовољни и питају када ће почети да ради базен у Пинкију. И да питам представника студената ко су људи који представљају студенте, ко их је изабрао. То питање је покренуо Александар Вучић али нисте до краја одговорили, нисте ту били јасни.

И да вас питам, да ли вам се чини да је могуће да ће студенти опет као и пре пар година бити изманипулисани, да ће појединци добити фирме, кола, стан у Америци, а да ће остали остати без ичега?

Водитељ: Похвале за господина Вучића питање за господина Јовановића.

Вучић: Захвалио бих се и препустио господину Јовановићу да одговори.

Водитељ: Питање је, нисте баш најбоље објаснили, ко вас је изабрао, кога представљате, наша слушатељка мисли да је то било мало нејасно.

Вучић: Какви су били избори?

Јовановић: Да, избори нису били онакви какви су били 17. новембра, значи на сваком факултету организован је збор студената, не зборови свих студената, него зборови студената који су изразили студентски протест. Ти студенти су изабрали своје представнике и проследили до Главног одбора. Тако је почео да функционише Главни одбор. Људи из Главног одбора делегирају своје депутате у Иницијативни одбор, који за разлику од Главног одбора заседа свакодневно. Ми смо non-stop у контакту, non-stop радимо и сваке вечери имамо састанке са Главним одбором на коме они сазнају шта смо урадили, одобравају то или не одобравају, предложи нешто ново и ми тако функционишемо. Значи, ствари око нашег избора су врло просте. Ако мислите да су на нивоу факултета, организовани неки избори са кутијама, да је било 15 кандидата, то није било тако. На сваком факултету појединачно ја не знам каква је била ситуација. Могу да кажем каква је била на мом, где сам био ја. Одржан је један збор студената, била нас је пуна наша биоскопска сала, изашао је момак, прочитао неколико имена, питао да ли студенти мисле да је то у реду. Ми смо рекли...

Вучић: Извињавам се што питам, а ко је правило предлог отих имена?

Демократска процедура

Јовановић: Ми сами смо правили.

Вучић: А како се то знало ко ће сам да направи предлог. Можда бих ја да направим предлог...

Јовановић: Не, врло просто. Ево, кажем ти, лично ја са мојим колегама са класе, састао сам се у недељу 24. децембра, рекао, људи да ли ви хоћете да ми видимо какво је расположење на нашем факултету?

Вучић: Сјајно, и ви мислите да то има демократски легитимитет?

Јовановић: Наравно.

Вучић: Има?

Јовановић: Наравно.

Вучић: И то што дакле, већи број студената вероватно није био присутан?

Јовановић: Не, није тачно. Како си закључио да није био већи број студената?

Вучић: Зато што на улицама има решихо 15.000 људи или 20.000 људи максимално.

Јовановић: А могу ли ја тебе нешто да питам? Ко је предложио тебе на Централној отаџбинској управи?

Вучић: Мене је предложио прво Месни одбор, па сам онда постао на предлог општинског одбора, и у складу са Статутом градског одбора члан Извршног одбора градског одбора.

Јовановић: Значи ви сте сами себе предложили, да поједноставимо ствари, не сада ти сам себе него ми сами себе, па ми немамо месне одборе.

Вучић: То су легална тела једне политичке организације.

Јовановић: Па ми нисмо политичка организација.

Вучић: Али имате Главни и Иницијативни одбор.

Јовановић: То је само...

Вучић: Чим имате Главни одбор, мора да функционише на исти начин.

Јовановић: Па наравно. Главни одбор, Иницијативни одбор постоји само због оперативности, због тога да би сваки факултет у сваком тренутку знао шта се дешава и шта се планира на нивоу Универзитета. Значи, то је врло проста ствар, ако ви сада тражите неке одборе код нас тога није било. Него су људи изашли, изложили свој образ, рекли ми мислимо то, да ли неко има нешто против. Да ли неко има неког другог. Негде су рекли имамо или су рекли ти си из странке, негде су рекли теби не верујемо, али углавном...

Вучић: А које је странке члан господин Васиљевић?

Јовановић: Ко?

Вучић: Господин Васиљевић.

Јовановић: Није члан странке, не знам.

Вучић: Ја сам мислио да је члан Демократске странке, није важно.

Јовановић: Не, није члан странке, то су ствари о којима смо водили рачуна, с обзиром да нисмо желели да нам се каже да су...

Вучић: Само сам хтео једну другу ствар. То ме много подсећа, заиста, на оне изборе са хоравим кутијама 1945. године. Ето, ми ћемо сада да изађемо, ми ћемо да кажемо Титу да се за то боримо. Скупили смо људе идемо цабу на улицу, и ми смо ти који представљамо неког.

Зар не мислите да сте на било који начин другачије то организовали да би можда ту били неки други људи. Дакле, ја то не знам, можда би били неки други људи. Као што сам ја спреман да проверавам вољу бирача у односу на моју странку и у односу на мене лично, и да ми каже – ето ми те подржавамо, милион те не подржава, пет те подржава, свеједно колики је то број, али сам спреман да то дам бирачима да они одлуче о томе, да дају свој суд о томе. То је уосталом најважније.

Јовановић: Сваки дан студенти потврђују.

Вучић: Потврђују, дају своју подршку на који начин?

Врло просто!

Јовановић: Врло просто – на састанку.

Вучић: А шта ћете са оних 40.000 других студената?

Јовановић: Тих 40.000 других студената једноставно ако не учествују у студентском протесту не видим разлога, а пуно их учествује, јер знам да их има и да су са нама, али они који не учествују – не видим разлог због кога би имали било какву потребу да сада размишљају о томе ко је на који начин дошао у Главни или Иницијативни одбор. То њих не треба да интересује.

Вучић: Али кажете да учествује 40.000 њих, то је 60.000 људи који треба неког да изаберу. Како је то спроведено, па то је немогуће.

Водитељ: Господе, мислим да...

Јовановић: То је спроведено онако како је спроведено, значи на факулте-

тима као што сам ти рекао, и ти си рекао да ти је јасно. Мени је драго због тога.

Вучић: Не, мени је јасно како сте ви то провели, само ми није јасно да ту има било шта демократско или легитимно.

Водитељ: Господо...

Јовановић: Прво ја нисам рекао...

Водитељ: Сложићемо се да процедура можда и није била баш најсјајнија са тог аспекта, чисто процедуре ради, али...

Јовановић: Процедура је била онаква каква једино може да буде у таквим ситуацијама!

Вучић: Процедура је суштина демократије господине Васићу, и то постоји у свим уибеницима на правном факултету.

Јовановић: Када буде постојао закон о Универзитету за који се ми залажемо, биће јасно регулисана и питања као што су питања која је госпођица малопре поставила, значи када се усвоји предлог закона о Универзитету, на нивоу студентског протеста студената Србије, тамо постоји предлог да се формира и дводомни студентски парламент, као и начин на који ће тај парламент бити конституисан. После тога неће бити оваквих дилема које евентуално постоје сада.

Водитељ: Мислим да би требали да пређемо на једно још занимљивије питање наше слушатељке, она је рекла да су претходни људи из руководства ранијих студентских протеста обично завршавали на добрим местима.

Вучић: Попут Жарка Јокановића, Немање Ђорђевића. Један од вођа је добио, мислим, посластичарницу "Чаробњак" код биоскопа "Балкан" и тако даље.

Јовановић: Не знам, ја могу да кажем у своје име да ја никада нећу променити име Чедомир Јовановић за име Жарко Јокановић. Ви сами знате, имали сте сличних проблема у својој странци, такве ствари нико не може 100% да гарантује.

Вучић: Наравно, сваки човек само за себе може гарантовати.

Јовановић: Оно у шта сам ја сигуран јесте да су људи са којима се срећем сваки дан искрено верни ономе за шта се боримо.

Водитељ: Следећи слушалац, хало!

Слушатељка: Поздрављам ваше госте у студију. Ја сам Анђелка, студенткиња, из Бачке Паланке. Питала бих господина Вучића, пошто је рекао да би радикали бранили Вуковар, припојили Републику Српску без обзира на то шта би рекли Американци или било који други страни фактор, питам се у ствари докле смо ми стигли са том политиком. Јер та политика је довела докле је довела сада. И зар не бисмо могли да узмемо модел који су применили Немци и Јапанци, где су они били једноставно на коленима, а за 50 година једном успешном добром дипломатијом и вештом политиком ус-

пели да израсту у цинове, и наравно успеће да се реванширају том свом непријатељу. На много финији начин него оваквом неком политиком супротстављања. С обзиром да ми сада уопште немамо никаквих потенцијала нити у пољопривреди, нити у индустрији било где.

Вучић: А најмање поноса и достојанства.

Слушатељка: Најмање поноса и достојанства. Али с обзиром да су Јапанци изгубили достојанство када је њихов цар пред америчким пуковником потписао капитулацију, а шта је сада Јапан, погледајте.

Вучић: Саслушао сам вас и врло ћу стрпљиво одговорити...

Слушатељка: Сада још једно питање с обзиром да сте ви рекли да је вас предложио, не знам неки одбор, на неком вишем одбору итд.

Вучић: Јесте, али сам пре тога постао члан политичке странке.

Слушатељка: Али зна се да у оквиру свих политичких партија и на западу а сада и овде, што се код нас примењује, потребне су одређене паре, одређене везе и одређено порекло. Значи...

О пореклу и везама

Вучић: Ако ме питате одмах ћу вам одговорити, док сте на вези, ја то око порекла не разумем шта значи, посебно не разумем овде у Србији. Ја сам Србин, отац ми је рођен у Србији зато што док је био у стомаку мајчином, побили су им усташе све у фамилији...

Слушатељка: Али, рекла сам, прво сам мислила на новац.

Вучић: Све ћу да вам одговорим. Прво порекло, новац, моћ или нека веза. Сада ћу да вам кажем.

Хвала вам на томе ако мислите да сам глуп па да нисам могао својом памећу и својим знањем и својим радом да напредујем, али сада ћу да објасним да сам изгледа успео "само" захваљујући томе.

Слушатељка: Ви сте сами то рекли. **Вучић:** То сам могао да закључим из онога што сте рекли.

Слушатељка: Не, не то не значи, ви сте паметни али...

Вучић: Добро да вам објасним ово, а ви останите на вези па дајте коментар. Мајка ми је из Војводине, моји су се родитељи упознали на факултету тако да од порекла нема ништа.

Живим у Београду цео живот. Што се тиче новца, новца немамо и живимо као нижи део средњег слоја. Живим са родитељима у стану, и братом у соби. Ако ме питате за аутомобил – имам аутомобил у вредности од 1.000 до 1.200 марака, који је у стању распадања и то је очев аутомобил, који сам од њега узео и немам више ништа. То је што се тиче новца.

Што се тиче веза, ја сам Војислава Шешеља упознао после једне емисије овде на Радио Индексу, када сам гостовао као члан Градског одбора. Па је неко од новинара рекао председни-

ку странке – имаш једног врло паметног малог, и онда ме је Шешељ позвао на разговор. И тек тада смо се и упознали. Никакве везе нисам имао, никакви порекло и никакав новац.

Слушатељка: То исто значи да ћете га имати убрзо.

Вучић: А јесте ли ви сигурни у то?

Слушатељка: Не знам, видећемо.

Вучић: А да вам кажем, ја у Пинкију где радим као директор, не узимам ни динар, радим добровољно, а да одговорим на питање слушатељке од малопре, базен ће почети да ради већ у уторак. Трудим се и некада радим 14, 15 а некада и 20 сати дневно. Али, немојте да закључујете зато што сте научили да су неки други то узимали. Ево, ја вас питам, ако знате кажите одмах где сам ја то шта, кад и један-једини динар узео. А нема тог у Србији који то може да каже.

Слушатељка: Не кажем да сте узели, или можда ћете узети.

Вучић: Ја вам кажем да нећу.

Слушатељка: Очигледно с обзиром...

Водитељ: Не, у овом тренутку ћемо да се захвалимо нашој слушатељки, јер ово је већ тотално без смисла.

Вучић: Сада бих желео, хвала најлепше, желео бих да одговорим на прво питање које је изузетно важно. То је иначе дилема са којом се најчешће сусрећемо на трибинама које држимо по Србији, када говоримо о нашем страначком и политичком ставу. Наравно, немојте да мислите да смо ми будале које мисле да треба да се ратује и туче са целим светом и не

мислимо да можемо једино тиме нешто да решимо. Заиста мислим да то нисмо, али оно што бисмо у сваком случају урадили у овом тренутку – ако изгубите Вуковар никада га више нећете моћи да вратите. Јер тамо неће остати нашег становништва као што га нема ни у западном делу Републике Српске Крајине. Ако се деси да изгубимо Брчко, а то ће Американци учинити чак и уз помоћ било које власти у Србији, или једних или других који су сада овде, онда ће нам Република Српске бити пресечена на пола. И шта ћемо да радимо са народом у Босанској Крајини, Српској Посавини итд.? Када сам рекао да бисмо бранили Вуковар, рекао сам бранили бисмо Вуковар прво политичким средствима, а ако треба и војним средствима. То је наша територија једнако као и све друго. И то бисмо бранили, уосталом као и сваки други део наше територије.

Е, сада, шта бисмо тиме постигли?

Ја вам кажем, када покажете мало зубе, а сада ћу вам то доказати на директном примеру, то сам већ једанпут такође овде на радију доказивао, да то врло добро пали на Западу и да то свако мора да поштује.

Сетите се Венс-Овеновог плана када су Милошевић, Драшковић, Ђинђић и сви остали заједно говорили да Венс-Овенов план нема алтернативу – то је почетак 1993. године, април месец. Када су рекли да то тада мора да се прихвати, да никада бољи план неће бити, да ћемо бити бомбардовани, да ће Београд бити бомбардован итд.

Тих свих прича се сећате, оних када је Иван Бурић потписивао петиције за бомбардовање Београда. Тада у то време они су рекли неће бити боље. Ми смо рекли одбијте то, добићемо бољи план. Мора да се добије бољи план јер је Република Српска тада била расцепкана, није било копнене везе са Босанском Крајином уопште, Шековићи су били енклава као провинција бр. 6, није било коридора до Власенице и Зворника. Да вас не замарам сада, али само шест месеци после тога, добили смо план Контакт групе, који је лош план, али је далеко бољи, 7% те огромне територије смо добили више, повезану територију, територију која има копнену везу са Босанском Крајином. Дакле, тиме што смо показали зубе и рекли да нешто нећемо прихватити по било коју цену, они су морали да нас уваже јер је то најбољи начин цењања. Ако ви кажете нећу ништа, они ће вам дати и мање од ништа. Наравно метафорично говорим, не буквално. Дакле, ако им кажете много – добићете – отприлике оно што треба да очекујете. Али, на овакав начин не бисмо добили ништа никада. А ми нисмо ни Јапан ни Немачка нити ћемо то бити за 50 година, ни под којом влашћу јер немамо једнострано такве услове, ни такве могућности. Можемо ми да поправимо наш стандард значајно, али другачије не можемо.

Водитељ: 14,14 последњи слушалац за данас.

Слушалац: Поздрав гостима и једно питање за господина Вучића, ин-

Са отварања базена у "Пинкију"

тересује ме да ли је верник Цркве, и да ли сматра да је Црква издајничка, због ове изјаве коју су дали у вези...

Црква

Водитељ: Због саопштења Светог архијерејског сабора?

Вучић: Заиста не разумем како сте мене ту нашли. Мислим да је саопштење на месту. С тим што мислим да је можда још нешто недостајало у саопштењу, по мом политичком нахођењу, јер саопштење и јесте политичко у суштини. Али заиста сваку реч у том саопштењу могу да подржим и не разумем како то да ја кажем да је Црква издајничка.

Слушалац: Баш зато што се супротстављате протесту студената, захтеви су веома слични, малтене исти.

Вучић: Не, ја сам говорио о свему ономе, о свим закључцима које је Сабор донео и о свему ономе што су потписали, дакле од патријарха Павла па све до Амфилохија Радовића, сви архијереји наше цркве, све су добро рекли – да је Милошевић највећи кривац за ово што се данас дешава. С тим што ја мислим да они нису рекли, а могли су да кажу још једну ствар. Могли су да кажу да је оно крвопролиће 24. децембра могло да буде спречено и другачијом акцијом и другачијим понашањем ове друге стране, односно лидера коалиције "Заједно" и студентског протеста. Они су тог дана могли рећи једноставно да се неће скупљати или...

Водитељ: Господине Вучићу да пружимо могућност и господину Чеди Јовановићу.

Вучић: Само да завршим, да се тог дана не скупљају па да наставе следећи дан. Само да један дан пуста ове и тиме би доказали и показали народу да имају још више воље, још више жеље да наставе са својим протестом. Али да се ти сукоби избегну. Дакле, то је једино што бих ја ту додао. Иначе апсолутно иза свега другог што су рекли посебно за председника Србије, исто то мислим и ни у чему се не разликујем.

Подељена Србија

Јовановић: Молим те, што се тиче студентског протеста ствари су савршено јасне. Ми смо све учинили да до тог 24. децембра не дође.

Вучић: А јесте ли протестовали у то време?

Јовановић: Наравно да смо протестовали.

Вучић: Зашто нисте рекли – тог дана нећемо?

Јовановић: Али на наш начин.

Вучић: Не, нисам ја рекао да је ваш начин био лош, само хоћу да кажем да је могла да буде избегнута гужва у граду.

Јовановић: Ми гужву нисмо направили, само је било следеће питање да ли ће студентски протест организовати своју протестну колону онако

како је то радио и претходних 35 дана или ће студентски протест устукнути. Неће бити те организације која ће оставити студенте да самоиницијативно по свом нахођењу, повучени неким другим људима, остави их једноставно незаштићеним. Ми смо све учинили.

Вучић: Не разумем који људи незаштићени?

Јовановић: Оставити наше студенте на улици без нашег обезбеђења.

Вучић: Зашто би остајали на улици? Тај дан да не дођу, тај дан да се не појаве на протесту, да не буду на улици. Да оставе социјалисте да раде шта хоће тај дан, па им ви сутра кажите ето, ви сте јуче дивљали, радили сте шта сте хтели...

Јовановић: Ми смо све учинили да до тога не дође, до тог 24. децембра. Тражили смо састанке са свим битним људима у СПС-у, они су рекли да немају везе са тиме.

Вучић: Добро, Милошевић је погрешно, Милошевић је желео то.

Јовановић: Полиција није радила свој посао и свакоме је јасно да потпуну одговорност за оно што се десило не сносе студенти.

Вучић: Па наравно да не сносе потпуну одговорност. То нико није ни рекао.

Јовановић: А сноси друга страна која се показала врло ефикасном када је требало тући студенте и грађане Београда, а којих нигде није било када је требало регулисати саобраћај у три улице и избећи те колоне.

Вучић: Господине Јовановићу, тучени су тог дана сви, ја сам присуствовао једној тучи на супротној страни, дакле када је било обратно. Али не бих сада о томе да причам, није место ни време. Лично сам присуствовао, па сам једног од тих људи, неког чича Милана из Брестовца, то сам и рекао овде у коментару, возио у Ургентни центар. Није то суштина.

Суштина је у следећој ствари. Слажем се, Милошевић је желео крвопролиће, њему је политички одговарало јер је рачунао – људи из коалиције "Заједно" ће ме сачекати, сачекаће неке моје људе, и моји људи ће бити убијени или ће нестати, па ћу ја да јашем на њиховој погибији, онако како Драшковић данас јаше на туђој несрећи. И то сам, такође, већ предвидео и пре него што се догодило и то овде у коментару на Индексу и господин Васиић је сведок.

Е, сада шта се ту дешава. Јесу они кривци, није се морало, али опет они имају легитимитет да га закажу, ако има неко други права 2–3–5 месеци то да ради, има и он право један дан. Ако се већ знало да Милошевић тиме жели да изазове крвопролиће могло се рећи: тог 24. децембра ми једноставно нећемо да се појавимо на улици, и нико од наших људи нека не излази на улицу. Нека покажу они својих 15.000–20.000 људи колико је било, а није их било више, измишљају не да их је би-

ло 50.000, него лажу да их је било и 500.000. Било их је то од биоскопа "Звезда" до Теразија, не може да стане тамо више, буквално да је крпато, не може да стане више од 20.000. Дакле, толико их је било. Оставити тај мали број људи да се покаже ту – ето то је њихова Србија. Сутра ви изађите па поново покажите да вас је 5 или 10 пута више. Тиме би били избегнути инциденти и избегнути сукоби. Ово највише говорим о лидерима коалиције "Заједно". Дакле, то је суштина.

Како може, шта значи то, опет је човек погинуо. Један је погинуо, један је тешко рањен. Још је људи изударано, много је људи изубијано, пребијани су људи, неки полицајци и цивили су тукли неке несрећне људе, не знају ни они сами зашто, по наредби, да ли Милошевића, или било чијој, то нико не зна. Али, опет други неки људи су хватили те старце па су им каменицама аутобусе разбијали, кишобранима по главама лупали итд. Лично сам томе присуствовао, дакле то је могло и морало да се спречи. То је оно о чему ја говорим. А то је био један дан. И нема ко то не би са симпатијама испратио и ко не би рекао да је то заиста урађено на најбољи начин.

Јовановић: Став студената је да се Србија не сме делити не у пет колона, него се не сме делити ни у две колоне. Они људи који су покушали да у центру Београда у срцу нашег града поделе Србију на два дела, нису били добронамерни људи. Они који су организовали то 24. децембра, са јасном намером.

Вучић: То смо се сложили, то је јасно.

Јовановић: Студентски протест је донео одлуку да ми тога дана више него било ког другог, имамо обавезу да будемо на улици и пружимо руку и онима који су дошли у Београд и онима који су и у Београду сачекали и тако је и било.

Вучић: Господине Јовановићу, никоме рука није пружена тога дана.

Јовановић: То није тачно, на сваком месту на којем је била студентска колона избегнути су инциденти.

Вучић: Као у Београдској улици када је дошло до туче са оним, њиховим социјалистичким транспарентима?

Јовановић: Не, није дошло до туче.

Вучић: Него до гађања.

Јовановић: Дошло је до туче са људима који нису могли да прихвате чињеницу да нас има 70.000 а да њих са друге стране има 100, и да они морају да сачекају да ми тула прођемо. Њих на крају није остало 100, многи су се прикључили нашој колони.

Вучић: Ипак је значи Србија тог дана била подељена. Ви сте рекли да сте то хтели да избегнете, а Србија је била подељена. Да ли је на једној страни био један а на другој страни милион то је подељено. Посебно када су супротстављене стране у питању, а да не говорим колико је зле крви било.

Јовановић: Ја сам рекао да је било 100 људи, а када смо прошли ту Београдску да је на том месту остало 30, значи Србија се ујединила бар за 70.

Студентско "уједињење"

Вучић: А шта ћемо са оних 30?

Јовановић: Где год смо прошли, они ће се ујединити до краја нашег протеста.

Вучић: А хоћете да вам кажем како су се ујединили људи код ЦК, тамо сам пролазио.

Јовановић: Не знам, верујте.

Вучић: Тамо су се исти људи ујединили јер су се сви разбежали осим тих неколико људи, са тим чичом из Брестовца којег сам возио, који је такође добио безбол палицом по глави и који је био сав крвав, полублатњав, који је несретник дошао Козарачко коло овде да игра у Београду, зато што му је тамо неко рекао – да треба Слобу да брани, он је мислио да ће јагњиће овде да окреће.

Шта он зна о политици, шта он зна о било чему, дошао – неко га је слагао да овде на пир треба да дође. А то је неко други организовао и Србија је била подељена на тај начин, а могла је да не буде. Један дан држите ви, сутра ћемо опет ми и нема никаквог сукоба. Суштина је избећи сукобе.

Пустите ви то да ли ће Србија бити подељена или неће. Србија политички мора да буде подељена.

Јовановић: Па ви сте то радили.

Вучић: Када смо ми убили неког, када је неко погинуо на нашим демонстрацијама?

Јовановић: Само да ти кажем, ви сте заказивали у исто време митинге на растојању од 500 м.

Вучић: Јесте, али ми смо заказали први.

Јовановић: Немојте да причамо о политици ваше странке, мене то стварно не интересује.

Вучић: Господине Јовановићу, сачекајте, то је одлична ствар. Ми смо наш митинг у предизборној кампањи заказали испред савезног парламента, као што га и увек заказујемо, то је ваљда општепозната ствар. Међутим, одједном, иако га ту готово никада не заказују, лидери коалиције "Заједно" желели су да закажу на истом месту. Наравно у МУП-у су проверили – наша пријава је стигла чак месецдана раније. И онда то иде, наравно, по систему пријаве, ко се први пријави – тај добија простор. Ми смо га ту добили али ми нисмо добили струју за одржавање митинга. Коалиција "Заједно" је добила струју за одржавање митинга на Тргу Републике када га је одржала. Ми смо само прошли поред њих, али ако сте приметили ми смо имали толико јако обезбеђење да није било могуће да се догоди да дође ни до каквог инцидента. Нема инцидента на митинзима радикала. Нема туча на митинзима радикала. Нема мртвих на митинзима радикала.

Водитељ: Није било ни туче у студентској колони 24-ог.

Вучић: Али нема мртвих на нашим митинзима.

Јовановић: Није било туча ни код нас.

Вучић: Ја сам то рекао, али чекајте, ми нисмо спречавали и рекли – нема те права, људима из коалиције "Заједно", да држе митинг тога дана.

Јовановић: Па нисмо ни ми спречавали.

Вучић: Па како кажете "сада они нису требали". Они имају исто легитимно право да држе митинг. Али, није требало окупљати се тог дана, једноставно, да би једна глава сада била више у животу, или да би две главе биле више у животу.

Јовановић: То је тужно. Све што се десило страшно.

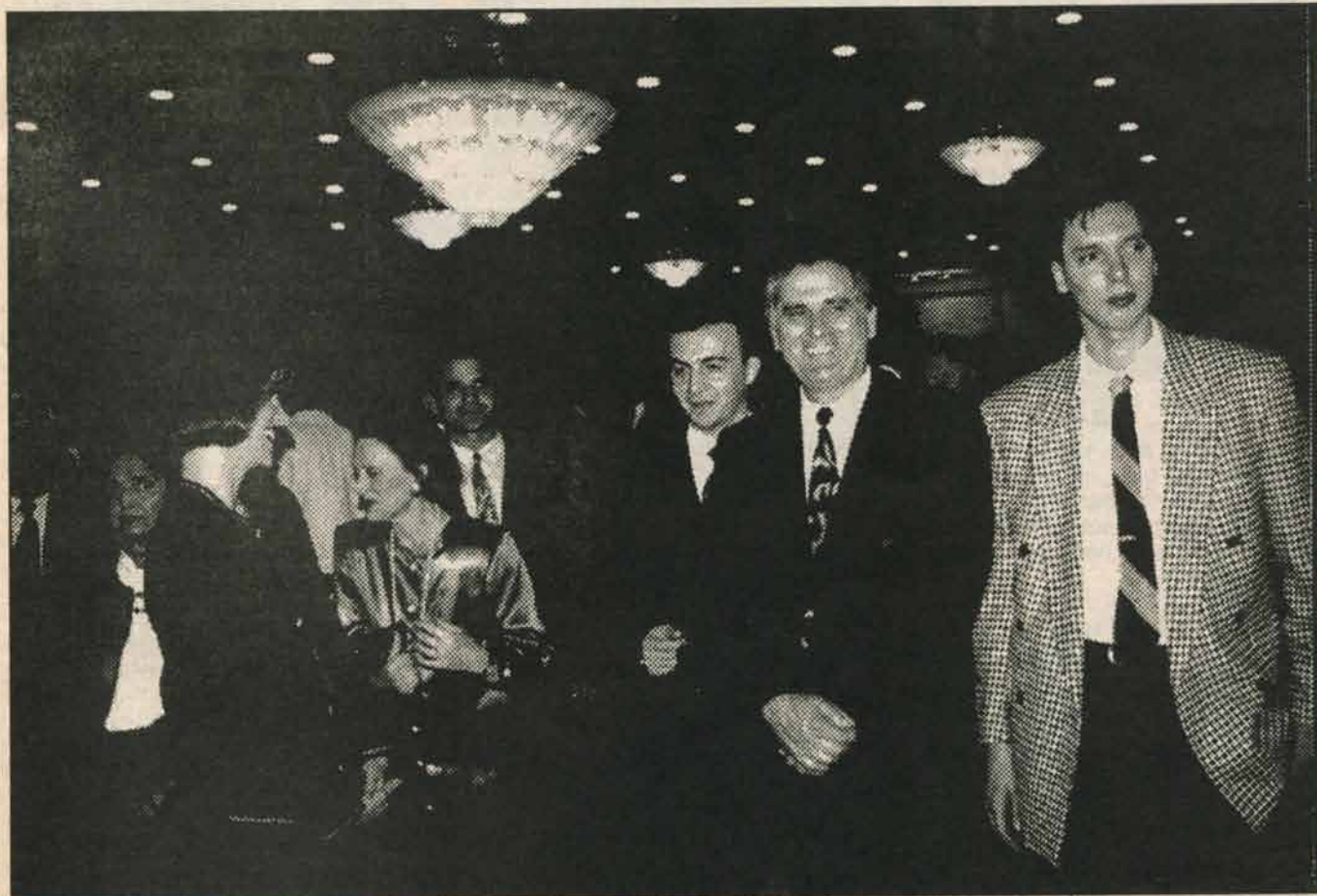
Вучић: Ја зато и кажем, али лидери неких странака их највише помињу да би на њима стицали политичке поене.

Водитељ: Сада је 14,25 припрема се велика саобраћајна гужва у граду, репортери Радио Индекса су на терену, ми завршавамо данашње издање "Ин медијас прес". Хвала вам господо што сте били гости Радио Индекса.

Вучић: Хвала и вама.

Јовановић: Хвала и свим слушаоцима који су се јављали. Будите сутра у 18 на Платоу.

Вучић: И гласајте за Српску радикалну странку на следећим изборима.

На пријему у хотелу "Интерконтинентал" у Београду, у част Владимира Жириновског

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ У СКУПШТИНИ СРБИЈЕ

ДА ЛИ ЈЕ СРБИЈА АМЕРИЧКА КОЛОНИЈА?

" Или једном до краја издржите у било чему, или немојте више да се бавите политиком. Кажите им да не могу да се петљају у наше ствари. Ко је тај Фелипе Гонзалес? Дајте нам његову личну карту! Ко је тај да одлучује о судбини нашег народа? Ко је тај да се пита у име Срба о томе за кога су гласали и за кога ће да гласају? Има ли то негде у свету?"

Више него општог језика, Александар Вучић, иначе и заменик шефа посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини, неретко је својим наступима доводио "до лудила" супарнике из скупштинских клубова. Овако је то изгледало (одмах по излагању републичког премијера Мирка Марјановића):

Председник: Захваљујем. Отварам претрес о Предлогу председника Владе Републике Србије за разрешење једног броја чланова Владе Републике Србије.

Има реч народни посланик Александар Вучић.

Александар Вучић: Даме и господо народни посланици, председник Републике владе, господин Марјановић, рекао је да треба да будемо захвални свим министрима који су разрешени, односно за које је председник Владе предложио да буду разрешени својих функција, да треба да им се захвалимо на њиховом изузетном успеху у досадашњем раду и да све што су чинили, учинили су за народ, за економски и социјални просперитет итд.

Ако је то истина, господине председниче, зашто су мењани. Који је разлог? Јесу ли се уморили? Да ли им је доста послова, да ли су решили да иду у пензију. Не бих рекао, биће да они до сада нису задовољили својим радом, па морају да дођу неки нови, са којима морате да покушавате шта и како да рале.

По бабу и стричевима

Само бих рекао неколико речи. Рекао је господин Марјановић, на почетку, да на жалост Српске радикалне странке није све онако црно, како смо ми желели да представимо. Није то на нашу жалост. Ми се радујемо сваком успеху Србије, свему ономе што Србији доноси добро, свему ономе што сваком грађанину у Србији донесе добро, свему ономе што нашем народу доноси просперитет и било какав успех. Али, не

можемо да се радујемо нечему што не постоји. Најсрећнији би свако од нас био, нашли бисмо ми увек разлоге за страначке зајеве, разлоге за страначке несугласице, да кажемо ми вама шта нам се не допада, ви нама, шта вам се не допада. Највише бисмо волели када би сви имали плате од 5 хиљада динара, а не плате од 200, 300 динара и да људи једва крпе крај са крајем итд.

Дакле, нама је у интересу и ми бисмо највише волели и немојте на такав начин да нас вређате, да нам говорите, да бисмо ми волели да наш народ живи лоше, да наши људи живе лоше, да би, ето, нашој Посланичкој групи Српске радикалне странке, или било којој другој опозиционој посланичкој групи било боље. То је једна бесмислица. На страну то што вас заиста нисмо вређали, а рекли сте да смо и то радили.

Сада бих рекао о свему овоме што је господин Марјановић, говорећи у свом експозеу, и ако тај експозе није био предвиђен, нити извештај о раду Владе, али, добро, да то узмемо у обзир, пошто долази до разрешења бројних министара и постављања, вероватно, нових, рекао бих неколико речи о ономе што је рекао за приватизацију. Кажете, ви сте одређени за приватизацију. Шта сте до сада чекали. Прошло је, три, четири, пет година како вас упозоравамо, пет година говоримо о томе, ништа се није радило.

Формирано је Министарство за приватно предузетништво, без икаквих овлашћења. Човек није могао да спроводи закон о коме сам мало пре говорио, закон о условима и поступку претварања друштвене својине у друге облике својине. Приватизација је вршена само на начин на који је вама то одговарало. Нико није могао да уђе ни у техничке детаље, нити агенција за процену друштвеног капитала. Она је радила свој посао како је морала да ради, није радила како је ваљало да ради, него је радила онако баш "по бабу и стри-

чевима", онако како су челници СПС говорили.

Зашто се привреда исцрпљује?

Кажете, биће потребно да се спроведе појачана контрола над јавним предузећима. Шта се до сада радило? Да ли знате шта ради Електродистрибуција. Ја до скоро нисам добио овај спортски пословни центар "Пинки" на видим. То је једно пљачкашко предузеће. То је заиста пљачкашко предузеће. Које толики новац одлази? За најобичније прикључке по 11 хиљада динара, и ако су све таксе за комуналије и за све остало, за струјне прикључке, одавно плаћене, поново морате да им дајете, ни за шта. Зато што неко те паре отима. Где иду те паре? Које тај новац иде? И, опет ти радници не добијају плату на време. Ти радници бедно живе, немају пензије да се исплате.

Кажете још једну ствар, господине Марјановићу, кажете, пензије ће бити исплаћиване. Али, привреда се исцрпљује. Зашто се привреда исцрпљује? Што нисте хтели да нас послушате прошли пут када смо говорили, продајте зграду ЦК, продајте половину зграде Савезног извршног већа, ставите то у пензијски фонд, оплођујте тај капитал од вишка зараде, дакле од тог профита, од тог капитала исплаћујте пензије. Направите прави пензијски фонд. Немојте да кукате. Не треба вам зграда ЦК. Народу треба новац, људима треба да преживе од нечега. Та зграда вам ни за шта не служи, нико од вас, ни господину Марјановићу такође. Али, мора да се створи тај фонд, а не да се узима стално из здравог дела привреде, па да и они постају болесни, да више нико не зна, стално се прелива из шуљег у празно. Мало има у привреди, ајде да им отмено и то мало, да бисмо неком другом дали, па нећемо ништа више да

имамо. И, онда нико нема. Нема богатих фирми данас у Србији. Ако их има, има их десет. То су оне које држе управо ваши министри. Нико други нема богату фирму у Србији. Не може да ради, не може другачије да функционише. Ко може да добије увозне дозволе за контингенте? Само може преко ваших министара то да се добије. Не може то нико други да добије.

Кажете, сада због политичке ситуације у Србији, добили сте отказ у пословима неких страних компанија. Ко је крив за то. Ко је одговоран за непризнавање избора? Је ли Српска радикална странка, или Социјалистичка партија Србије. И ако су већ и криви и неки други за оно што се све дешавало у Србији због онога како су то приказивали свету итд, али чекајте, што нисте признали првог дана резултате избора. Не би било, можда, тако. Можда би било другачије.

Још једна ствар, ту се поставља кључно политичко питање о коме ви нисте желели да говорите, које нисте желели да елаборишете. То је једна ствар. Хоћемо ли ми да будемо колонија, или нећемо? Хоће ли нама сваки пут неки Гонзалес да дође, да дели пацке и лупа шамаре, или ћемо ми да радимо оно што ми хоћемо. Хоћемо ли да слушамо ми Србе, или ћемо да слушамо Американце, Немце, Шпанце, и не знам ни ја кога већ. Ако је српски народ, ако су грађани Србије рекли да је на изборима тај и тај добио толико гласова, шта ме онда брига за неког Гонзалеса, шта нас брига за неку мисију ОЕБС-а, или за било кога другог. Кога то у Србији занима. Је ли Гонзалес гласао на нашим изборима, јесмо ли се ми питали за то ко ће да победи у Америци на њиховим изборима, или на шпанским изборима, да ли ће Азнаре, или Гонзалес, или било ко други.

Нико нас ни за шта није питао, што ми то њих да питамо? Одакле вам потреба да стално од њих тражите помоћ, подршку, да њих питате? Решите једанпут, ако хоћете да имате јаку Србију, кажите им – сиктер фукаро, немојте да се петљате у наше унутрашње ствари. То су наше унутрашње ствари и не можете о томе ви да одлучујете. О томе ће да одлучују посланици у Народној скупштини Републике Србије – у савезном парламенту, о томе ће да одлучују представници нашег народа, а нећете ви да одлучујете.

Неповерење у државне институције

Докле сте ишли са тим понижењима? Прихватили сте да ОЕБС одлучује, који је суспендовао чланство СР Југославије у ОЕБС-у, он одлучује о нашој судбини! Они одлучују о нашим изборима. Има ли веће срамоте за наш народ, има ли већег понижења? И сви се позивају на то.

Оно што сам говорио о правном поретку, никоме у овој земљи није стало до правног поректа и уставног система. И овима из коалиције "Заједно", исто тако су говорили – ми хоћемо да се поштује право, да се поштује Устав, али чим су им рекли – добићете фотеле, без обзира што је то противправно, неким *lex specialis*ом, иако је то немогуће, може само путем обнове поступка или захтева за заштиту законитости, који подноси Републички јавни тужилац и Врховни суд донесе ту одлуку као виша судска инстанца. И противзаконито ће да прихвате, јер им требају фотеле. Дакле, уопште више никоме ништа није важно у овој земљи, важно је само шта нам је Американац рекао, како нам је заповедио, па нека нам тако и буде.

Што нисмо рекли шта ћемо да радимо, пошто господин Томић то воли у својим изјавама, хајде мало о томе да разговарамо. Шта ћемо да радимо са нашим народом у источном делу Републике Српске Крајине. Да ли смо их дефинитивно заборавили и предали Хрватима или ћемо да их бранимо, да им помогнемо? Али, не можемо да их бранимо, ако ви не знате шта ћете. Хоћете ли једном чврсто да станете пред свет и кажете – немојте више да се петљате, нећете да добијете ништа од нас, или ћете сваки пут целе-миле, мало овамо, мало онамо и више нико не зна ни зашта се залажете ни како се залажете. Нико не зна шта ћете да урадите. Једном не дате изборе, онда превелики притисак и морамо да дамо. Или издржите једном до краја у било чему или немојте више да се бавите политиком. Кажите им – не можеш ти да се петљаш у ово овде. Ко је тај човек, ко је тај Фелипе Гонзалес. Дајте нам његову личну карту. Прочитали сте нам године рођења ваших министара. Ко је тај да одлучује о судбини нашег народа, ко је тај да се пита у име Срба о томе за кога су гласали и за кога ће да гласају, има ли то игде у свету?

Ви кажете – прихватили смо једини начин окончања кризе. Није то једини начин окончања кризе. Једини начин окончања кризе је легитимним и легалним путем онај, о коме сам малопре говорио, да Републички јавни тужилац поднесе захтев за заштиту законитости као ванредни правни лек или захтев за обнову поступка и онда виша судска инстанца може да донесе такву одлуку. Ово није једини начин. Али, сад није ни то важно.

Кажите, господине Марјановићу, грађане Србије занима када ће грађани Србије и како да врате поверење у

Радикали у Скупштини Србије – стална едукација социјалиста

државне институције. Два и по месеца сте им причали једну причу, сада од једном другу. Али, ти грађани Србије такође немају поверење ни у једну државну институцију. Питајте људе да ли смеју, када уштеде 100 немачких марака, о којима сте малопре говорили, да ли их носе у ваше банке да их чувају? Да ли ико донесе и један једини динар или марку, долар у ваше банке? Не донесе нико ни у једну банку, јер нема поверења у државне институције.

Што не станете овде, па да видимо и направимо неки закон, којим бисмо урадили да вратимо народу новац и од приватних банака и од старе девизне штедње, да вратимо народно поверење у државне институције? То говорим због државе, не само због народа.

Тиме постижемо две ствари. Најпре, народу чинимо добро, побољшавамо социјално благостање у земљи и другу ствар, добијамо за државу. Када вратите поверење народа у државне институције, неће бити човека, који неће да донесе своје паре у те банке, па ћете онда моћи да субвенционишете пољопривредну производњу, да кредитирате најпрофитабилније гране производње итд. То је суштина. Али, хајде да о томе разговарамо, да се заиста справља о ономе шта може да се уради.

Овде смо чули један политички говор о томе ко је крив за демонстрације, како је то председник Србије на леп начин решио, како ћемо сви фино да живимо, како је ово година економског развоја, економског просперитета. Осим година рођења и звања експерта ништа више нисмо чули о људима, које сте овде предложили за Владу.

Да вас питам још нешто, какво је то звање експерта? Нико у овој сали то не уме да ми објасни. Питао сам и предсе-

днике СПС-а. Ја сам чуо за правничка звања, чуо сам за звање филозофа, али за звање експерта још нисам чуо. Или сте то неко ново звање увели.

Молио бих вас да на сваки начин учините да ова Влада почне да ради најконкретније и да радимо заједно, да видимо шта може да се уради, како може да се помогне овом народу овде. И каните нас више и тог ОЕБС-а и тог Гонзалеса и свих тих људи, дајте да Срби коначно одлучују о својој судбини.

Драгишић: (са места) Да ли водимо расправу заједно о овом и извештају ОЕБС-а?

Председник: Не, водимо расправу о разрешењу министара.

Пошто имамо још само пет минута времена, следећи дискусант не може да говори. Дајем паузу до 14,30.

Ево шта је прошле године генерални секретар Српске радикалне странке упитао министра спорта Републике Србије.

Ко је Лилићев син?

Народној скупштини Републике Србије

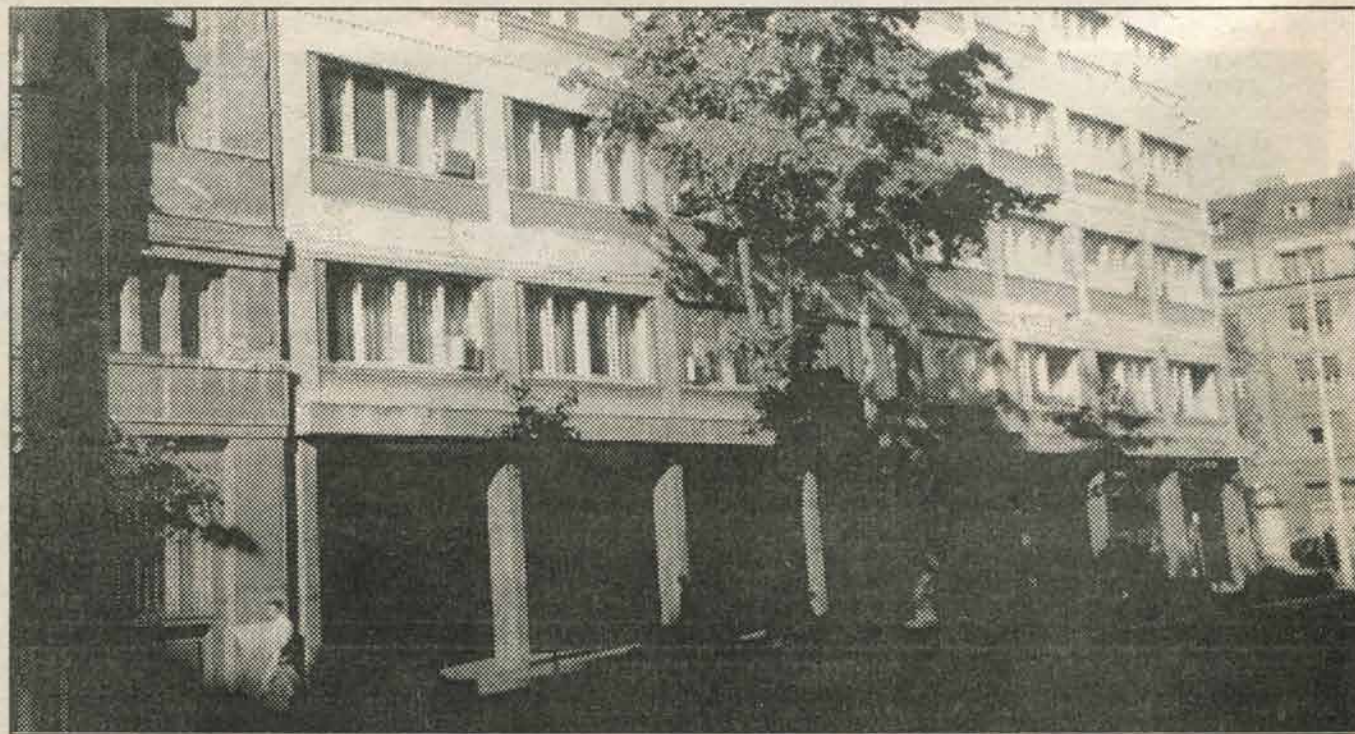
Посланичко питање за министра спорта

Сигурно сте, господине министре, упознати са саставом целокупне спортске делегације Савезне Републике Југославије која учествује на олимпијском такмичењу у Атланти. Нажалост, грађани Србије упознати су и са чињеницом да већи део наше делегације не чине спортисти, већ многобројни функционери Социјалистичке партије Србије и државних одрџана. Пре свега, сви дописници и извештачи са Олимпијских игара обавестили су нас да спортску чету "плавих" у

Атланти предводи председник Савезне Републике Југославије Зоран Лилић. Међутим, тек случајно успели смо да сазнамо да је најважнија личност после председника Југославије која је презентовала нашу државу, нико други до син председника Лилића. Увек у првом плану, важнији од Бингулша, Бакочевића и Човића, а сви заједно далеко значајнији од наших спортских јунака који се боре да својој земљи и народу донесу неку од медаља и представљају смешну страну нашег учешћа на овогодишњој Олимпијади. Сигурно вас не бих ништа ни питао да је појава Лилића јуниора и пионира и за њега била само смешна, већ ме, господине министре, занима о чијем трошку и из којих фондова је плаћен пут председниковом сину и његовим помоћницима? Колико знам, буџетска средства намењена овом министарству нису довољно велика и предвиђају улагања у оне активности и само у оне појединце који ће то на адекватан начин врхунским спортским резултатима умети да врате. На крају, да ли је Лилић јуниор можда највећи српски таленат у овој земљи па зато држава финансира његов боравак у Атланти, или се ради о још неком прекорачењу овлашћења у обављању службене дужности? Да ли сте помислили колико је српске дече остало без крова над главом и да ли је могуће да нико од њих није спортски таленат, већ је то невероватним случајем заслужио баш син председника Савезне Републике Југославије?

У Београду,
23. јула 1996. године

Народни посланик
Српске радикалне странке
Александар Вучић

Скупштина Србије – поприште политичких обрачуна српских радикала

2. СТЕВО ДРАГИШИЋ

Стево Драгишић је имао само двадесет две године када је први пут сео у републичку скупштинску клупу, као посланик Српске радикалне странке. Његова речитост и оштрина у полемисању и репликама упућеним осталим републичким посланицима довела је до тога да је Стево Драгишић незванични рекордер свих скупштина света. Наиме, само у првом делу мандата је избачен чак пет пута са скупштинских заседања. Али, одстрањивања са седница нису омела Драгишића, наставио је своју политичку каријеру у истом тону. Оштро и без дворавања, тако да је за многе супротстављене посланике, на неки начин, постао ноћна мора.

Данас је Стево Драгишић четири године старији, а сасвим сигурно још оштрији него на почетку политичке каријере. Уосталом, његове обавезе су из дана у дан све веће и веће. Председник је Градског одбора Српске радикалне странке, одборник у Скупштини општине Земун, Градској Скупштини и у Републичкој.

Признаје да је доста заузет и да му за породицу остаје мало времена, али не жали се.

На питање да је могао да се бави неким сасвим другим стварима у животу, а не политиком, Драгишић одговара управо онако како и живи: отворено и без длаке на језику:

"За моје бављење политиком пресудна је случајност. Чак и када сам пристао да се страначки ангажујем, нисам био сигуран да ће политика бити моје трајно опредељење, мој позив. Међутим, све што се дешавало после 1993. године све ме више интригирало и готово неосетно одвлачило све дубље у политику, тако да ми је то данас једини позив којим се бавим. И, наравно да се не кајем због те "случајности", професионалног бављења политиком. У животу сам се увек трудио да одлуке које донесем, прво добро одмерим и извагам, па сам тек након доброг размишљања доносио суд и одлуку."

Извесно је да код Стеве Драгишића нема ни трукне кајања због одлуке да се бави политиком. Једноставно, он је успешан, млад политичар који за разлику од многих, врло добро зна шта хоће. Искрено речено, и Драгишић сматра да се није одлучио за политику, већ за неко друго занимање, да би био исто тако добар. На пример, као правник или адвокат. Могао је да настави да се бави и послом којим се бави његов отац, али ето, живот је ипак одлучио другачије. Сасвим је сигурно да је Српска радикална странка у лицу Стеве Драгишића добила одлучног и оштрог представника који се у својим јавним наступима служи искључиво истином, и врло оштрим речима. Радни темпо којим живи породица Драгишић је

нешто сасвим нормално, без обзира којим се пословима Драгишићи баве.

Политичари без мрља у прошлости

Стево Драгишић каже да не зна како изгледа професионално бављење политиком у земљама западног света, али истиче да зна да се у тим земљама много води рачуна о прошлости активних политичара.

"Код нас се, на пример, десило и то да се у политици нашао и човек који је осуђиван због крађе. Рецимо, у било којој западној земљи, на пример у Америци, то би био разлог да тај човек моментално нестане са политичке сцене. Једноставно би се угасио као политичар. Јер, то је толико компромитујућа чињеница, да једноставно онемогућава тог политичара да било шта даље ради у политици. Извесно је да такав лик не би могао да успе у политичком животу. Иначе, полити-

ка је и овде код нас, и тамо код њих, ма било где – иста. Код нас је нешто мало другачија, јер смо живели чедесет година под диктатуром, тако да морамо да прођемо кроз неки одређени период да бисмо могли да усталимо неке демократске и политичке навике.

Кад говорим о том неком предлажном периоду, онда мислим да ће у том времену доћи и до некаквог природног рашчишћавања. Наиме, на политичкој сцени остаће само неке странке. И то оне које су способне самостално да функционишу. Треба да прођемо период који ће искристализовати политичку сцену Србије, усталити неке нове понашања. Такође, требало би да прођемо и период навикавања читавог друштва на нове околности у којима се само друштво нашло. Генерације које су одрасле и школовале се у комунистичком режиму и систему, и које су самим тим прихватиле све комунистичке вредности у животу, има-

ће потешкоћа, јер ће морати да се науче на један сасвим нов начин размишљања. Међутим, време ће све то избрисати и поставити неке нове односе. Значи, морамо да сачекамо да неко време прође, и на тај начин оно ће постати прави судија и прави уређивач наших односа у друштву."

Оригиналност као печат распознавања

Коментаришући политичке личности које су продефиловале нашом историјском сценом, као и многобројне покушаје имитација појединих политичара, нисмо могли а да се не дотакнемо теме колико председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ има утицаја на оштре и саркастичне реплике Стеве Драгишића. Наиме, реч је о томе да има оних који тврде да је Стево Драгишић "Шешељ у малом", интересовало нас је колико у таквим причама има истине, а колико оригиналности Стеве Драгишића.

"У животу сам се увек трудио да будем оригиналан. Ако би неко успео да ми докаже да личим на било ког политичара данашњице, неког свог савременика – истог момента бих одлучио да променим своје понашање. Променио бих свој, популарно речено, имиџ, тражећи неку оригиналност. Мислим да нико не може да каже да опонашам било ког политичара. То могу да буду само коментари злонамерних људи. Друга ствар је што и ја као и др Војислав Шешељ, увек волим да кажем оно што стварно и искрено мислим, тако да оно што заступам, и што желим да истерам, браним до самог краја! На све могуће начине покушавам да убедим оне који ме слушају, да сам баш ја у праву! Ако се то може назвати сличношћу између мене и Војислава Шешеља, онда смо заиста слични. Али, то је особина коју поседују и многи други људи, и они који се баве политиком, и они који се не баве овим послом. Начин на који желим да докажем исправност мојих тврдњи је такав да недвосмислено показује са колико воље желим нешто да постигнем. Некима то, наравно, смета, јер нису навикли на природно и неконвенционално понашање политичара.

Изгледа да су неки људи навикли на политичаре који су лажно скромни и извештачено углађени. На оне који се крију иза лепих, а несвојствених им, манира, а те манире имају само када седе на неким јавним местима. А, у приватном животу су најобичнији простаци. Ја се понашам и на политичкој сцени и у приватном животу увек исто. Између мојих јавних чиступа и приватног понашања нема никакве разлике, тако да моји наступи у јавности нису изненађујућег карактера за људе који ме приватно познају. Једноставно, то је мој карактер, моје обележје, оно по чему сам ја препознатљив."

Градска скупштина као сензација

Одборнички сазив Градске скупштине по много чему је медијски занимљив и интересантан. Свакидашње и све учесталије свађе унутар коалиције "Заједно" и јавно препуцавање лидера Демократске странке Зорана Ђинђића и првог човека Српског покрета обнове, преко дневне и недељне штампе, све више указују на њихову неспорност за преузимање одговорности. На тај начин, посматрачи кроз међусобна вербална опанкавања коалиционих партнера сазнају и много више прљавих ствари него што су се надали. Стево Драгишић је, како је и сам нагласио, један од оних који садашњу градску власт најжучније и најоштрије, али и најоштравије напада. Ево шта о томе још каже:

"У Градској скупштини наступам оштро, због понашања оних који имају власт у Градској скупштини. Пре свега, због Зорана Ђинђића. Његово понашање провоцира ме да реагујем тако како реагујем. Да се он другачије

понаша, ни ја не бих имао разлога да реагујем тако оштро и жустро, и са толико жара да одбраћим оно што сам трам да је неопходно одбранити.

Дакле, наступ опозиционих одборника зависи умногоме од онога ко води седницу. Како се поставља председник тог сазива, тако се постављају и понашају и одборници. Значи, суштина мог понашања је у понашању Зорана Ђинђића.

"Српска радикална странка бележи узлазни тренд", тврди Стево Драгишић док прича о све већем броју симпатизера Српске радикалне странке у Србији. "Нарочито после избора који су се одржали 1996. године. Наиме, многи симпатизери неких других странака су се разочарали и сваки даном све више се приклањају српским радикалима. Мислим да ће се такав тренд и наставити, јер се испоставило да је Српска радикална странка најдоследнија. Ми ништа нисмо мењали у свом политичком програму. И свакако се надамо великом успеху на предстојећим изборима", завршио је Стево Драгишић.

За говоре Стеве Драгишића увек влада велико интересовање медија

3. БОЖИДАР ВУЧУРОВИЋ

Божидар Вучуровић рођен је 6. јануара 1951. године у Језеру, општина Вучитрн, као потомак једног од оснивача Радикалне странке, а са јасно израженом намером, како воли да се нашао – да једног дана постане савезни посланик у изборној јединици Нови Београд – Земун.

Самом намером при рођењу, јасно је исказао своје визионарске способности, будући да Нови Београд тада није ни постојао.

Основну школу и гимназију завршио је у Косовској Митровици, а енглески језик и економију студирао у Београду.

По занимању је економиста, што значи да енглески није дипломирао. Радио је "којекуде", а највише, како сам истиче, као преводилац и о глави режиму. Временом се "скрасио" у приватном послу (презире реч "бизнис", а још више "предузетништво"), подстрогим и будним надзором свих инспекција и органа унутрашњих, државних и сличних послова.

Радикал по пореклу, човек по убеђењу, пријатељ по занимању, а Србин по свему.

Воли да каже да не може да обећа шта ћете имати ако га изаберете, али обећава да у том случају нећете имати Слобину приватну странку – СПС!

Оно што посебно наглашава је, да пошто тргује робом широке потрошње – није овлашћен за продају Србани српских земаља.

Духовит по природи, себе воли да представља као особу која воли цвеће, али не воли РУЖЕ. Воли лето, али не воли ЈУЛ.

То је, укратко, Божидар Вучуровић.

Против српских подела

Данас је врло тешко говорити о националном програму, кад нам је нација осрамоћена, обешчашћена. Режим је успео. Урадио је оно што бројни наши непријатељи кроз историју нису могли.

Моја фамилија је по традицији српска. Наше братство потиче из Бјелопавлића, из Црне Горе, а сви су се одувек – по документацији која потиче још из 1637. године – војвода Радуре, водио се, тачније – изјашњавали као Срби.

Од тада до данас су сви Срби. Срби из Црне Горе. А, подсетићу вас, једина странка која има управо тако нешто у свом програму је Српска радикална странка.

Дељење на Србе – Србијанце или на Црногорце као неки други народ, на Крајишнике – као трећи народ, на Хрватане – као четврти... Јер, још је Бранко Радичевић Србе из Хрватске звао Хрватанима...

Све су то Срби! Ми-слим, тако бисмо се онда могли делити по племенима, па по братствима, па још уже – по фамилијама, а то је погубно за овај народ.

Управо Српска радикална странка једина у свом програму, као једну од сто тачака има залагање за јединство српства.

А, јединство српског народа, у циљу има комплетније и квалитетније реализације националних циљева, најбоље се подстиче дефинисањем јединственог српског националног програма, нечу се морају ангажовати најумније снаге српског народа, под покровитељством државе.

За јаку српску државу

Што српска држава буде снажнија и са здрављем привредом, више ће се и стварати могућности за повратак Срба, прогнаних и протераних са територија у бившим авнојевским југо-републикама, на којима су вековима живели само они, које су, дакле, вековима биле искључиво српске територије.

Срби морају, у кључним питањима своје националне и државотворне егзистенције, да имају јединствен наступ према читавом свету. Уз све то, неопходно је дефинитивно национално поверење свих Срба, уз уклањање трагичних последица грађанског рата и идеолошких омраза, које је форсирала бескрупулозна, полувековна комунистичка диктатура.

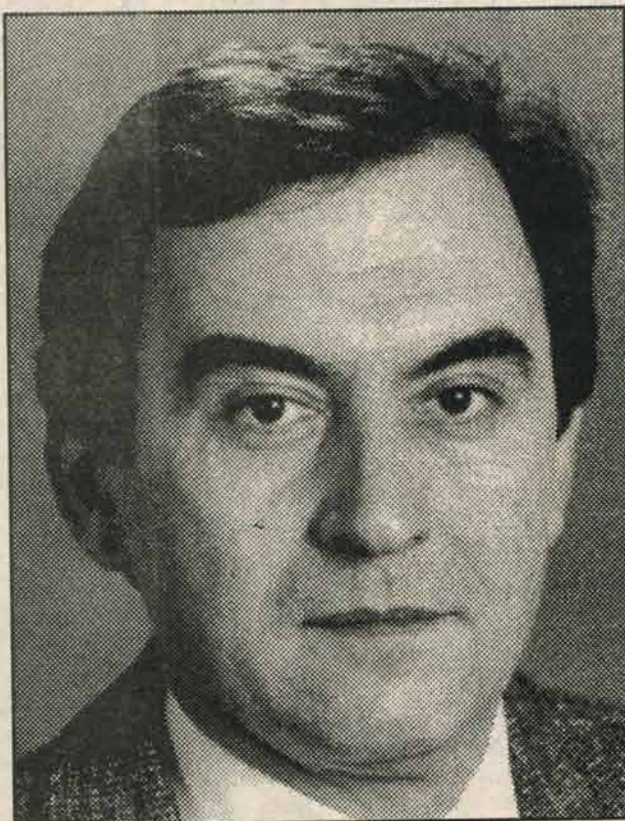
Све ово били су и јесу ставови Српске радикалне странке, а били су и јесу разлози мог опредељења да се активније укључим у политику, управо као члан Српске радикалне странке.

Импонује ми и то што знам да сам члан странке која се залаже за свеобухватно развијање српске националне свести и патриотизма.

Личним примером чланови Српске радикалне странке доказиваће неопходност очувања и даљег развијања патриотског духа и љубави према Отаџбини.

А, љубав према Отаџбини је, пре свега, љубав према слободи.

Рекли сте да се бавите приватним послом, а ја верујем да сте се пронашли и у том делу Програма Српске радикалне странке.

– Наравно, наравно. Да се нашалим – тешко ми је да се пронађем у том делу Програма владајуће странке.

За либералну тржишну привреду

Ма колико су декларативно за приватно предузетништво (опет та реч!), на све могуће начине се труде да нам онемогуће да радимо свој посао. За разлику од актуелне власти српски радикали у свом програму као полазну претпоставку развоја друштва, имају концепт либералне тржишне привреде.

Социјализам, као историјски компромитован пројекат – заснован на друштвеном власништву показао је, а на жалост наше државе и целог нашег народа и још увек показује све своје слабости, које се могу укратко набројати: ниска стопа раста, висока стопа инфлације, висока незапосленост људи и капацитета, низак ниво штедње, никакав ниво доходака... Треба ли још да вам набрајам? Па, у томе живимо већ годинама!

Ова држава је слаба и неодговорна, не поштује Законе које сама доноси, не постоји готово уопште више пословни морал, тржиште – посебно тржиште новца и капитала не постоји.

Основни принцип либералне тржишне привреде је слободна предузимљивост предузетника на економском подручју. Тако заснована друштвена подела рада на приватном

власништву, омогућује свим привредним субјектима, мотивисаним интересом максимизирања добити и минимизирања губитака, слободан избор места производње, врсте и обима производних добара. То ће принудити предузетнике да обезбеде оптималну и најекономичнију производњу, чиме ће се вршити и најрационалнији распоред свих производних фактора на одређене гране привредне делатности.

У таквом економском поретку држава у највећој мери губи привредну функцију. Њена улога се ограничава на пружање заштите приватној својини и омогућавање слободне утакмице на тржишту, што значи на правну сигурност у унутрашњим односима и државну безбедност у односима према иностранству.

Сви производни фактори (рад, земља и капитал) као и њихови носиоци су слободни и међусобно равноправни. Слободним уговарањем услова размене постиже се на тржишту максималан положај свих учесника у размени, а цене добара и услуга формирају се по неспутаном деловању економских закона понуде и тражње. У том случају, било каква интервенција јавне власти у сфери образовања цена је принудног карактера и нерегуларна. Интервенционизам државе и њен утицај своди се на дефинисање општег нивоа цена преко пореског механизма, система царинске заштите и стварања услова за улагања у областима дефинисаним економском политиком као приоритети.

Прокоментаришите, молим вас, чиницу да антимонополски закон доноси странка (на власти), коју чине највећи монополисти у овом друштву.

— Па, нема логике. Они могу доносити шта год хоће, пошто се тога не придржавају! Они су донели тај закон, а после тога су увели бар педесет толико монополистичких уредби, да би то било готово смешно, да није трагично и погубно за ову државу.

Видите, не постоји ни једна озбиљна фирма, која није државна, која нема недељно бар четири контроле — финансијска, девизна, тржишна, инспекција Народне банке, СУП...

Човеку — приватнику остаје само да полуди и да једног дана каже — доста, нећу више да радим овај посао!

Кључ за економски напредак

Зато се ја проналазим у Програму Српске радикалне странке. Видите, Српска радикална странка сматра да приватизација има за основни циљ дефинисање власничких права и увођење тржишног системам заснованог на конкуренцији, која форсира општу ефикасност. Повећање економске ефикасности, бржи излазак из кризе или спречавање уласка у кризу, подразумевају се сами по себи. У развијеним привредама, данас се одвијају одређени процеси, који дово-

де до великих структурних промена: 1) продаја државне имовине, децентрализација кроз продају државних акција, понуда акција приватном сектору, уз смањење учешћа јавног сектора; 2) либерализација привреде; 3) државна подршка организовања и финансирања приватних активности, уз редукцију бројних функција државе; 4) смањење буџетског дефицита и државне интервенције у привреди, повећањем буџетских прихода, продајом јавне имовине; 5) подстицање приватног сектора, као општеприхваћен став, јер је ефикаснији, предузетнији, са мотивом профита, а тиме и конкуренције.

Ради се, пре свега, о реafirмацији тржишног механизма, уз истовремено потискивање државног интервенционизма. Економски императив је измена власничке структуре, у смислу потпуне приватизације привреде, осим природних монопола (телекомуникације, производња и пренос електричне енергије, путна привреда) и сектора од стратешког значаја. Поред приватне, егзистирала би државна својина, с тим што би приватна представљала преовлађујући тип.

Приватна својина је дуго третирана као другоразредно право, и у дугом временском периоду је укидана национализацијом или другим правним инструментима који су имали исти ефекат. Због тога је неопходно извршити њену потпуну консолидацију и заштитити је од државне арбитражности. С тим у вези, потребно је преиспитати постојећи правни режим грађевинског земљишта, сузити могућност одузимања својине, експропријацијом и другим сличним мерама, као и укидати разна јавноправна и административна ограничења права својине.

Приватна својина успоставља ефикаснији систем управљања предузећем, (заснован на максимизацији профита) од друштвене и државне својине. Друштвена својина, која и није својина у грађанско-правном смислу те речи, је, у ствари, механизам вршења јавне власти. Држава се појављује као свеопшти, већински власник, а њен мотив није профит, већ остваривање разних друштвених функција којима се остварује прикривен и сасвим лични, појединачни интерес.

Такође, српски радикали знају и залажу се за то, да се приватизација не сме обављати у предузећима која се данас налазе у монополском положају, што, свакако, може да оспори стварање тржишног амбијента пословања. У процес приватизације не ваља ући без створених услова конкуренције. Остајање на монополу, подразумева понашање по свом нахођењу и диктирање таквих цена (на пример), којима се обезбеђује покриће свих нерационалности у пословању.

Огроман друштвени капитал треба учинити ефикасним, али то без улагања сопственог капитала од стране руководећих структура и идентификације запослених са судбином предузећа, једноставно није могуће. Руководеће екипе својом имовином (па и остали део колектива), треба да одговарају за резултате управљања друштвеним — државним средствима.

Законодавство у овој области мора на новим критеријумима да обезбеди процену вредности имовине, која ће бити подложна контроли и оцени јавности, тако да се евентуално оспоравање заснива на економској аргументацији, а не на незадовољству сопственом позицијом, што је често мотив "бранитеља" друштвене својине. Законодавство, такође мора да изгради одбрамбени механизам, како се не би десило преузимање контролног пакета акција од стране амбициозних али неспособних, богатих али нестручних, случајних наследника незаинтересованих за привредну активност.

Досадашња лоша искуства морају послужити за приватизацију по моделу који ће поштовати логику капитала са напуштањем општости модела и уважавањем специфичности појединих грана и области. Тржиште капитала једино има легитимитет непристрасности, све остало може бити бесцење или прецењеност. Досадашњи обрачун капитала има слабост суштинске природе. Предност је дата статичној методи, која покушава да утврди стање имовине у датом трнутку, уместо да се вредност имовине утврђује првенствено са становишта очекиваног профита.

Агенција за процену вредности друштвеног капитала, која преузима контролу над целином процеса приватизације, претворила се у бирократизовану и неефикасну државну институцију, због чега је нужно обезбедити јавност њеног рада и надзор владе и парламента над њом.

Хоћу још, на крају, да кажем да сам задовољан што смо, што је, у ствари, наш председник др Војислав Шешељ на време осетио шта ће се догађати око и у овим разним коалицијама и што је Српска радикална странка остала једина странка на политичкој сцени, која се сачувала од прљавштине, подметања, свађа, пијачног ценкања око мандата.

На то смо јако поносни. Излазимо на изборе сами и, сигуран сам, постижемо велики успех.

Знате — ја и када сам се бавио спортом — играо сам сам.

4. МИРОСЛАВ ВАСИЉЕВИЋ

Мирослав Васиљевић је рођен у Лозници, а школовао се и дипломирао на Факултету политичких наука у Београду. Српској радикалној странци приступио је пре четири године. Сада је један од главних замајана промена које српски радикали уносе у окошталу општинску бијократију. Такво му је и место начелника Скупштине општине; председник Извршног одбора и човек који има много одговорности и који је директно укључен у све токове општинског живота.

Својом појавом одаје утисак сталоженог и одлучног човека који одлично зна шта хоће и од себе и од саговорника. Његова прва реченица у овом разговору потврђује исправност првог утиска:

"Мој основни принцип у животу је да никада не доносим одлуке на брзину. Морам да будем апсолутно сигуран да је одлука, без обзира колико она била значајна, она права. Значи, дефинитивно, одлуке не доносим лако и брзо. Прво о свему добро размислим и размотрим са свих могућих страна, пре свега мислим на последице које може да проузрокује погрешна одлука... А, када се одлучим за нешто, онда те одлуке и спроводим без проблема, чврсто стојим иза и испред њих, и врло их тешко мењам. Само нека права аргументација, а самим тим и неко ново сазнање, које сам евентуално пропустио при одлучивању за овакав или онакав став, може да промени моју одлуку. Трудим се да не долазим у такве ситуације. Зато сваки проблем сагледам са свих страна, а онда и одлука дође сама по себи. Зато, она је тешко променљива, јер тешко да неко може да пронађе неку нову аргументацију која би, на било који начин, демантовала сврсисходност и исправност моје одлуке. Међутим, жив човек увек греша, некада мање некада више. Али, чињеница је да се максимално трудим да све своје грешке сведем на минимални ниво. Искрено говорећи, до сада нисам имао пуно ситуација у којима сам се кајао због донете одлуке. Углавном се увек трудим да не огрешим душу, и то сматрам својом најпозитивнијом особином. Да људи не би помислили како сам можда идеалан, навешћу и своју најизраженију негативну особину: тврдоглавост. У животу ми се та особина често измеша са крајњом доследношћу. А, свако доследно примењивано правило, у различитим си-

туацијама, различито се манифестује према другим људима.

У Српску радикалну странку сте ушли пре четири године, да ли је основни разлог вашег приступања радикалима заштита националног интереса или је разлог био програм Српске радикалне странке?

— У странку сам ушао пре четири године. И, одмах, на првим изборима за локалне органе управе у Земуну победио сам. Изабран сам за одборника Скупштине општине Земун. Тако да сам, практично, у континуитету одборник СО Земун још од 1992. године. После тих избора, био сам и члан Извршног одбора у СО Земун. Избори су у децембру исте године, на локалном нивоу, били поновљени. Тада сам поново победио. Извесно је да сам све четири протекле године био одборник СО Земун. Међутим, у том периоду нисам вршио никакву функцију власти. У претходном мандату, који је истина кратко трајао, неких шест месеци, као члан Извршног одбора СО Земун крајње сам се доследно држао и доследно борио за ставове Српске радикалне странке. Био је то период када су социјалисти имали већинску власт у СО Земун. Њих сам и тада третирао као политичке противнике. Мада смо у том периоду, генерално гледано, као странка, подржавали по-

литику СПС, и то искључиво због националне политике коју су заступали и водили социјалисти.

По струци сам политиколог, тако да је сасвим разумљиво да политику водим и да ме је одувек занимала. Међутим, политиком се пре уласка у Српску радикалну странку никада нисам озбиљно бавио. У крајњем случају, пре тога није ни постојао довољно озбиљан амбијент за бављење политиком. Раније бављење политиком, искључиво је било везано за савез комуниста, а то, свакако, није био амбијент у коме сам могао да се осећам добро и пријатно. Тек је вишестраначки политички систем створио услове за бављење правом политиком, тако да сам учлањен у Српску радикалну странку, одмах почео активно да се њоме бавим.

Национални интерес и његово заступање увек су ми били блиски, тако да је и то био један од разлога што сам приступио радикалима. Како сам и приватни предузетник, логично је да ми је одговарао и програм Радикалне странке, нарочито у сегменту који се односи на привреду. Српска радикална странка најдоследније спрово-

води национални и политички програм који су мени блиски. Много је странака на овом нашем простору које имају сличан или исти програм, макар у неким сегментима, али једноставно још те 1992. године Српска радикална странка ми је улила право поверење. И док је Српска радикална странка чврсто на тим позицијама, бићу у њој. Али, верујем да те позиције никада нећемо мењати.

Иначе, наша странка је једина странка која је на овим просторима урадила детаљни план и програм, који има сто тачака. И ми смо на подједнако озбиљан начин обрадили све сегменте нормалног функционисања једне модерне државе. Наш план и програм су тачно одредили и у политичком и националном, социјалном, али и свим осталим аспектима сву проблематику која нас свакодневно мучи. Цео политички програм српских радикала је урађен врло озбиљно и темељно. Зато и улива поверење. У том програму су обрађени механизми којима ће се програм најбоље спровести и једног дана и остварити. Програм наше странке штампан је у великом тиражу. Бесплатно смо га поделили народу. И сви људи из струке, области које је програм обрађивао — имали су прилике да га читају, и евентуално да ставе приредбу, или га јавно нападне; да је не-

реалан, да није заснован на стварним чињеницама и основама. Али, нико се свих ових година није јавио да би указао на неки недостатак нашег програма. Сасвим је и нормално да није било таквих људи, односно реакција, јер смо направили заиста изузетан и врло стручан програм. Сви људи из струке, који су тај наш програм обрађивали, имали су прилике да се јавно огласе и нападну га, или да макар дају неку примедбу. Примера ради да је програм, можда, нереалан или чак и неостварива. То што се нико није јавио и аргументовано доказао да било шта што српски радикали обећавају није остварљиво – доказ је да је наш програм темељно и врло стручно обрађен. Готово је немогуће издвојити макар и један сегмент из програма Српске радикалне странке, и за њега рећи да је најбоље и најцеловитије обрађен. Разлог је врло једноставан, сви сегменти су врло темељно обрађени, и могу се гледати и анализирати искључиво као целина.

Српска радикална странка, самим тим и њено чланство, свим људима без обзира на образовање, даје могућност напретка и релативно брзог досезања до неких значајних функција. Нормално, за напредовање су неопходне политичка писменост, паметне и сврсисходне идеје, аргументоване ставове чињеницама. И ја сам имао неку узлазну путању. Наиме, од почетка свог политичког деловања обављао сам читав низ значајнијих функција у странци. Од секретара Општинског одбора Земун, па надаље. Тренутно сам члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, потпредседник Извршног одбора странке за Србију, народни посланик у Републичкој скупштини.

Колико политичка одређеност, припадност и лојалност једној странци, могу да помогну, а колико да одмогну у остваривању неких личних амбиција?

– Бавити се политиком као што се баве челници Српске радикалне странке, пре свега мислим на Војислава Шешеља и Томислава Николића, али и на све остале чланове које не спомињем због простора, значи велико жртвовање, условно речено, приватних интереса. Али, једино се апсолутним ангажовањем нешто може постићи. Ја сам од почетка бављења политиком имао велику подршку у својој супрузи. Бављење политиком подразумева често одсуствовање од куће. Што се тиче мог приватног посла, рада од кога живим, и ту сам успео да се организујем на најбољи могући начин. Другим речима, то значи да могу да зарадим онолико колико ми је потребно за неки нормалан живот. Са друге стране, морам да будем искрен и да нагласим како моја породица, самим тим ни ја, немамо неке велике прохтеве. Тако да и садашњу функцију на којој се налазим у СО Земуну, обављам без плате.

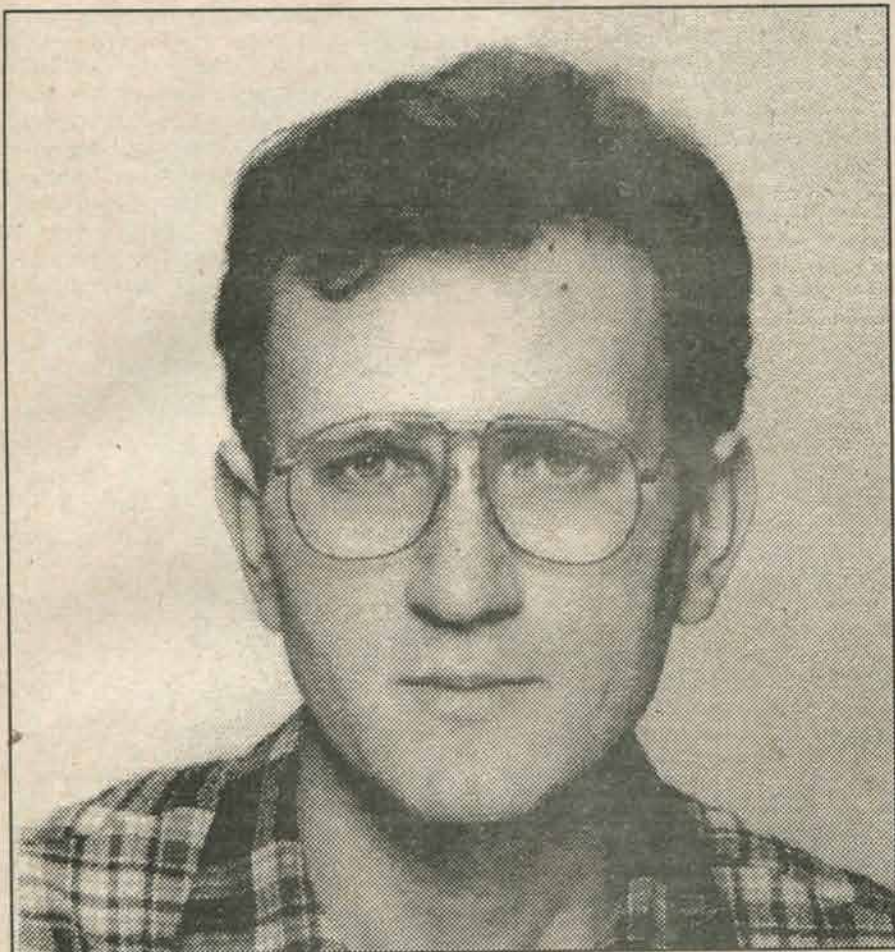
Како видите наредна политичка померања и промене у односу на народ у Србији?

– Српска радикална странка је од самог свог оснивања неговала принцип доследности. Тако да смо већ и по тој нашој чувеној доследности у предности над осталим опозиционим странкама. Такође, до краја ћемо остати доследни и инсистираћемо на следећем: пре свега да у политичкој борби не сме да дође до евентуалног проливања крви међу Србима, зарад остваривања било каквих значајних политичких циљева. Као странка смо од самог почетка били спремни да будемо на првим линијама фронта, у ситуацијама када је српски интерес угрожен од стране спољашњег непријатеља. Међутим, нема ниједног разлога који би могао да оправда сукобе и трагичне исходе и то пре свега у ситуацијама када би се једна или друга политичка страна приближиле страховладалачком начину одржавања и вођења државе. Ми, пре свега, инсистирамо на демократским парламентарним и ванпарламентарним начинима политичке борбе, односно победе. Када се ради о митинзима или демонстрацијама, у свим досадашњим таквим својим активностима Српска радикална странка је увек брижљиво водила рачуна о томе да приликом одржавања таквих политичких манифестација не буде инцидената. Ту могућност смо увек избегли захваљујући савршено доброј организацији. Српска радикална странка је одржала читав низ митинга, али ни на једном од тих митинга и јавних окупљања није се догодило ни један једини инцидент. Пре свега, приликом организовања таквих окупљања, водили смо рачуна да предупредимо све могуће непријатне околности које би могле да доведу до нежељених инцидената. Српска радикална странка увек инсистира на томе да ми као политичари морамо да убедимо народ да смо управо ми та права алтернатива актуелној власти. Самим тим, ми треба народу да објаснимо да би нашим доласком на власт дошло и до значајних померања како друштвених, тако и политичких, економских, привредних, али и да би сва померања, извесно је, била боље. Уколико се народ није одређивао на протеклим изборима за нас, и није подржавао наше ставове, па ни програм, ми зато нисмо окривљивали народ. Грешке смо тражили међу нама, у смислу шта би још више и боље требало да радимо, како бисмо убедили и уверили народ да смо управо ми та политичка странка која доноси нове и боље промене. Шта би још требало да урадимо па да покажемо народу у коликој мери мислимо на заједничку добробит и успех, све су то питања на чијим одговорима ми темељно радимо сваког дана. И, да не буде забуне, да се савесно односимо само у ситуацијама када сматрамо да нам народ није дао до-

вољно гласова, чињеница је да ми тако размишљамо и у тренуцима када нас изборни резултати задовоље. Једноставно, ми увек тежимо бољем и лепшем животу.

Извесно је да сви у странци очекујемо остварење још бољег изборног резултата. Време је показало да како који избори долазе, СРС има све већи број присталица. А, то је последица пре свега доследне политике коју води Српска радикална странка. Од самог почетка одређење нас радикала је било доследно: поштовање, пре свега, свог политичког програма. Ми смо једина озбиљна политичка и парламентарна странка, која није у својој историји имала лутања, пре свега у свом политичком деловању. Значи принципи и програм Српске радикалне странке за које смо се залагали од самог почетка су и даље непромењени. А то је, у данашњим условима врло битан фактор. То је оно што улива поверење народу. Тај све бољи и бољи изборни резултат који је Српска радикална странка освојила је резултат доброг и напорног рада, али и добре организације унутар странке. Колико је потребно, па чак и неопходно, имати добар политички програм, толико је битно имати и страначку организацију која је у стању да тај политички програм спроведе. И да приликом одржавања избора, буде у стању да својом страначком организацијом прикупи све те гласове које грађани дају странци! Све то подразумева пре свега велику политичку активност у предизборној кампањи. То је једини пут ка доброј бирачкој кутији. У условима медијске блокаде, која је већ свима добро позната, а на коју ми овог тренутка никако не можемо да укажемо, руководство странке одржало је стотину митинга, одржано је и више хиљада трибина које су организовали општински одбори, или окружни одбори, и то у унутрашњости. Тако смо, у директном контакту са грађанима, представљали Српску радикалну странку. Медијску блокаду смо пробијали штампањем публикација, велики број специјалних издања "Велике Србије". У њима смо штампали локалне програме за општине, а пред ове изборе на локалном нивоу. Српска радикална странка нема намеру да одустане од свог устаљеног начина рада, нити да смањује интензитет својих политичких активности. Већ, напротив, из дана у дан, са јачањем странке, те политичке активности се појачавају. Значи, добијају и на квалитету, а и на квантитету. Сматрам да ће све то утицати на освајање још бољих резултата. Бавити се прогнозама у политици није баш захвално, тако да не бих прогнозирао број гласова и број мандата које ћемо освојити на будућим изборима. Међутим, уверен сам да ће, у сваком случају, доћи до повећања броја гласова.

5. ДРАГОМИР ПАВЛОВИЋ

Драгомир Павловић рођен је пре тридесет и осам година, како сам каже – "у јужној Србији" – у Скопљу. Тиме се овај кандидат Српске радикалне странке за савезног посланика на предстојећим изборима, у потпуности уклапа у Програм своје странке, у коме, између осталог, пише: "...Залажемо се за унитарну државу републиканског облика владавине и инсистирамо да се доврши уједињење Србије и Црне Горе, као и да се створе услови за прикључење Републике Српске и Републике Српске Крајине, а ако за то буде могућности и то пожели локално становништво, демократски изражавајући своју вољу, прихватићемо прикључење Македоније у статусу који буде договорен са Македонцима".

Класичну гимназију завршио је у Нишу и с поносом истиче да је те 1972. године, кад се уписао у гимназију, то била једина заиста српска гимназија на територији читаве Србије. Ову тврдњу Павловић објашњава чињеницом да су се у то време у овој гимназији сви ученици, без изузетка, изјашњавали као Срби, а не као Југословени, што је касније постало, готово, правило.

Када је 1982. године у Београду дипломирао грађевину код професора

Бранислава – Банета Ивковића, сигурно ни он ни његов професор нису ни слутили да ће се неких четрнаест година касније наћи као политички противници, чланови две супротстављене стране.

Од 1986. године ради у предузећу "Енерготас", које се налази у склопу система Нафтне индустрије Србије, на пословима одржавања гасног система.

Када сте активно почели да се бавите политиком?

– Пре шест година, дакле 1990. године. Био сам тада, морам то да нагласим, много више од обичног члана странке Вука Драшковића. На срећу, тај период политичке заблуде у мом животу трајао је кратко. Већ 1991. године постало ми је јасно да је политика Вука Драшковића издајничка и антисрпска и тада сам прешао у Српску радикалну странку. Да се на тренутак поигравам речима – на место више него обичног члана странке. Дакле, ни функција на којој сам се налазио није могла да ме задржи у партији коју је водио, а још увек воли Вук Драшковић.

Нисам се преварио. Српска радикална странка је, заиста, остала оно што је била од самог оснивања – једина права српска, патриотска странка.

Једина странка која се искрено и свим расположивим средствима бори и залаже за уједињење целокупног српског народа и образовање државе на комплетној српској територији, која ће обухватити Србију, Црну Гору, Републику Српску и Републику Српску Крајину. Као и сваки од српских радикала и ја искрено верујем у то. Да није тога, те вере и жеље, коју препознајем у свакоме од нас, сигуран сам да у политици не бих провео ни један једини минут, а не, сво већ, пуних пет година.

Жеља је моја, а не морам посебно да наглашавам и свих нас, који смо чланови Српске радикалне странке, да се таква јединствена српска држава једнога дана, када буде створена, назове Велика Србија, да то буде демократски уређена држава, с либералном тржишном привредом, модерним правним поретком и развијеном социјалном заштитом. А, сигуран сам да ће ова жеља постати стварност оног тренутка када српски радикали дођу на власт. Лично сматрам да ће то бити већ ове јесени, после предстојећих председничких и парламентарних избора.

Нисте дуго остали само члан Српског покрета обнове?

Не, заиста нисам. Исте те 1991. године, када сам се прикључио Српској радикалној странци, дошао сам на место председника Општинског одбора странке Нови Београд.

Могу слободно да кажем да сам са проблемима са којима се свакодневно сусрећу Новоброграђани, јако добро упознат, па стога желим да кажем пар речи о томе, како би те проблеме решила Српска радикална странка.

Сматрам да је центар сваке власти и сваке државе и њихова суштина – грађанин и брига за њега. Заштита коју грађанин треба да осећа у својој држави је последница и крајњи циљ носиоца власти у њој.

Међутим, када власт и привилегије које она носи са собом постану једини и крајњи циљ носиоца власти, чега смо последњих година, на нашу велику жалост и штету сведочи, тада је грађанину препуштено да велики број права која му по закону припадају прибавља сам и на више него муко-трпан начин, или пак да се за своје добро супротстави закону и управљачима који те законе доносе.

Садашњи социјалистички режим у Новом Београду је исконпромитован до крајњих граница, као, уосталом, и свуда широм Србије. Житељи Новог Београда и сами најбоље знају на које су све начине и у којој мери актуелни новоброградски властодршци узурпирали и злоупотребљавали власт.

Пошао бих од самих темеља, дакле, од локалне самоуправе. У свим, када

кажем у свим, мислим то у најбуквалнијем смислу те речи, због, чини ми се – намерно лоше спроведене поделе овлашћења између органа локалне самоуправе и државне управе у свим општинама створена је огромна конфузија.

Такво стање код грађана изазива само nelaгодност и осећај огромне несигурности.

Вратимо се, ако немате ништа против, са локалних на теме које су ближе Вашој кандидатури за републичког посланика.

– Радо. Ипак, не замерите ми што ћу у том случају остати веран ономе што најбоље познајем. Ја сам, а то сам већ и рекао, дипломирао на Грађевинском факултету и неправилности и махинације у овој области ме, разумљиво је, највише погађају.

Конкретно, у области грађевинарства и стамбене политике нужно је изналазити могућности за решавање стамбених проблема, првенствено одређених категорија угрожених – младих и способних људи, а на начин и у складу са материјалним приликама.

У том правцу, а сагласно политици Српске радикалне странке, предложите се локације за индивидуалну стамбену изградњу одређеном кругу и категорији грађана, уз стварање услова да се то и реализује, а да се, истовремено, у границама њихових могућности, ангажују и лична средства.

У овој области, као што је то случај у свим савременим државама, посебна пажња биће посвећена најугроженијој категорији становништва, као и оним делатностима које су од виталног интереса за одбрану и безбедност државе.

Област грађевинарства је изузетно значајна за земљу у целини, имајући при том у виду постојећу оперативу, као и огромна стручна знања која, то одговорно тврдим, спадају у ред водећих у свету.

Ако дозволите, искористио бих ову прилику да нешто кажем о питању урбанизма и просторног планирања.

У овој области је нужно преиспитати организационе и стручне потенцијале, а такође и постојање и делатност низа установа, које су се за рачун државних органа бавиле питањима урбанизма и просторног планирања.

У том правцу дошло би до укидања или престанка финансирања средстава буџета већег броја регионалних завода за урбанизам.

С обзиром да су урбанистичка решења, по правилу, вишегодишња, а некад и трајна, то сасвим подразумева задржавање ваљаних и корисних решења са настављањем њихових континуитета.

Нужно је, такође, и решавање проблема бесправне градње и дефинисање услова за санирање тог стања у смислу могуће легализације, уз фи-

нансијску надокнаду, тамо где је то технички могуће.

И, још нешто и са тим бих завршио са овом темом, сматрам да је неопходно што хитније доношење Генералног урбанистичког плана за читаву Србију и то према распореду привредних ресурса и постојеће инфраструктуре, а не према трасама "брзих пруга" и осталих социјалистичких прелазних и обмана.

Ви сте млад човек, па стога претпостављам да бисте посебну пажњу посветили том делу популације?

– Морам, нажалост, одговор на ово питање да започнем једном истинитом, па стога и тужном конотацијом.

Ради се о томе да се ова власт, и поред више него гласне вербалне бриге за младе, најчешће игнорантски понашала према делу нашег народа који се обично назива "Нашом будућношћу".

Актуелни режим је младе довео у такву ситуацију, да они себе не виде у овој земљи. Питајте слободно било ког осамнаестогодишњака или двадесетогодишњака шта им је највећи сан у животу. Питајте их чему теже, шта су им планови, какве су им амбиције. Добићете, у огромном броју случајева, идентичан одговор – желим да одем одавде!

Не смемо се лагати и не смемо ни једног тренутка заборавити да су до тог одговора младе довели комунисти-социјалисти, људи који су у актуелном режиму.

Српски радикали ће то променити. Српска радикална странка жели и оствариће државу у којој ће сваки млади човек пронаћи место за себе и могућност да своје снове, планове и амбиције оствари у оквиру наших граница.

Млади, знам то поуздано, не траже пуно. Траже само онолико, колико њихови вршњаци у свету већ имају.

Проблем је у томе што до сада није било никог ко би на прави начин чуо њихове жеље и захтеве.

Вратимо се, на самом крају, у Вашу изборну јединицу Нови Београд – Земун, у крај који је, нажалост, у последње време, најчешће спомињан у новинским "црним хроникама". Како против криминала?

– Тачно је да је криминал у застрашујућем, агресивном порасту. Али, не смемо заборавити да је оно што се догађа на нашим улицама само последња карика у ланцу који почиње у самим врховима актуелне власти. Велика криза у држави проузроковала је и кризу морала код носилаца функција власти. Треба ли се подсећати не тако давних министарских финансијских афера, и зар то није вид криминала, можда још гори и опаснији од оног који нам се догађа пред очима – на нашим улицама?

Српска држава за коју се залаже Српска радикална странка мора у борби против криминалаца поступати ригорозно, строгим казнама и у корену га сасецати.

Да би грађани повратили осећај сигурности, морају, пре свега, бити убеђени да живе у поштеној држави.

Српска радикална странка је једина странка која може грађанима наше земље вратити осећање безбедности и која може чистог образа да поведе и успешно оконча борбу против свих видова криминала. Само су српски радикали ти који су остали верни кодексу части, поштења и одговорности, једини за којима се не вуку репови разноразних афера и прљавштине, што, признаћете, није случај ни са осталим опозиционим странкама – напротив, а о владајућој да и не говорим!

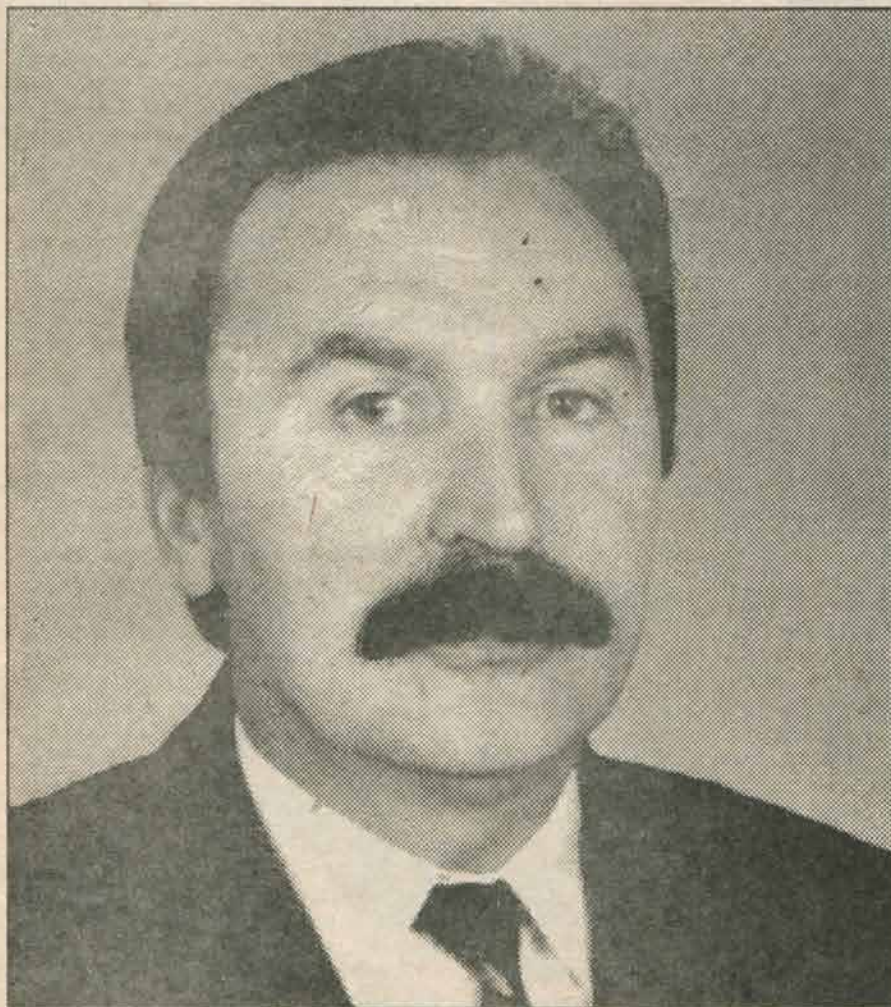
Дакле, Ваша порука бирачима би гласила?

– Пре свега, да 21. септембра изађу на изборе, да према својој савести изаберу најбоље, и да могу бити сигурни да ће, гласајући за Српску радикалну странку, заиста изабрати – најбоље!

За лепши и бољи Нови Београд

6. РАТКО ПАВЛОВИЋ

Шира јавност сазнала је за Ратко Павловића, садашњег потпредседника СО Земун, тек после конституисања новог сазива Скупштине ове општине, у коме су одборници Српске радикалне странке, којој припада и овај неуморни општински функционер, освојили апсолутну већину. Ближа и непосредна околина, страначки другови, комшије и пријатељи Батајничани и мештани околних сремских села памте много корисних иницијатива, које је Ратко Павловић као грађанин, активиста месне заједнице и, најзад, функционер Српске радикалне странке, спровео у дело. Узлажући се у Павловићеву радиност и потпуну преданост послу коме се посвети, поверење које заслужује као поуздан и проверен помоћник, указао му је и председник СО Земун, др Војислав Шешељ, када је предлагао потпредседнике.

Ратко Павловић у својој изборној јединици у Батајници није ни имао озбиљнијег конкурента. Бирачи у овом случају нису своје гласове дали само истакнутом активисти и члану Српске радикалне странке, већ човеку од акције, који је својим суграђанима удивљавао пуно поверење. Иници успеш-

ног руководиоца "Југословенске железнице", приватника, узорног супруга, оца и прилично малолога деде (двојице напредних дечака) – "одрадио" је своје на недавним локалним изборима. Ратко Павловић је у овом тренутку председник Општинског одбора Српске радикалне странке, потпредседник СО Земун, одборник у Скупштини града Београда и кандидат за народног посланика на септембарским изборима.

Несуђени драматург

Један од потпредседника СО Земун, Ратко Павловић, родио се у Лозници, пре 46 година. У овом граду је завршио основну, а у Лазаревцу средњу електротехничку школу. Амбиције су га довеле у Београд, где је уписао Вишу електротехничку школу, али је редовно школовање подредио породици.

"И супруга и ја смо били врло млади када смо се венчали, деца и породичне обавезе притисле, те сам морао да тражим посао и прекинем започете студије на Вишој школи. Петнаестак наредних година провео сам на руко-

водећим положајима у "Југословенској железници", али нисам одустајао ни од даљег школовања, наравно, уз рад" – присећа се прошлости Ратко Павловић.

Да је могао да бира, одаје нам своју добро чувану тајну – определио би се за драматургију, али је, ипак, уписао и успешно привео крају студије на Факултету организационих наука у Београду.

Павловићи су своје две кћерке одгојили у успешне младе жене и мајке. Млађа кћерка је завршила Угоститељско-туристичку школу, а старија је апсолвент филозофије и ради у Школи страних језика. Обе раде и имају синчиће, од две и четири године, које њихов тек четрдесет шестогодишњи деда просто обожава, али, по сопственом признању, тешко успева да их мази колико би хтео. Затрпан обавезама, вели, покушава да буде што кориснији другима, како би и својим потомцима оставио у наслеђе један бољи и лепши свет...

Млади брачни пар 1974. године одлучио се на дугорочни стамбени кредит, који је од Војно-медицинске академије добила Павловићева супруга, да би већ наредне, 1975. године били на својој Батајници, где и данас живе.

Фигура из сенке

О својим почецима и приближавању идејама Српске радикалне странке, Ратко Павловић каже:

"Са активистима и члановима своје будуће партије сарађивао сам и срастао се и пре званичног учлањења. Помогао сам сваку њихову иницијативу корисну за све житеље Батајнице и околине.

Нити сам се много експонирао, нити се много тражило од мене. Радио сам, уосталом, дуги низ година у државној фирми, као руководилац и није било упутно да се тамо где хлеб зарађујем сазна да сам активиста и симпатизер, касније и члан Српске радикалне странке."

До самих избора, како нам прича Ратко, нико, чак ни његови најближи сарадници то нису знали. Колико на претходним изборима, Павловић је имао везе са српским радикалима само по томе што их је представљао у вишестраначким бирачким одборима.

Ратков ауторитет, добра воља да помогне радикалске предлоге у сваком тренутку, потом и рад у својству активисте пресудио је да га 1994. године његови партијски истомишљеници изабере за председника Месног одбора Српске радикалне странке.

Већеседне године, Ратко је уступио место млађима, који су изабрани на његово место и наставио активно да помаже свог наследника, да би пред по-

Потпредседник земунске општине – Ратко Павловић

следње локалне изборе поново преузео дужност председника Месног батајничког одбора радикала. Истовремено га марта 1996. године чланство предлаже и бира за председника Општинског одбора Српске радикалне странке за Земун.

"Од марта месеца до саме предизборне кампање био сам максимално ангажован, а да ни моја најближа околина није знала чиме се у ствари бавим. Обавеза је било страшно много, а ја сам био задужен за јачање организације, турнеје и врло испрпљујуће и честе посете бирачима. Обавеза је било стварно пуно, али сам успевао да их

обавим захваљујући здушној помоћи својих млађих колега" – прича тадашњи председник Општинског одбора Српске радикалне странке за Земун.

Једино за чим цезне и жали је што нема више времена за своја два унука: "Деца су моја опсесија, с огромном љубављу сам одгајио кћерке, чувао породицу, а сада сам је скоро сву љубав пренео на њихове малишане. Кад помислим да пропуштам најлепше што човек себи може приуштити – дружење с унуцима, одмах помислим да у крајњој линији и ово радим јер сам још млад, јер још могу, како би њима једном било лепше у овом граду."

Павловић налази времена и за своје мале хобије, међу којима је и медитација. За њега има и терапеутско дејство. Одмара га и смирује да би могао да продужи ионако дугачак радни дан, који се неретко завршава иза поноћи.

Естета, човек пријатне спољашности, Павловић умирујуће делује на своје саговорнике, пленећи поверењем које им улива, налом и оптимизмом којим узвраћа својим бирачима и суграђанима.

Ратко Павловић као да нема много тога што је својствено политичарима, крши уврежене стереотипе, наговештавајући зрење оне Србије која почиње да верује људима од дела, способнима, раднима и поузданима. О овом нетипичном имиџу једног од водећих функционера Српске радикалне странке најбоље сведочи и његово лично признање да ни његови ближији до резултата локалних избора за одборника Скупштине општине Земун нису знали да је политички ангажован у странци која је у овом парламенту освојила убедљиву одборничку већину.

"Земун је био "типована" општина, у освајању власти овде смо уложили највеће снаге. Проценили смо да је прави изазов и вештина учити како се влада једним јако специфичним простором. Земун је, наиме, градско-сеоска општина, вишенационална средина, привредно врло јака, али са пасивном, скоро умирућом друштвеном производњом. Ускладити све ове крајности на микроузорку, значило би да бисмо далеко лакше могли да преузмемо Републику, када за то дође време.

А време за то је, сигуран сам, коначно дошло.

За триста дана радикалске власти, у Земуну је постављено преко четрдесет километара нових водоводних цеву

7. МОМИР МАРКОВИЋ

Рођен сам 1950. године у селу Кулини код Алексинца у породици која је поред мене имала још петоро деце. Сиромашно сеоско домаћинство није могло често да обезбеди ни елементарне услове за живот тако да смо се школовали и запошљавали искључиво уз помоћ старије браће и сестара. Једино што су родитељи могли да нам пруже било је честито, домаћинско васпитање, поштење, неизмерна љубав и истанчан осећај за правду и правичност. Све остало смо морали сами, уз изузетне напоре и несебичну помоћ оног дела породице који је већ завршио некакве школе и запошлио се. У Београд сам дошао 1971. године, по одслужењу војног рока, запослио се и преузео свој део породичних обавеза око школовања и издржавања млађе сестре. У међувремену сам засновао породицу и добио сина. Исконско незадовољство степеном постигнутог, које је иначе усађено у гене готово свих који из сиромаштва долазе у град, натерало је и мене да, и поред запослења у релатив-

но доброј фирми и срећеног породичног и финансијског стања упишем факултет и уз огромна одрицања завршим студије, за неуних шест година. Одмах по стицању дипломе на факултету Политичких наука распоређен сам у предузеће "Бутангас", у коме сам иначе радио, у службу информисања са задатком да осмислим и покренем новине предузећа. С обзиром да је сам предмет пословања предузећа подразумевао висок степен мобилизације запослених јер је требало гасифицирати привреду у Србији, и сам лист је имао задатак да афирмише струку и науку из ове области. И тако све до почетка рата, кад се лист и уга-

сио. За име Војислава Шешеља први пут сам чуо негде осамдесетих година, у периоду кад је против њега покренута читава машинерија и кад су све новине у Југославији писале о највећем комунистичком дисиденту који је жртвовао све и дрзнуо се да удари на сам врх тадашње босанско-херцеговачке камариле. Тада, морам признати,

нисам разумевао његове побуде и мотиве, мада сам му се на неки начин дивљо. Други сусрет са његовим именом десио се, када су његова "Отворена писма" политичким моћницима и његове забрањене књиге кружиле предузећима и када смо их фотокопирани и кријући читали и делили између себе. Тад је већини па и мени много тога било јасније. У том периоду су већ увелико биле откриване разне афере попут "Агрокомерца" и отвореније се говорило о директној умешаности управо оних комунистичких главара које је Војислав Шешељ апострофирао. Ипак, ни тада нисам размишљао о могућности да ће се наши путеви укрстити и да ћу са њим бити у истој странци и истом ешалону. Педесетогодишње комунистичко испирање мозга српском народу оставило је на многе, па и на мене трагове које тада нисмо могли превазићи. Југославија је још била жива а Титови наследници су се увелико борили да прикрију од народа пукотине на тој конструкцији. Борба за место "главног" у Титовој партији, за његово место била је, мада жестока и крвава, још увек тајна и невидљива за нас, обичне грађане.

А онда кад је дошло до тоталног слома, кад је кренуо осмочлани циркус широм Југославије, док су се истовремено усташки маљеви и усташке каме поново наднеле над српске главе и вратове и кад је постало јасно да је рат неизбежан, и у мени, као уосталом и у добром делу српског народа с ове стране Дрине и Дунава прорадили су гени предака, тако да сам пут до српског националисте прешао у делићу секунде. Као референт за информисање у предузећу, добио сам задатак да одговарам на писма словених партнера из Хрватске. Одговарао сам им тако да им више није падало на памет да ново писмо напишу. Позив за мобилизацију сам сачекао код куће и заједно са војском и добровољцима отишао почетком новембра 1991. године на ратиште у источну Славонију. У мојој породици се одзив на мобилизацију подразумевао као и свака друга животна обавеза. Ни тада, нисам могао разумети, као што ни данас не разумем људе који ту обавезу избегавају. Моја отаџбина, моја нација и моја породица су били тог тренутка угрожени и моја обавеза је била да их браним.

Већ у првим операцијама и акцијама срео сам се са добровољцима Српске радикалне странке, који су одмах по доласку на ратиште били распоређивани у јединице, и тада почиње моје дубље интересовање и за програм Српске радикалне странке и за радикализам у целини. Самодисциплина, скромност, пожртвованост и изузетан патриотски набој тих, углав-

У одборничким клупама српских радикала у Скупштини општине Земун

ном младих људи привукао ме њима и у паузама између окршаја, сатима смо расправљали о свему. Морам признати да сам се поред њих први пут осећао поносним што ме усташе, кад им "уђемо" у радио везу, називају четником. Ту на ратишту, у Мирковцима схватио сам да је програм Српске радикалне странке и мој лични програм и да се ставови радикала апсолутно поклапају са мојим личним ставовима. Касније су се низала места и операције и у мени sazрвала жеља да се учланам у ову странку, све до краја марта 1992. године, када сам се демобилисао и вратио кући. Непосредно по повратку потписао сам приступницу и укључио се у рад странке. Прве задатке из области информисања добио сам у Општинском одбору а у фази конституисања савета и тела у Градском одбору, на предлог председника Градског одбора изабран сам за председника Савета за информисање. Врло брзо сам од чланова странке склоних писању формирао савет који је припремао материјале за конференције за штампу Градског одбора, које смо непосредно после конституисања савета увели као сталну институцију са којих су челници Градског одбора средствима информисања пласирали ставове странке по свим питањима релевантним за рад и живот Београда и Београђана. Неколико регистратора писаног материјала припремљеног и објављеног у средствима информисања и данас се налази у историјама странке. Одмах по формирању Савета активно се укључујем у писање прилога и чланака за наш страначки лист "Велика Србија" за који и данас радо пишем. Већина чланова савета такође су постали активни сарадници нашег листа.

Обављајући послове у Градском одбору први пут се срећем са др Војиславом Шешељем, председником стран-

ке. Тада сам приметио да, поред харизме коју поседује, истанчан осећај за људе и непосредан однос према сарадницима просто приморава да обавите посао који сте добили. Тада сам од њега почео добијати и неке послове из области информисања, које сам, надам се, успешно извршавао. На предлог председника Странке, фебруара 1996. године изабран сам у Централну отаџбинску управу Српске радикалне странке а на Четвртот Отаџбинском

конгресу моје чланство је потврђено. У новембарским изборима за локалну самоуправу изабран сам за одборника Скупштине општине Земун и за одборника у Скупштини града. У међувремену сам поред писања за "Велику Србију" и "Земунске новине" обављао и низ послова у Градском одбору а по налогу Извршног одбора Српске радикалне странке за Србију у неколико наврата обилазио општинске и окупационе одборе Српске радикалне странке на почетку и током предизборне кампање. Касније сам кооптиран у радну групу Извршног одбора Странке за Браничевски округ.

Члан сам Извршног одбора Скупштине општине Земун а испред одборничке групе Српске радикалне странке делегиран сам у неколико радних тела у градској скупштини. Иначе сматрам да се чланство у нашој странци мора заслужити, тако да сам и свом сину, који је у међувремену постао пунолетан и уписао факултет, кад је изразио жељу да се учлани у странку, прво наложио да положи све испите из прве године. Тек кад је то урадио, попунио је приступницу и учланио се.

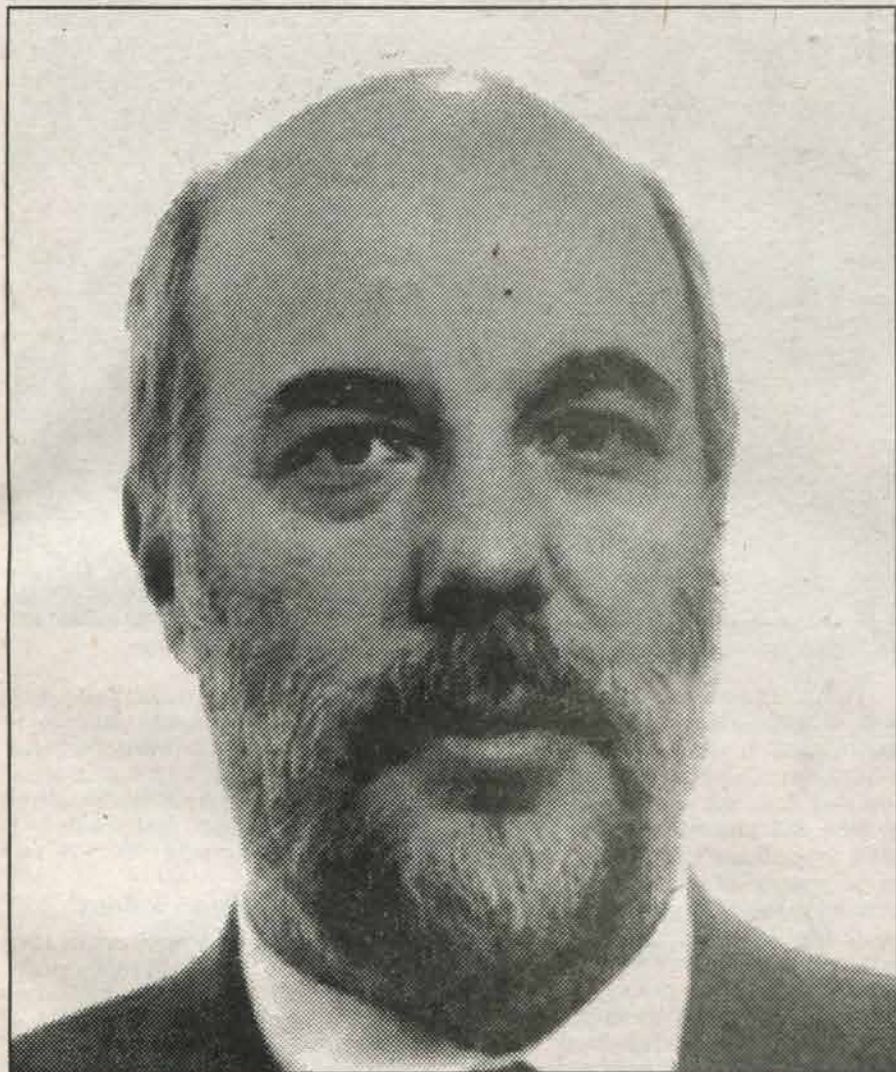
За мене је изузетна част што се на листи за народне посланике Српске радикалне странке за Народну Скупштину налази и моје име.

У градаџији вредности и приоритета, четири које су неприкосновене и апсолутно подражавајуће су ми: моја отаџбина, моја нација, моја породица и странка којој припадам.

Момир Марковић – са аргументима у Градској скупштини

8. Др ПАЈА МОМЧИЛОВ

Рођен 24. јануара 1948. године у Кикинди.

Медицински факултет у Београду уписао 1966/67. године, а дипломирао 1972. године са средњом оценом 8,54.

По обављеном обавезном стажу и одслужењу војног рока, радио као лекар опште праксе у Дому здравља, у Кикинди, до 1. фебруара 1973. године, када долази на Гинеколошко-акушерску клинику у Београду, где је и данас запослен.

За асистента за предмет Гинекологија и акушерство изабран је 26. новембра 1981. године, а реизборе је имао 1984, 1987. и 1991. године.

Отац је десетогодишње девојчице Смиље, чија фотографија заузима централно место у његовој канцеларији и за коју каже да му је циљ да она, поред основног образовања које ће стицати у школи, буде и свестрано образована особа свесна своје националне припадности као и вредности наше националне културе. У шали каже да би много лепше било да уместо његове, у штампу оде њена фотографија.

Специјалистички испит из гинекологије и акушерства је положио 15. септембра 1980. године са одличним успехом.

Магистарски рад под насловом "Популација Т и Б лимфоцита и тест бласт трансформације лимфоцита током трудноће, код спонтаних побачаја, missed abortion-а и порођаја" је одбранио 19. јула 1980. године.

Током 1986. године је провео три месеца на стручном усавршавању на Гинеколошко акушерској клиници у Страбуру (Француска)

Истакнути стручњак, добитник је многих признања за своју стручну и научну активност. Последња у низу била је Плакета Српског лекарског друштва, која му је додељена ове године, а поводом 125-годишњице САД.

Асистент је на Медицинском факултету у Београду и начелник Породилишта Института за гинекологију и акушерство, нашег највећег и најстаријег породилишта.

Скромно и нерадо говори о свом огромном знању и доприносу науци

и пракси. На крају, али не и последње, треба нагласити да се недавно налазио на челу Стручне комисије СО Земун за набавку опреме за Земунско породилиште, које ће само захваљујући новој власти радикала у Земуну, после 11 пуних година, ускоро поново почети са радом.

Због чега је постао члан Српске радикалне странке?

Одговор би, најкраће речено, могао гласити због родољубља. Наиме, данас Српска радикална странка, представља једину аутентичну политичку странку у нашој држави, која је у центар своје пажње ставила националне интересе српског народа. Са распадом бивше Југославије, интереси, па чак и голи биолошки опстанак српског народа, озбиљно су доведени у питање. Југословенски патриотизам којем сам као дете учен, показао се да је крхка и нерационална илузија. Словеначки, хрватски и македонски сепаратистички и шовинистички покрети, уз сагласност међународне заједнице и светских моћника, разбили су бившу Југославију и успоставили сепесијом и оружаном агресијом националне државе. Неспособни политички врх и "тигар од хартије" у лицу Југословенске народне армије нису имали снаге да се одупру оваквом следу догађаја. Једино српском народу, у новонасталим околностима није дато право на националну државу, која би обухватила вековне територије на којима је живео и данас живи. Због тежње да се створи јединствену државу свих Срба наш народ је проглашен за агресора и главног кривца за ратне сукобе који су наступили. Геноцид који је почињен у Хрватској и Босни и Херцеговини над српским народом, као и етничко чишћење, перфидно се прећуткује или правда, наводним геноцидним понашањем нашег народа. По ко зна који пут, догађа се да се жртва прогласи за кривика.

У таквим, новим околностима, ја сматрам да је неопходно да човек који је родољуб и патриота, а та се својства стичу у породици, од малих ногу, треба да буде српски националиста.

Српски националиста је човек који воли свој народ, верује у његове хумане и културне вредности и верује да он треба да опстане и развија се поред осталих исто тако вредних и специфичних народа.

Српски национализам, како га ја схватам, а тако га схвата и Српска радикална странка, није заснован на негирању других нација и није заснован на мржњи упереној против других нација. Наш национализам нема ничег заједничког са шовинизмом,

Борба против "беле куге" – захваљујући српским радикалима, Земун ће понови имати породилиште

Јер ми не кажемо како смо ми бољи од других нација, већ да сматрамо да вреди да постоји у данашњем и будућем времену српско име, традиција и култура. Како је гарант опстанка у овим временима снажна држава, која треба да обједини целину националног бића, то се и залажемо за јединствену државу свих Срба на просторима бивше Југославије.

А када нападамо усташтво, полазимо од реалног живота и упорно прегледаване трагедије нашег нападеног и мученичког народа, који је сурово мучен и убијан, у циљу биолошког истребљења, од стране једне и данас постојеће, парадоксално подржаване од западног света, расистичке и монструозне идеологије. Ми никада не критикујемо хрватски народ, али смо против усташке идеологије и људи који је прихватају.

Кроз претходне ратове, поготово светске, јасно се видело ко нас је желео да затре, а све због наше тежње за слободом и независношћу. И данас стари непријатељи, уз за нас збуњујућу подршку влада држава, бивших савезника, покушавају да комадањем целине националног корпуса и дисперзијом по разним, назови државама, ослабе и униште српски народ.

Посебно је данас потребно бити на бранику свог национа, када се суочавамо са галопирајућом белом кугом. Ако се настави популациона експлозија шиптарске и муслиманске популације и депопулација српског и осталих народа у Србији, већ почетком наредног века, српски народ ће бити мањински у држави која носи његово име. Осмишљеном, па и политичком акцијом, треба спречити претећи "хазарски синдром" пропадања.

То су укратко назначени разлози због чега треба бити српски националиста, данас и овде.

Будући да Српска радикална странка као један од главних и приоритетних задатака има неговање српских традиција и вредности и бори се за остварење вековног сна о јединственој држави свих Срба на Балкану, то је био један од главних разлога што сам се учланио у њу.

Други доста јак разлог је одређење странке за потпуно раскидање са комунистичким економским и друштвеним концептом, који се показао инфериорним у односу на капиталистички концепт.

Залагање Српске радикалне странке за концепт либералног капитализма уз максимално ослањање на приватну иницијативу, сматрам за једини начин да се извазимо из безнађа и беде у коју смо добро закорачили, уз здушно вођење од стране СПС и ЈУЛ-а.

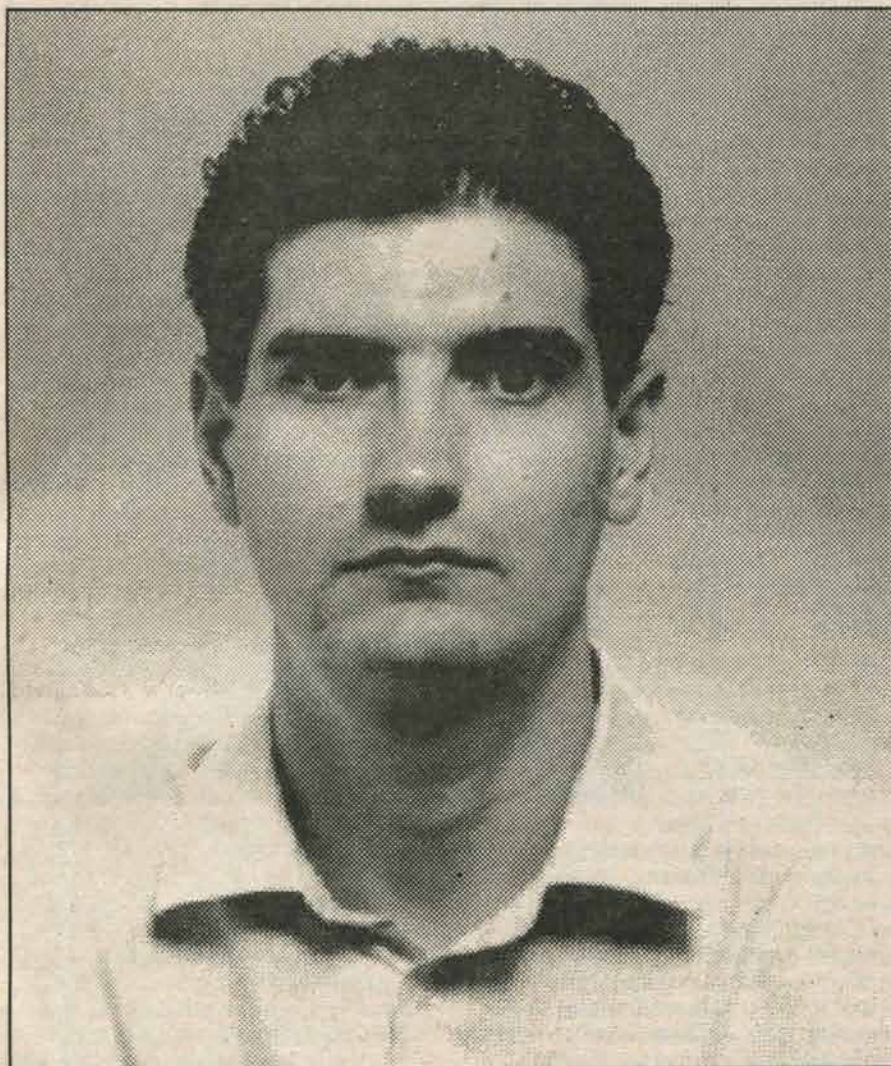
Шта очекује од избора?

Кратко, победу др Војислава Шешеља, на председничким изборима и препород Србије, као и освајање значајног броја посланичких мандата у Републичкој скупштини, чиме би се потврдило да је Српска радикална странка најјача, или једна од две најјаче странке у Србији.

Др Паја Момчилов био је на челу Стручне комисије СО Земун за набавку опреме за земунско породилиште

9. АЛЕКСАНДАР ЈОКСИМОВИЋ

Рођен је 27. априла 1972. године у Београду. Основну и средњу (XI Београдску гимназију) школу завршио је, такође у Београду. Редован је студент Пољопривредног факултета. Неожоњен. Живи у Новом Београду са родитељима и млађом сестром.

Један од најистакнутијих младих српских политичара и аналитичара компликованих политичких односа који се одвијају на просторима српских земаља и у свету. Оправдано и са разлогом. С обзиром да Српска радикална странка представља једину патриотску, националну и стварно демократску опцију у нашој држави, у широким народним слојевима, значење уводне реченице о представљању овог кандидата за републичког посланика има и – знатно шире значење и специфичнију тежину. Пошто српска политичка, интелектуална и духовна сцена врви од лаика, квазидемократа, лажних зналаца и пророка, врло тешко је површном посматрачу политичких догађаја да разабере и препозна искрене од неискрених,

одлучне од колебљивих, пожртвоване од себичних, једноставно, тешко је одвојити "жито од кукоља". Млади политичар Јоксимовић смело се ухватио у коштац са најозбиљнијим изазовима који се, то је несумњиво, тек налазе пред српским народом, а које су произвели и даље их инспиришу многобројни наши историјски непријатељи.

Иако врло млад, Александар Јоксимовић је себе, свој несумњиви дар и урођени политички инстинкт, несвакидашњи интелект, ставио у службу Српске радикалне странке, безрезервно верујући у оправдане идеје, идеале и реалне циљеве за које се ова патриотска, и у народу омиљена, политичка странка залаже од свог оснивања! Многи из генерације овог политичара, заведени лажним обећањима и нерепалним и непостојећим нормама, одавно су се нашли на маргинама друштвених и историјских збивања; Александар Јоксимовић – тек ће у блиској будућности имати шта да каже. Скренуо је на себе пажњу врло брзо.

Прво у самој странци, касније и на широј политичкој сцени.

Као необично талентован кадар, пронишљив и упоран, врло брзо је из Градског одбора Српске радикалне странке, пребачен у – Генерални секретаријат, информативно-пропагандно и организационо тело ове политичке организације, којим руководи ген. секретар странке Александар Вучић. Александар Јоксимовић убрзо постаје аутор и координатор на изради страначких саопштења, промишљених, актуелних и увек у жижи, о "горућим" темама. Та саопштења постала су на неки начин и заштитни знак информативног деловања странке. Вешто обликована, "упакована", долазила су до српске јавности, упркос тада огромној медијској блокади, стравичним цензурама готово свих водећих домаћих медија, у условима незабележене медијске и политичке хајке на Српску радикалну странку, у циљу њеног разбијања и потенцијалног уклањања са политичке сцене, односно "обезглављивања" и збуњивања српског народа, који би нестанком радикала остао готово изгубљен и без правог избора, остављен на милост и немилост разних странака и удружења у служби даљег разбијања српског националног корпуса.

Саопштења, као један од видова информативне борбе за остваривање српских националних и политичких циљева, своју сврху и намену су испунила, кренуло се даље, са новим вилонима борбе за политички статус странке, која је стуб ослонац и инспиратор идеја о стварним циљевима и интересима свог народа. На ред су дошле – политичке трибине. Тек ту је овај српски политичар последње генерације заблистало пуним сјајем, тек на овим значајним политичким скуповима исказао је сав свој раскопан таленат и стручност. Елоквентан, занимљив, промишљен, "мерио" је сваку реч, залазио и у најкомпликованије и најзамршеније односе и догађаје. Политичке трибине одржаване крајем прошле године на територији општине Нови Београд, на којима је поред председника Војислава Шешеља, и управо на председничког инсистирање, учествовао и Александар Јоксимовић, представљале су политички "бум", нешто ново и занимљиво српској патриотској јавности; Александар Јоксимовић доживео је необично брзу и значајну афирмацију! Млади националиста, тврдокорни српски политичар, непоколебљив национални "романтик" и идеалиста, води смеле и одважне политичке разговоре и полемике.

Дар му је велики, интелектуални изазови тек га очекују, воља и храброст му не недостају, време ради за Александра Јоксимовића, политичара српске сутрашњице.

10. ВОЈИСЛАВ РАСИПАНОВ

Рођен је 30. новембра 1955. године у питомом месту Јасеново, општина Бела Црква у Банату. По националности је Србин. Отац Спасоје, правник и мајка Вера, домаћица, убрзо након рођења деце селе се у оближњи Вршац. Детињство и младост проводи уз оца, мајку и годину дана старију сестру Бојану, патријархално васпитаван у традиционалном духу старе српске грађанске породице. У Вршцу завршава основну школу и гимназију. Као одличан ђак, почео је веома рано да се интересује за историју, а посматрајући авионе, једрилице и падобранце изнад Вршачког брега родила му се љубав према ваздухопловству. Од оца је наследио таленат за сликарство и 1968. године осваја I место на конкурс за "Награду сликара Паје Јовановића". На бројним такмичењима из историје осваја запажене резултате.

1975. године долази на студије у Београд и уписује Филозофски факултет (група за класичну историју), а истовремено одлази на предавања и похађа наставу философије и социологије. Професори Фанула Паназоглу, Радован Самарџић, Драгољуб Живојиновић и Васиље Крстић продубљују његову љубав према историји – највећој учитељици живота. Међутим, на четвртој години студија, јављају се прве недоумице и разочарења. Након одслушаног VIII семестра и личног "сазнања да је све већ научно што га је занимало", у њему се рађа унутрашњи бунт, одбојност према теми за дипломски рад ("Вршачка етапа НОБ-а и командовање за ослобођење Београда"), а после првих неслагања са ментором, професором Бранком Петрановићем прекида успешне студије. Не желећи више да губи време, 1980. године одлази на одслужење војног рока у Бања Луку, у "изузетно тешком периоду", непосредно након изненадне и трагичне смрти Јосипа Броза Тита. Наградна одсуства добијао је учествујући и побеђујући на такмичењима користећи стечена знања из историје или учествујући у акцијама добровољног давања крви, а ово друго касније ће му добро доћи као позитивно искуство у свим хуманитарним акцијама чији је био организатор.

Из војске се враћа у Вршац где се врло брзо запошљава у фабрици авиона и једрилица "Јастреб". На самом почетку активно учествује у процесу производње летелица, а касније постаје пословођа погона. Желећи да се афирмише као падобранец прелази да живи у Београд и 1984. године запошљава се у индустрији падобрана и конфекције "Фрањо Клуз". Жеља је остала само сан и следећих шест година проводи радећи у магацину фабрике.

У лето 1990. године, приликом отварања хотела "Hyatt Rigency" у Београду, добија запослење у овој компанији. Своју успешну пословну каријеру у компанији започео је као перач посуђа, а врло брзо, већ крајем исте године, због свог вредног рада, савесног и поштеног односа према послу постаје супер-визор и вођа смене. Првих дана јануара 1991. године постаје асистент менаџера, а врло брзо, у трећем кварталу године и најбољи. 1992. године проглашен је за најбољег менаџера за ту годину. Данас ради на позицији *stewarding manager* у хотелу "Hyatt Regency Belgrade". Један је од оних који су у хотелу од самог отварања и најстарији је менаџер по стажу.

Отац је једног детета. Кћерка Јована има дванаест година, одлична је ученица петог разреда ОШ "20. октобар". Живи сам са кћерком као подстанар у изнајмљеном стану у Новом Београду.

1992. године након "добровољног стажирања и волонтерског рада" Расипанов званично постаје члан Српске радикалне странке. Исте и следеће године у ОО Српске радикалне странке Нови Београд активно учествује у прикупљању и слању помоћи за Книнску Крајину.

У пролеће 1994. године прикључује се каравану наших радника на привременом раду у Швајцарској који су носили помоћ за народ и борбе Требаве и учествује у акцији добровољног давања крви. Не одвајајући се од заставе Српске радикалне странке учествује у емисијама "Радио Добоја", "Канала С" са Пала, даје интервјуе за "Глас Требаве" и за новине наших исељеника из Западне Европе прогирајући програм и идеје Српске радикалне странке и њеног вође др Војислава Шешеља.

Током 1995. године организује и води акције хуманитарне помоћи и добровољних даваоца крви за Милиће, Зворник, Угљевик са посетом Мајевици и одреду четничког војводе Манде. Учествује у емисијама "Радио Милића", "Радио Власеница" и свуда истичући своју припадност Српској

радикалној страни, стављајући у први план акције које Српска радикална странка предузима и подршку коју странка даје својој браћи из Републике Српске.

Током 1996. године Војислав Расипанов предводи добровољне даваоце крви у акцији прикупљања крви за ратну болницу у Добоју и за Милиће, а приликом посете др Војислава Шешеља Костајници, Дубници, Бања Луци и Брчком учествује на свим митинзима са групом чланова ОО Српске радикалне странке Нови Београд.

1997. године организује међу ново-београдским Радикалима акцију добровољног давања крви. Акција је спроведена у Земунској болници, а прикупљена количина крви је била намењена Институту за мајку и дете у Новом Београду. За свој досадашњи рад на организацији и спровођењу акција Војислав Расипанов је примио више признања и захвалница од ратних болница из Републике Српске и Книнске Крајине. До сада Војислав Расипанов дао је преко педесет пута крв.

Оснивач и председник првог месног одбора Српске радикалне странке на територији Новог Београда. Одбор носи назив "Никола Пашић". Месни одбор је основан крајем априла 1992. године и активно делује у ново-београдском блоку 70.

На предстојећим изборима за парламент Србије, Војислав Расипанов је кандидат за народног посланика у изборној јединици III Нови Београд – Земун.

11. ВЛАДИМИР БАШКОТ

Породица Башкот је пореклом из Сурдука, малог места наомак Земун, тачније на неких тридесетак километара од Земуна. Башкотови у Сурдуку живе генерацијама и генерацијама уназад.

Моја породица је по свом иметку увек припадала оном златном, средњем слоју. Никада ничег није било превише, никада – како то народ обично каже – за бацање, али ничега није ни недостајало. Памтим да ми, деца, ничег нисмо били жељни. Дакле, таман околико колико треба. Тада се још живело од земље, моји су увек били вредни људи и сећам се да је породица без већих проблема (некаквих проблема увек има) пролазила и кроз оне године које су остале упамћене као тешке године.

Још нешто морам да вам кажем, увек се код нас највише пажње поклањало очувању угледа имена и породице, зато што су углед, достојанство и поштење били (и још увек су) три појма која су се одувек везивала уз наше породично име.

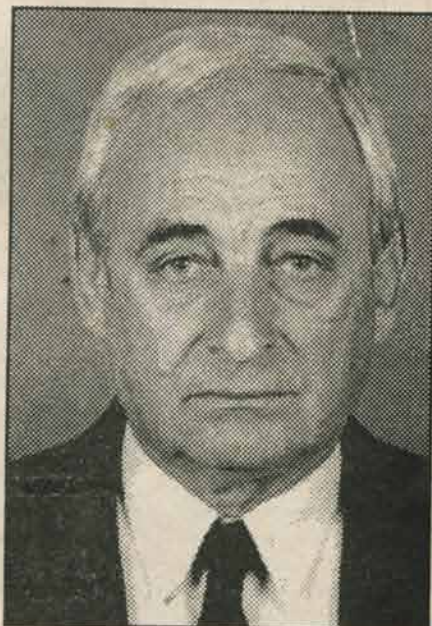
Генерације су то градиле и генерације су то сачувале.

Године 1925. мој је отац дошао у Београд. Као и у већини фамилија из мањих места, један део је остао "на земљи", а мој отац, будући да је био трговац, одлучио је да окуша срећу и у великом граду. Показало се да је урадио добро. Четрнаест година касније, 1939. године отац трајно прелази у Земун и то у део под именом Калварија. Ту и данас живимо, а и наша породична кућа, ово истичем не без поноса, потиче из тог времена.

Пошто Башкоти, као што сам већ рекао, поштују породицу као свету институцију, мој брат и ја и данас живимо у истој породичној кући, наравно – свако у свом делу. Мислим да чак и не морам посебно да вам причам о томе како смо и нашу децу, ја кажем децу, а то су већ малли људи, васпитали тако да цене породицу и да се труде да је увек одрже на окупу.

Наравно, времена су се променила, сада се живи, како бих рекао, брже, динамичније. Ипак сачували смо обичај великих породичних окупљања, када је неки од датума који треба заједно обележити, као што је то и некада било, најсвечанији дан је 19. децембар – Свети Никола, наша крсна слава. Са поносом истичем да смо славу славили и онда када многи то нису смели, када је то било непожљено и када су као неподобни били обележавани они који нису хтели да се одрекну свог породичног обележја, и православља.

Тога дана окупљамо се заиста сви, колико нас има, и млади су то прихватили, и братова деца и мој син, и увек проведемо заједно пријатне породичне тренутке.

И, управо на једном од тих породичних скупова дошли смо на идеју да још боље упознамо порекло наше фамилије. Наравно, нема се пуно времена за тако нешто, али ево ја лично сам успео да направим неку врсту породичног стабла, ако није претенциозно да то тако назовем, за четири колена уназад. Успео сам још и да дођем до податка да је место из кога потичемо – Сурдук настало, односно насељено за време велике сеобе под Чарнојевићем. Знате да је он један део Срба оставио, да тако кажем, ту у околини Сурдука и Старог Сланкамена, један део у Банату, један нешто северније – у Бачкој, а један је део стигао све до територије данашње Мађарске.

Свестан сам да је то велики посао који захтева пуно времена и потпуну преданост, али ако га и не завршим ја, неко од млађих ће га, сигуран сам, преузети.

Морам још нешто да вам кажем, а надам се да вас не замарам овом причом о породици, јер то је и најбоља прича о мени самом, мушка деца која су се рађала са презименом Башкот увек су добијала име по неком од старијих. Мој син Жарко, на пример, добио је име по свом деда-стрицу, кога никад није упознао, јер је овај као још сасвим млад, готово дечак, мобилисан, одведен на Сремски фронт и тамо погинуо, тако да му се ни гроб не зна. Али, он је, преко свог имена, наставио да живи кроз мог Жарка.

Ја сам, такође добио име по деди Владимиру и са поносом га носим, трудећи се целог живота да ниједним својим поступком не осрамотим његово име, а самим тим ни све оно што је он својим угледом и поштењем представљао и у породици, али и у друштву у коме је живео.

Иначе, рођен сам 5. јуна 1935. године у Сурдуку, једно кратко време провео сам у Земуну, а за време Другог светског рата поново смо се склонили у Сурдук. У Земун смо се вратили кад је рат завршен.

Један део Основне школе завршио сам у Сурдуку, а други, после пресељења, у Земуну. У Земуну сам завршио и гимназију, одмах после гимназије уписао и факултет, али, на моју велику жалост нисам га завршио.

Морате то разумети, времена су била другачија, посао је пуно значајно, а биће и да је у мени прорadio очев ген – онај који ме је и определио да се целог живота, баш као и он, бавим трговином. Запослио сам се, дакле, прво у "Житопромету" а нешто касније у ПИК "Сирмијуму". Моја највиша, да не кажем баш функција, било је то што сам био шеф представништва за продају у Београду, на нивоу комбината. Говорим, наравно, о "Сирмијуму", који је тада имао негде око шест хиљада запослених.

Мало ми је непријатно овако, док причам о себи. То би требало други да вам кажу, али пошто сам сигуран да би вам и они исто рекли, да сте их питали, могу слободно да кажем да сам увек био радан и да никада нисам бежао од посла и обавеза, јер сам тако научен још од малих ногу. Знали су то и они мени надређени, и они којима сам ја то био.

Никада, заиста, никада нисам избегавао посао, за мене није постојало радно време, и могу рећи да сам такав остао и до данас. Уосталом, познато је да човек тешко губи оне навике које прими још у детињству.

Године 1990. када се појавио први од Закона којима је у нашој земљи омогућено да се човек и приватно бави оним што најбоље зна и уме, ја нисам ни тренутка размишљао. Веровао сам у себе, своје познавање посла и у своје способности и некако био сигуран да ћу успети да опстанем. Показало се, као и у случају мог оца, када је решио да оде из Сурдука, да нисам погрешно. Једноставно, осетио сам да ће моји квалитети и моја радна способност доћи до далеко већег изражаја, ако се будем окушао у фирми потпуно другачије својинске структуре.

Дакле, те деведесете отворио сам своју фирму, тачније ИП "Калварија" где, наравно, не морам то ни да наглашавам и данас радим. Наставио сам, у ствари, само да радим онај посао за који сматрам да знам како да га радим и за који сматрам да га више него успешно радим. Тргујем и даље млинским производима, дакле житарицама и брашном. Ипак, и данас ми највеће признање представљају тренуци када, послем наравно, одем до својих некадашњих фирми, а тамо ме увек дочекају отворена врата и спремност

на сарадњу. Дакле, ти људи са којима сам провео преко двадесет година, на тај начин показују ми да сам им остао у лепом сећању. Или, да будем још прецизнији, својом спремношћу на даљу сарадњу, они показују да сам свој радни век међу њима провео заиста чисто и поштено.

Постоји, ипак, нешто што квари ову лепу слику коју сам вам малочас описао. То су услови рада које прописује ова држава, тачније ова – социјалистичка власт.

Режим је целу ствар са приватницима поставио тако да нас више спутава, него што нам омогућава нормалне услове за пословање. Нисмо равноправни, иако и у нашем Уставу пише да су равноправни и подједнако се уважавају сви облици својине, па су тамо набројане и друштвена и државна и задружна и приватна. У пракси се, међутим, показало и још увек се показује да су у тој равноправности неке ипак, да се нашалим, иако то није нимало смешно, равноправније од других.

Свест овог режима је још увек на нивоу кожных мантила, којих се и ја добро сећам. Тада је за главну опасност по систем био проглашаван богат сељак, јер комунистичка свест није била на нивоу разумевања тога колика је корист за државу – богат сељак. Тако је и данас. Ништа се ту није променило. Као највећу опасност по себе, по свој систем, и положаје, које су током деценија на овај или онај начин заузели, они виде – богатог приватника. Не схватају да је управо богати приватник срж богате државе. Он је тај који ће држави плаћати порезе, трудити се да што је више могуће развије делатност којом се бави, а наравно, како буде ширио посао, тако ће и отврати нова радна места и то по правили за младе и школоване људе, јер му је стало да не губи корак са развијеним делом света и да буде конкурентан не само на домаћем, него и на страним тржиштима.

Међутим, знате и сами да су приватници готово обогатењени овим системом, социјалистичким наметима, таксама, дажбинама, једном речју – њиховом наказном фискалном политиком, ако она као таква уопште и постоји. Зашто то кажем? Зато што ми се после година искуства све више чини да је овај систем дозволио то да на сваком нивоу, сваки "мали бог" може да кроји своју личну пореску политику и да због тога никоме не одговара. А, томе се мора стати на пут. Наравно – само променом постојеће власти, на свим нивоима.

Упоредо са мојим преласком у приватнике, почиње и интересовање за политику. На самом почетку, то интересовање није прелазило ниво општости, значи – интересовао сам се за догађаје у земљи колико и други, ни мање ни више, чини ми се колико је у том времену било уобичајено.

Оно што је, можда, код мене било израженије него код других био је јак

осећај револта и саосећања у исто време, због свега онога што се догађало, а нарочито због онога што сам слутио да ће се тек догодити (нажалост, био сам у праву) са мојим, српским народом, у тада још увек бившим југословенским републикама, оним истим чије је границе произвољно означило још злочинац Броз.

Појава Слободана Милошевића на нашој политичкој сцени на тренутак, али заиста само на тренутак, ми је ударила наду да ће се нешто променити. Учинио ми се, начас, да ће ствари коначно почети да се мењају када је о до тада нерешеном српском националном питању реч. Ту веру данас објашњавам својом великом жељом да се нешто стварно и догоди. Помислио сам како се појавио неко ко ће се изборити за то да Србин више не крије да је Србин, да Србин више не крије да слави крсну славу или иде у цркву. На моју срећу, али на несрећу огромног дела српског народа, како овде у Србији, тако нарочито у западним српским земљама, убрзо сам видео да се ради само и искључиво о празним причама и још празнијим обећањима Социјалистичке партије Србије, односно Слободана Милошевића. О обећањима која су служила само у сврху очувања голе власти. Нисам се, наравно, учланио у СПС.

Убрзо, на моје велико задовољство, на српску политичку сцену ступа и Српска радикална странка, на чијем челу је био и данас је велики човек и велики Србин, др Војислав Шешељ.

Била је то прва и једина партија којој су истог тренутка припала сва моја осећања, која је својим програмом до у танчине "погодила" сва моја дотадашња размишљања, све оне жеље и мисли које су се годинама таложиле у мени. Једноставније речено, идеје Српске радикалне странке, показало се, биле су у потпуности и моје идеје.

У странку сам дошао сам, следећи оно што сам осећао. Собзиром на то да сам Земунац, учланио сам се у Општински одбор Српске радикалне странке у Земуну. У земунском Општинском одбору првих година дана сам провео као члан. После годину дана (опет сам у незавидном положају да вам ја о свему томе причам, уместо да то чини неко други) на основу залагања, рада и свега што сам као члан Општинског одбора показао, изабран сам за председника земунског Општинског одбора Српске радикалне странке. На том месту проводим једно извесно време, још посвећенији и страшнији и страначком ангажовању. Некако у то време први пут сам упознао и неке од страначких првака, управо оне људе који су ме својим примером "натерали" да се и сам политички ангажујем.

Морам да нагласим да сам после упознавања неколицине страначких првака био још убеђенији да сам радио праву ствар и изабрао најбољу странку.

Да наставим, дакле, после извесног времена проведеног на месту председника Општинског одбора Српске радикалне странке, а на предлог самог председника странке, др Војислава Шешеља, прелазим у секретаријат Српске радикалне странке. У секретаријат ме је примио генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић.

У самом секретаријату, осим што се, што је и сасвим природно, срећем са већим бројем значајнијих обавеза, него до тад, упознајем се и са неким новим људима који моје уверење да радим праву ствар само још више учвршћују.

Не бих вам сад понављао ону причу о томе да никада, па ни сада, нисам бежао од радних обавеза, али сам се заиста тек по доласку на место члана секретаријата странке уверио у то да и изнад посла постоји посао, и изнад обавеза – обавеза. А, као круна свега, огромна љубав према страници, која нам је свима заједничка. Никада ми нису тешко падала ни путовања по нашим тренутно, окупираним, српским земљама, а небројемо пута били смо и у Републици Српској Крајини и у Републици Српској, као ни путовања по самој Србији или Црној Гори. Напротив, увек су ми били и част и задовољство, али и потреба да, наравно, са челницима странке, а мислим пре свега на председника Шешеља, обиђем и наш јуначки народ у западним српским државама. Знао је и др Шешељ, а уз њега знао сам и ја да њима наше присуство, ма колико само привремено било, пуно значи, као што им је значила и одређена помоћ, пре свега хуманитарна коју смо им увек, у складу са својим могућностима, носили у тим приликама.

Од припадника других националних мањина у нашој, српској отаџбини сви имају право на сва грађанска и политичка права као и сви остали грађани, наше републике. Али, ни у ком случају не би имали, као што је то доскора било, већа права неголи ми, који чинимо највећи део житеља наше републике. Значи, ми никада не бисмо дозволили да се поново уводи принудна управа над нашом земљом, какву нам сада намеће и актуелни режим. Уосталом, ми у Српској радикалној странци сматрамо да су европски узори, значи ако упоредимо европско право и њихове државе, најбоље можемо да видимо, и најбоље се потврђује исправност ове моје тезе и тезе коју заступа странка којој припадам, а то је да свака држава у Европи и сваки народ у Европи има своју националну државу. Па, тако и Французи имају Француску, и Немци Немачку и Енглези Енглеску, Италијани Италију, и да не набрајам више. Само ми Срби, нажалост, немамо своју националну државу.

Сигуран сам да ће се то после 21.9, победом Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља коначно променити.

12. РАДИВОЈЕ ПЕЈЧИЋ

Рођен сам 15.1.1957. године у Нишу. Отац Томислав и мајка Ружица испитали су ме као поносног Србина, православне вероисповести. Радничког сам порекла, детињство и рану младост провео сам у Прокупљу, одгајан у духу врло изражених патријархалних принципа. И данас се радо сећам прославе трећег дана Божића и уједно крсне славе светог Стефана. Основну и средњу школу сам завршио у Прокупљу. Након тога, пут ме води ка Београду. По доласку у Београд, 1976. године, уписујем ВЕШ – комерцијалног смера, и завршавам у року. Економско-социјални статус породице из које потичем учинио је, можда, да у том периоду живота дам још већи допринос у свом стручном усавршавању.

Љубав из студентских дана озвучена је 1982. године браком са супругом Дунавком. Родитељи смо двоје деце, тринаестогодишње Иване и десетогодишњег Немање. Породица, љубав према деци, разумевање супруге,

били су и остали смерница у мом животу и јак темељ, који ми је давао потребну сигурност и јачину у току заједничког живљења, као и мост за превазилажење доста тешких ситуација са којима сам се сусретао у досадашњем обављању пословних активности.

Након повратка из тадашње ЈНА – 1981. године, засновао сам радни однос у Предузећу "Давид Пајић – Дака". Савестан, стручан и поштен рад су довели до тога да сам брзо напредовао у служби и да сам на руководећим местима, у оквиру комерцијалног сектора, провео дуго година. Међутим, врло брзо сам увидео да принципима, до којих држим и данас, а то су: поштење, правичност и стручност у судару са тадашњим јаким "самоуправним структурама", чији је једини принцип био полтронство и доводе до извесних падова. То ће ми касније бити драгоцена школа и искуство за разбијање тадашњих колективних младалачких илузија, моје генерације о "ху-

маном и праведном друштву". Моја тадашња искуства у погледу стручно-пословног антажовања и доста мени сличних ентузијаста, са једне стране, и бирократско-идеолошко-догматске машинерије са друге стране била су катастрофална. Брзо сам схватио да је то машинерија која меље све пред собом. Биле су то жалосне надоласеће године Слободана Милошевића. Међутим, то и такво време ми је омогућило да неке ствари разоткријем на време и да данас, као зрела личност, против тих истих снага могу дати свој максимум у беспопштедној борби против њихових наслеђених идеолошко-политичких бенефиција. Нажалост, прошло је десет година, "фиктивно" су променили рухо, али ћуд нису.

1990. године запошљавам се у Предузећу "Про музика", где и данас радим.

Почетак распада бивше СФРЈ дочекао сам у Аустралији. Овај детаљ сам с разлогом поменуо. Стицајем околности, 1984. године први пут одлазим у Аустралију на шест месеци код рођака. Из нашег тзв. "Раја – пуног љубави, братства и јединства" одлазим у један нови свет, где први пут спознајем значај речи "Србин и српство". Радећи на разним пословима, да бих решио своју стамбену егзистенцију, долазио сам у контакт са пуно наше браће, који су давно прогнани, а који су тако болно вапили за својом Србијом. 1990. године поново одлазим са породицом у Аустралију, овога пута пређашње изнете импресије постају још јаче. Посећујем у Сиднеју многе српске клубове и још једном увиђам величину тих људи и схватам да поред огромног богатства – материјалног, којег су поштено зарадили, имају и духовно и национално богатство, које нам је свесно деценијама сатирано. Тих сусрета ћу се сећати увек са великом носталгијом, јер представљају велику смерницу у мом духовном и националном разумевању српскога бића.

Разбијање тадашње СФРЈ, када је тадашње политичко руководство из наших тзв. "братских република", уз помоћ српских издајника, раскомало и раскумало као на вашару, нимало ме није изненадило.

Настала друштвено-политичка ситуација у тада још недефинисаној држави, тј. вишепартијски систем, избацили су једну личност, која је, по мени, а и по логици оних људи у Аустралији, могла да учини нешто за Србију, за Србе у другим српским државама и Србе у дијаспори на свим меридијанима, а то је др Војислав Шешел. У њему сам препознао право, честитог и неустрашивог борца за заштиту српства и српскога бића у овим елементима.

Члан СРС постао сам 18.1.1996. године. Често сам себи постављао пита-

ње – зашто тако касно? Симпатизер сам био од првога дана, нашао сам себе у свакој тачки Програма странке, међутим, у тадашње време, када је владајућа странка од свега тога правила игарију и декорацију за продају Србије и њених националних интереса, сматрамо сам да ја лично не могу ничим помоћи да се та ерозија заустави. Можда је то и био неки страх у мени од таквих величина, које су на мене остављали др Војислав Шешел и његови сарадници, за скупштинском говорницом, страх од интелектуалне подређености. Међутим, када сам за говорницом почео да виђам Бице, Баце, Булице, Раке, итд, када сам видео на који перфидан начин се продаје и разара српско ткиво, како се бомбардују наша браћа преко Дрине, како се хапси једини прави борац за српство и једини прави опонент овом корумпираном режиму, схватио сам да је мени место у СРС и истога часа постао један од најактивнијих чланова у оквиру ОО СРС Нови Београд. Укратко сам набројао шта је то што ме је привукло СРС, сматрам да сваки разуман човек коме је стало до поштења, правичности, принципјелности, достојанства, праве борбе за хуманији и бољи живот, коме је доста доповлука, распродаје српских кућа и вековних огњишта, заштите вековних породичних гробова, да му је место уз нас, српске радикале.

На протеклим изборима за локалне органе власти, предложен сам испред Српске радикалне странке за одборника СО Нови Београд. Пошто потичем из средине у којој уживам дубоко поштовање суграђана као личност, а уједно и странка чији сам члан, изабран сам за одборника. Након конституисања новоизабраних органа власти СО Нови Београд, одборничка група Српске радикалне странке активно узима учешћа у раду скупштинских заседања. Пошто смо у својој непосредној близини (СО Земун) имали најбољи пример како треба радити у интересу свих грађана, давали смо и дајемо максимум иницијатива за решавање нагомиланих проблема. Међутим, због тренутног односа снага (надам се не задуго), наилазимо на ровити зид тренутних властодржаца.

Снагом аргумената супротстављамо се идеолошко-догматској заслепљености владајуће гарнитуре СО, где су интереси грађана на маргинама њихових размишљања. У мени, као одборнику свих грађана Новог Београда, постојећа власт добија највећег опонента и борца за решавање нагомиланих проблема на територији СО Нови Београд. Одборничка група Српске радикалне странке и ја лично подносимо мноштво амандмана, постављамо мноштво одборничких питања не би ли их тргли из њиховог сна о апсолутној и вечној владавини и самовољи, ценећи скупштинско знање као институцију система, све сво-

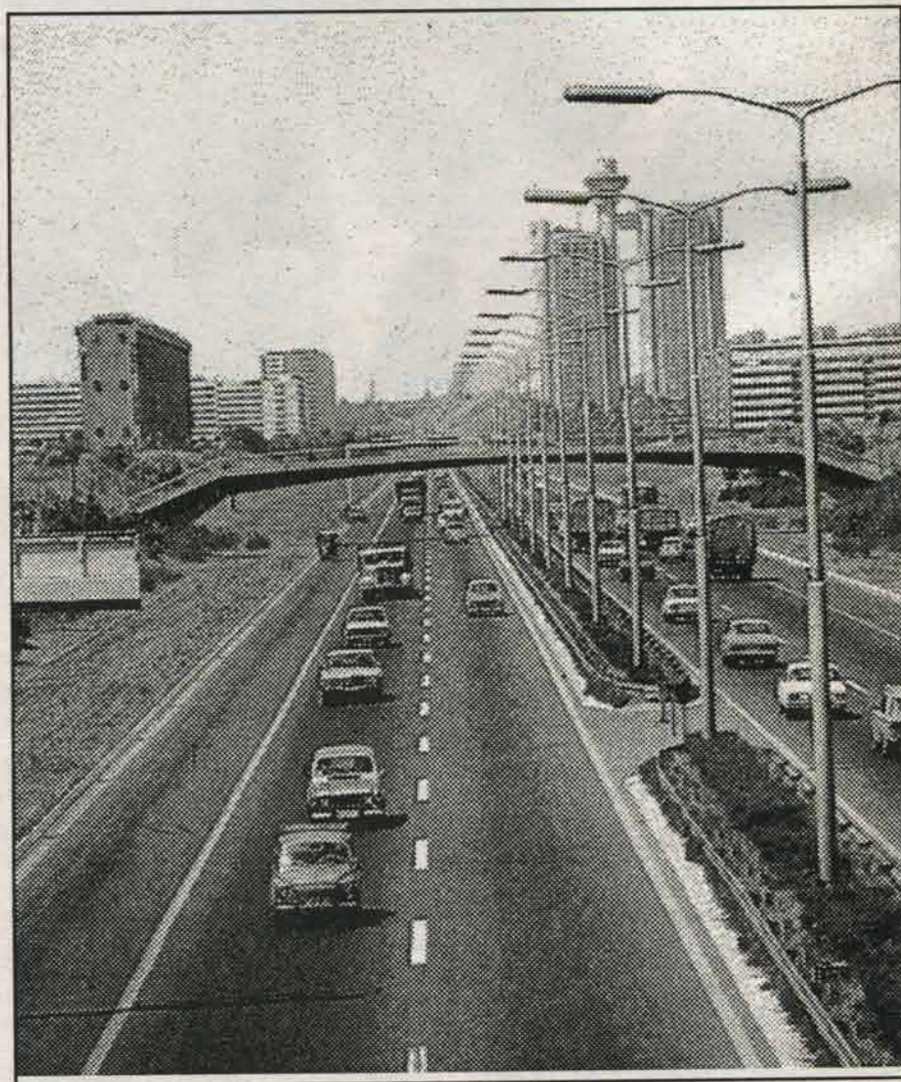
је активности усмеравамо ка поштовању законитости и јавности у своме раду. Нова (стара) власт, већ приликом првих блиских сусрета са одборницима Српске радикалне странке, показује знаке слабости и неразумеване за реалност, а реалност је да су грађани и њихова права изнад свега, јача и од њихових вишедеценијских привилегија. Такав рад одборничке групе Српске радикалне странке долази брзо до свести грађана Новог Београда, тако да је одборничка канцеларија Српске радикалне странке свакога дана затрпана захтевима за помоћ у разним облицима. Од момента почетка рада одборничке канцеларије у СО Нови Београд (соба бр. 60), наилазимо на велико интересовање грађана, што нам даје за право да донесемо закључак да нам грађани верују и да цене доследну политику Српске радикалне странке. Искрено се надам да ће предстојећи избори – председнички и парламентарни и, евентуално, поновљени локални избори, дати грађанима Новог Београда радикалску власт. Власт способних, поштених, радних, доследних људи, који ће бити у стању да Програм

Српске радикалне странке преточе у дела.

Дајући глас будућем председнику Србије др Војиславу Шешелу и посланичким и одборничким кандидатима Српске радикалне странке, дајете глас људима без иједне мрље у својим биографијама, а беспопшtedним борцима за интересе свих грађана. Сматрам да Српска радикална странка, др Војислав Шешел, као и сви предложени кандидати, неће жалити себе и своју енергију за реализацију нашег и вашег Програма Српске радикалне странке. Програм Српске радикалне странке имате прилике да прочитате и видећете да то није слепо путовање у Европу "брзим пругама", већ реалност која гарантује хуманији, бољи, безбеднији живот. За разлику од других политичких странака остали смо верни програмским начелима, јер сматрамо да је то једини и прави пут за излазак из овог безнађа. 300 дана радикалске власти у Земуну најбоља су гаранција.

Озбиљна времена захтевају озбиљне људе, а такве људе нуди Српска радикална странка.

Дајући поверење нама, дајете поверење људима који вас неће изневерити.

Грађани се све више интересују за рад одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини општине Нови Београд

ЗА ВЛАСТ ПОШТЕНИХ ЛЈУДИ!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

5. Драгомир Павловић

6. Ратко Павловић

7. Момир Марковић

8. Др Паја Момчилов

ЗА ВЛАСТ ПОШТЕНИХ ЉУДИ!

9. Александар Јоксимовић

10. Војислав Расипанов

11. Владимир Башкот

12. Радивој Пејчић

МИ ДОЛАЗИМО!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

